

super fiction

A.E. van VOGT

Silkie

editura VREMEA

A.E. Van VOGT

Silkie

(1969)

PROLOG

1

Sub tălpile Mariei, străzile oraşului haitian dogoreau chinuitor, ca nişte plite. Lăsă în urmă umbra copacilor şi se îndreptă către un bătrân care o întâmpină râzând batjocoritor şi arătându-şi dinţii falşi, prea albi şi prea regulaţi.

— Să dau bani ca să scot de pe fund un vas cu comori? Mă crezi nebun?

Mai râse o vreme, apoi o cercetă cu priviri obosite şi pofticioase şi adăugă cu tâlc:

— Acuma, fireşte, dacă o tânără atât de drăguţă ca tine s-ar arăta binevoitoare cu un om bătrân...

Aşteptă, întins la soare ca un broscoi plin de zbârcituri, strângând căldură în oasele care nu mai erau în stare să se încălzească singure. Cu tot soarele, tremura de parcă i-ar fi fost frig.

Marie Lederle îl studie cu curiozitate. Fusese crescută de un căpitan de cursă lungă dotat cu un viu simţ al umorului şi era întrucâtva surprinsă că acest moşneag desfrânat putea să aibă în priviri o licărire umedă la vederea unei femei tinere. Reluă calmă:

— Vasul s-a scufundat în timpul războiului, lângă o insulă din Santa Yuile. Tatăl meu a fost ultimul comandant şi atunci, când compania a refuzat să finanţeze expediţia, el s-a hotărât să caute capital în sectorul privat. Unul dintre prieteni i-a dat ideea să vi se adreseze.

Era o minciună. Fata făcuse cercetări, iar bătrânul era, pur şi simplu, ultimul de pe o lungă listă de clienţi posibili. Ea continuă cu vioiciune:

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să vă simţiţi vexat. Sunt atâţia oameni care au spirit de aventură! De ce, domnule Reicher, un vechi jucător ca dumneata nu şi-ar petrece ultimele zile făcând ceva atât de pasionant?

Din buzele prea subţiri, dinţii perfecţi ieşiră la iveală

într-un rânjet:

— Uite care e răspunsul, draga mea, spuse cu un ton ceva mai amabil. Îmi păstrez economiile pentru cercetarea medicală. Încă mai sper că se va descoperi ceva...

Ridică din umerii lui uscaţi, în timp ce pe chip îi apăru o spaimă adâncă.

— Ştii că sunt cu un picior în groapă.

O clipă, Mariei i se făcu milă de el. Se gândi la vremea când avea să fie şi ea bătrână şi neputincioasă. Gândul se risipi asemeni unui nor pe cerul senin. Avea o problemă mai urgentă.

— Deci nu vă interesează?

— Câtuşi de puţin.

— Chiar deloc, deloc?

— Nici cât a zecea parte dintr-un cent, spuse Reicher, necruţător.

Îl lăsă spunându-i în cele din urmă:

— Dacă vă răzgândiţi, ne găsiţi ancoraţi la cel de-al patrulea doc, la bordul vasului *Golden Marie.*

Reveni în port, unde micuţul yaht se prăjea la soare, în rând cu alte ambarcaţiuni asemănătoare. Cele mai multe dintre ele erau nave oceanice, aparţinând unor americani dornici de agrement. La bordul lor se aflau oameni care jucau bridge sau dansau în sunetul unor difuzoare costisitoare, când nu se tolăneau la soare. Mariei nu-i plăceau pentru că aveau atâţia bani, încât nu ştiau ce să facă cu ei, în timp ce ea şi tatăl ei, aproape lefteri, începeau să se simtă disperaţi.

Se urcă la bord, arzându-şi degetele de lemnăria fierbinte. Înfuriată îşi frecă mâna de coapsă, ca să înlăture senzaţia de arsură.

— Tu eşti, Marie? se auzi de jos vocea tatălui ei.

— Da, George.

— Am o întâlnire cu unul, Sawyer. Sunt numai granguri pensionari pe aici. Poate avem o şansă.

Marie nu răspunse, îl privi doar cum urca în tăcere. Era îmbrăcat în uniforma lui cea mai frumoasă, dar trecerea timpului îl schimbase încet, aşa că nu mai era bărbatul

puternic pe care-l ştia în copilărie. Tâmplele îi albiseră, iar nasul şi obrazul purtau pecetea de neşters a negustorilor de vinuri.

Îşi îmbrăţişă fiica.

— Ţin, mai ales, să vorbesc cu Reicher — un bătrân foarte bogat -care trebuie să sosească.

Marie deschise gura ca să-i spună că-şi pierde vremea, dar se răzgândi. Observase că uniforma îi impresiona încă pe oameni. Poate că lui Reicher îi va fi mai greu să refuze scurt un om matur şi cultivat.

Rămasă singură, se întrebă ce fel de persoană l-ar fi putut scoate pe domnul Reicher din rezerva lui.

Mancă, fără grabă, nişte fructe din frigider, apoi compuse un poem în cinstea deliciilor mărilor tropicale, unde soarele e la fel de arzător ca furia unui ucigaş.

După ce puse poemul într-un sertar plin de fragmente de versuri şi alte poezii, urcă pe punte să contemple, la umbra unei prelate, marea şi furnicarul din port. Valurile scânteiau în lumina soarelui de după-amiază, iar reflexele lor mişcătoare scăpărau orbitor pe carcasele micilor nave şi pe zidurile la fel de albe ale clădirilor oraşului. Era un tablou care o fascina întotdeauna, fără să ştie prea bine dacă îi plăcea sau îl detesta.

E minunat aici, gândi ea, *însă primejdios pentru un tată şi o fiică fără un ban.*

Se-nfioră, gândindu-se la dimensiunile acestui pericol, după care ridică din umeri, sfidându-l şi zicându-şi: *În cazul cel mai rău, găsesc eu o soluţie.*

Însă nu ştia care anume.

În cele din urmă coborî, îşi puse costumul de baie şi intră să se bălăcească în apa călduţă cu valuri moi. Înotul era un fel de eutanasie... Încă o zi care se scurge ca alte sute, căzând fără urmă în oceanul timpului.

Privi în urmă lungul şir al zilelor însorite, încântătoare fiecare în parte, dar neliniştitoare toate la un loc, căci îi evocau o viaţă irosită.

Şi pentru a nu ştiu câta oară se pregătea, pe bună dreptate, să ia o hotărâre serioasă de viitor, când zări pe

puntea unui elegant velier, la vreo sută de paşi, pe Sylvia Haskins care-i făcea semne.

Resemnată, Marie înotă în direcţia ei şi se caţără, şiroind de apă, pe bord. Nu-l putea suferi pe Henry Haskins, soţul Sylviei, aşa că se simţi uşurată când aceasta-i spuse:

— Henry este plecat la o reuniune consacrată nu ştiu cărei mari descoperiri medicale şi trebuie să mergem într-una din insulele din apropiere să vedem pe cineva asupra căruia a fost încercată cu succes.

— Oh! făcu Marie.

Probabil că avea despre Henry Haskins o altă părere decât soţia lui. Atlet cu sânge rece în aşternut — cum singur se descria — Henry încercase în mai multe rânduri s-o cucerească pe Marie. Renunţase numai atunci când se văzuse înfruntat cu vârful ascuţit al unui cuţit manipulat cu atâta hotărâre, încât se convinse că prada aceasta nu era de nasul lui.

Henry le zicea femeilor „coţofene" şi unele găseau în aceasta o fermecătoare originalitate. Faţă de soţul ei, Sylvia era blândă, prietenoasă, delicată şi generoasă — trăsături foarte apreciate de Henry. Era mulţumită că era plecat la întrunire, care, într-un orăşel ca Santa Yuile, nu putea să fie decât aceeaşi la care se dusese şi tatăl ei. Ceea ce îi şi spuse Sylviei.

— Atunci, exclamă Sylvia, poate că o să ne mai vedem. Cred că domnul Peddy, bătrânul Grayson, soţii Heintz şi cu Jimmy Butt, împreună cu alţi câţiva, tot acolo trebuie să fie.

Şi bătrânul Reicher, se gândi Marie. *Ah! Doamne!*

— Uite că vine tatăl tău! spuse Sylvia.

Căpitanul Lederle îşi văzu fiica şi se opri. Se uită în sus spre cele două femei, frecându-şi mâinile plin de entuziasm:

— Marie, fă-mi puţină ordine în cabină, pentru că domnul Reicher vine la noi la bord astă-seară. Mâine în zori, plecăm spre Echo Island.

Marie nu puse nici o întrebare de faţă cu Sylvia care ciulise urechile.

— În regulă, George, răspunse ea veselă.

Sări înapoi în apă şi puţin după aceea urcă la bord şi se îndreptă spre tatăl ei.

Acesta o urmă, dar, când se întoarse spre el, observă că masca de fericire căzuse.

— Ne-am băgat la stăpân, zise el. Mai devreme am jucat comedia aceea pentru Sylvia.

Marie nu spuse nimic, aşa că el luă tăcerea ei drept reproş şi se apără:

— N-am avut încotro, scumpa mea. Nu puteam să las să-mi scape o şansă, oricât de mică.

— Spune-mi cum s-a-ntâmplat, spuse Marie cu blândeţe.

Tatăl ei părea dezolat.

— Ei, un soi de şarlatan bătrân se laudă că a descoperit o metodă de întinerire, iar vulpoii ăştia îmbătrâniţi în rele şi-au pus toate speranţele în ea. M-am prefăcut că mă interesează în nădejdea că poate iese ceva de aici — şi s-a prins.

Într-un fel era o victorie. George salvase din naufragiul propriilor planuri noul contract. Rămânea de văzut cum aveau să se descurce cu Reicher pe vas. Important era că Reicher venea.

— Luăm şi materialul de plonjare? întrebă resemnată Marie.

— Bineînţeles, îi răspunse tatăl ei.

Gândul acesta păru să-i redea căpitanului buna dispoziţie.

2

Marea era ca în toate celelalte zile. Apa se strecura cu dibăcie între stâncile şi coralii insulei; departe se domolea murmurând pe nisip; dincoace, pe recif, mugea izbindu-se de stâncile tari. Vânzoleala era însă numai la suprafaţă; în adâncuri marea era mută.

Marie stătea pe puntea vasului cam dărăpănat şi simţea

cum se contopeşte cu cerul, cu marea, cu insula pe care bărbaţii se aflau la întrunire. Era mulţumită că nimeni nu-i propusese să joace bridge până la întoarcerea acestora. Probabil că doamnele îşi făceau siesta, aşa că oceanul îi aparţinea în întregime.

Liniştea îi fu întreruptă de ceva care mişca în apă. Se aplecă înfiorată peste bord.

O siluetă umană înota în adâncuri, la vreo patruzeci de picioare dedesubt. Marea era de o limpezime neobişnuită şi nisipul de pe fund se vedea bine. Cete de peşti-papagal se roteau în adâncurile cristaline şi se îndepărtau apoi către umbra falezelor, spre insulă.

Omul înota cu multă uşurinţă. Dar era uluitor că se afla la asemenea adâncime; corpul lui, deformat de undele apei, nu părea tocmai omenesc.

Chiar pe când constata aceasta, el ridică ochii, o văzu şi, deîndată, cu o enormă putere, ţâşni către ea.

Doar când ieşi la suprafaţă, Marie înţelese că într-adevăr nu era om.

Creatura care tocmai se desprindea din apă avea corpul *în aparenţă* uman. Dar pielea era nefiresc de groasă, ca şi când ar fi avut straturi de grăsime protectoare împotriva frigului şi a apei.

Marie care văzuse în viaţa ei multe varietăţi ale faunei marine, îşi dădu seama că la subsuori avea *branhii...* Picioarele îi erau palmate şi avea peste şapte picioare înălţime.

Nu ştia de mult ce-i frica; se dădu un pas înapoi, cu inima bătându-i puţin mai tare ca de obicei şi reţinându-şi câteva clipe respiraţia.

Îl privea destul de liniştită, când îşi dădu seama că fiinţa se transforma. Era încă în apă şi întinse braţul spre bordul micii ambarcaţiuni, când corpul lung se scurtă, pielea groasă se subţie şi capul i se micşoră. Marie văzu cum, în câteva secunde, muşchii i se răsuciră, se crispară, se întinseră sub o piele straniu de mobilă. Reflexele sclipitoare ale mării îi ascundeau unele mişcări, dar ceea ce vedea era un „peşte" de vreo şapte picioare, transformându-se cât ai

clipi într-un tânăr în întregime gol.

Această fiinţă aparent umană sări la bordul vasului fără vreun efort deosebit. Avea vreun metru optzeci şi părea foarte în largul lui. Spuse cu o agreabilă voce baritonală:

— Eu sunt persoana în jurul căreia s-a făcut atâta zarvă. Bătrânul Sawyer s-a depăşit, într-adevăr, pe sine, creându-mă. Dar îmi dau seama că trebuie să fii şocată. Poate-mi găseşti nişte pantaloni, ce zici?

Marie nu se clinti. Chipul lui îi era vag familiar. Odată — cu multă vreme în urmă — prin viaţa ei trecuse un bărbat... până când descoperi că ea era doar una din batalionul de fete cu care el ducea o existenţă erotică mult mai variată decât şi-ar fi permis cu ea.

Tânărul de faţă avea ceva din aerul celuilalt.

— Nu eşti…

Păru că ştie ce voia să-i spună, căci dădu din cap, surâzând.

— *Eu unul* promit să fiu cu totul fidel. Şi continuă: Avem nevoie, Sawyer şi cu mine, de o tânără care să-mi accepte copilul. Credem că ceea ce pot eu face poate fi reprodus, dar asta trebuie dovedit.

— Dar... dar ceea ce poţi face este desăvârşit, protestă Marie, dându-şi seama că nu opunea nici o rezistenţă la propunerea lui.

Încerca un sentiment cu totul aparte de plenitudine, ca şi când, în fine, ar fi putut face ceva care să răscumpere anii irosiţi.

— N-ai văzut decât o parte din ceea ce pot face, spuse tânărul. Am trei alcătuiri. Sawyer nu numai că s-a întors în vreme până în istoria marină a omului, dar a studiat şi posibilităţile viitorului. Una singură dintre înfăţişările mele este omenească.

— Care e cea de-a treia? întrebă Marie.

— Am să ţi-o dezvălui mai târziu, fu răspunsul.

— Dar este... este fantastic. *Ce eşti?*

— Sunt un Silkie, îi răspunse el. *Primul* Silkie.

I

Nat Cemp, un Silkie clasa C, se trezi în felul său selectiv şi simţi cu perceptoarele până atunci adormite că se afla chiar lângă o navă spaţială, a cărei apropiere o sesizase cu o oră mai înainte.

Îşi înmuie numaidecât structura chitinoasă, tare ca oţelul a epidermei, pentru ca zona să devină sensibilă la undele luminoase ce pot fi percepute de ochiul omenesc. Le înregistra apoi printr-un dispozitiv de lentile care folosesc o parte din chitină pentru vederea la distanţă.

O presiune bruscă acţionă asupra corpului lui în clipa când îl adaptă la slăbirea barierei care-l proteja de vidul spaţial. Resimţi senzaţia neobişnuită ce-l apăsa de fiecare dată când oxigenul din chitină se consuma cu o viteză excesivă, căci vederea consuma întotdeauna o cantitate enormă de oxigen. Apoi, după o serie de măsurători vizuale, întări din nou chitină; imediat consumul de oxigen reveni la normal.

Ceea ce percepu el prin vederea telescopică îl uimi. Era o navă V.

Cemp ştia că, în mod normal, navele V nu atacă un Silkie matur. Totuşi, după anumite date recente, se semnala o activitate anormală la unele V-uri. Mai mulţi Silkie-i fuseseră hărţuiţi psihologic. Nava putea să descopere încotro se îndrepta şi să folosească întreaga energie de care dispunea, ca să-l împiedice să-şi continue drumul.

Când se întreba dacă să evite vasul sau să se suie la bord — ceea ce Silkie-ii făceau adesea — simţi că nava îşi schimba uşor direcţia, îndreptându-se spre el. Decizia nu-i mai aparţinea. Cei din nava V vroiau să-l contacteze.

În termeni de orientare spaţială, vasul nu se afla nici mai sus, nici mai jos decât Cemp. Simţi gravitaţia artificială

a navei şi o luă drept cadru de referinţă. În aceste condiţii se găsea cam dedesubtul vasului spaţial.

Pe când Cemp studia cu percepţia de nivel înalt, care-i înregistra în creier impulsuri ca de radar, foarte clare, vasul încetini şi luă o curbă amplă; pe urmă, porni în direcţia lui, dar cu o viteză ceva mai redusă. Dacă Cemp ar fi continuat să se deplaseze cu aceeaşi viteză, l-ar fi ajuns în câteva minute.

Cemp nu schimbă direcţia. În bezna spaţială, nava V părea să crească. După calculele lui Cemp măsura cam o milă în lărgime, vreo jumătate de milă grosime şi trei mile în lungime.

Cum nu avea sistem de respiraţie (îşi obţinea în întregime oxigenul prin electroliză), Cemp nu putea să suspine; simţi însă o resemnare echivalentă, o tristeţe faţă de ghinionul de a intra în contact cu un grup atât de important de V într-un moment atât de nepotrivit.

Când ajunse la nivelul lui, vasul se ridică lin la numai câţiva yarzi de el. În întunericul de pe punte, Cemp zări mai mulţi V care-l aşteptau. Ca şi el, nu purtau costume spaţiale; erau complet adaptaţi vidului cosmic. Lângă ei se distingea uşa sasului ce dădea către interiorul navei. Compartimentul exterior era deschis. Prin peretele transparent văzu că e plin cu apă.

O dorinţă atavică îl traversă cu un freamăt de plăcere anticipată. Tresări întrebându-se neliniştit: Mă aflu aşa de aproape de transformare?

Cemp ateriza stângaci pe punte. În stadiul de Silkie-C trupul lui adopta forma perfectă a unei creaturi a spaţiului. Structura osoasă specială ce fusese, altădată, o pereche de picioare era sensibilă la activitatea moleculară din interiorul maselor solide. Aşa încât simţi atingerea punţii prin mijlocirea schimburilor energetice dintre os şi metal.

Deci, într-un fel, stătea în picioare. Dar echilibrul şi-l menţinea cu ajutorul curenţilor de energie şi nu prin contracţia şi dilataţia muşchilor. Nu avea muşchi. Se ţinea pe punte prin forţa atracţiei magnetice şi printr-un control intern îşi mişca, unul după altul, blocurile virtual masive de

oase extrem de diferenţiate.

Înaintă ca un biped, simţind cum i se întind oasele elastice ale picioarelor. Mersul era pentru el un proces complex. La fiecare pas trebuia să-şi înmoaie osul dur, apoi să-l întărească din nou. Deşi trecuse multă vreme de când învăţase să meargă, păşea încet. Fiinţa capabilă să ţâşnească în spaţiu cu o acceleraţie de cincizeci de G umbla pe puntea navei V cu o milă pe oră; şi era fericit că poate să dea impresia că se mişcă într-o asemenea ambianţă.

Se apropie de grupul de V şi se opri la câţiva paşi de prima siluetă bondoacă.

La prima vedere, un V părea a fi un Silkie ceva mai mic şi mai subţirel, dar Cemp ştia că aceste creaturi nesuferite erau nişte Varianţi — de unde şi denumirea lor de V. Era întotdeauna greu să-ţi dai seama în faţa cărui tip de V te afli. Diferenţele erau interne, nu tocmai uşor de detectat. De aceea trebuia mai întâi să stabilească identitatea celor de pe navă.

Pentru a-şi transmite mesajul, folosi acea funcţie a creierului său care, înainte dea fi cunoscută şi înţeleasă, fusese definită ca telepatie.

Urmă o pauză, după care un V din spatele grupului ii răspunse prin acelaşi sistem de comunicare:

— Domnule, avem un motiv să nu ne dezvăluim identitatea. Aşa că vă rugăm să nu insistaţi înainte de a nu fi înţeles problema noastră.

— Secretul este ilegal, replică scurt Cemp.

Răspunsul fu, în chip surprinzător, lipsit de obişnuita ostilitate a Varianţilor.

— Nu încercăm să vă facem greutăţi. Mă numesc Ralden şi am vrea să vă arătăm ceva.

— Ce anume?

— Un băiat în vârstă de nouă ani. Este copilul V al unui Silkie şi al unei creaturi cu respiraţie. A dat recent dovadă de calităţi variante extraordinare. Vrem permisiunea să-l distrugem.

— Oh, zise Cemp.

Se simţi dintr-o dată tulburat îşi dădu seama într-o

străfulgerare că fiul lui, din prima perioadă de împerechere, ar avea acum nouă ani.

Fireşte, legăturile familiale erau lipsite de orice însemnătate. Un Silkie nu-şi vedea niciodată copiii şi era deprins să pună toate progeniturile Silkie pe acelaşi plan. Însă în starea de pace nesigură ce domnea între muritorii de rând, Fiinţele Speciale şi cele două clase supravieţuitoare de Silkie-i, unul dintre coşmare era că, într-o bună zi, un V cu înalte capacităţi îşi va face apariţia în lumea instabilă a Varianţilor.

Teama se dovedise lipsită de temei. Din timp în timp, câte un Silkie, urcând la bordul unor nave V, afla că un băiat promiţător fusese executat chiar de către Varianţii înşişi. Departe de a se bucura de venirea unui copil superior, aceştia se temeau că, dacă i se va îngădui copilului să ajungă la maturitate, va deveni un lider, care le va ameninţa libertatea.

Exterminarea copiilor promiţători necesita acum autorizaţia unui Silkie, de aici secretul. Dacă nu izbuteau să obţină autorizaţia, ei ucideau totuşi copilul, contând pe faptul că nava pe care s-a petrecut crima nu va fi identificată.

— Acesta este motivul? întrebă Cemp.

Da, acesta era.

Cemp şovăi. Simţea lăuntric întregul, nemaipomenitul complex de senzaţii vestind apropiata schimbare. Nu era cel mai potrivit moment să petreacă o zi sau două la bordul unei nave V.

Totuşi, dacă nu rămânea, asta echivala cu acordarea permisiei pentru execuţie. Îşi dădea bine seama că aşa ceva nu putea să accepte.

— Aţi făcut bine, spuse el cu gravitate. Voi veni la bord.

Întregul grup V îl întovărăşi în ecluză, strângându-se unii într-alţii când uşa cea mare de oţel se închise în spatele lor, despărţindu-i de vidul spaţial. Apa pătrunse în tăcere. Cemp o văzu explodând sub formă de gaze atunci, când se vărsă în vidul total din ecluză. Dar curând, în timp ce spaţiul îngust se umplea, apa îşi recapătă forma lichidă şi începu

să clocotească în jurul picioarelor micului grup.

Senzaţia era nemaipomenit de plăcută. Cemp îşi simţi oasele cum tind să se mlădieze automat şi trebui să lupte ca să le menţină tari. Dar, când apa îi acoperi partea de sus a trupului, lăsă să se înmoaie bariera vie a epidermei sale. Apa îl înnebunea acum, când momentul transformării era atât de aproape, aşa că trebui să se autocontroleze îndeaproape. Ar fi aspirat cu poftă lichidul călduţ, minunat, prin branhiile ce-i erau acum la vedere, dar se gândi că Varianţii mai cu experienţă i-ar fi înţeles starea, văzând o asemenea manifestare exuberantă.

În jurul lui, Varianţii treceau de la forma spaţială la starea lor normală cu branhii. Uşa dinspre interior a ecluzei se deschise şi grupul trecu prin ea, înotând cu o uşurinţă desăvârşită. Uşa se închise în urma lor; se aflau înăuntrul vasului sau, mai curând, în primul dintre marile rezervoare din care era format.

Folosindu-şi acum vederea, Cemp privi în jur ca să identifice obiectele. Dar era obişnuita lume acvatică, difuză, cu viaţa marină transplantată acolo. Algele ondulau printre curenţii rapizi, despre care Cemp ştia că sunt produşi printr-un sistem puternic de pompare. Simţea presiunea apei la fiecare impuls al pompelor. La fel ca întodeauna, se abandonă în voia valului, lăsând ritmul apei să devină ritmul propriei sale vieţi.

II

În acest mediu, Cemp se simţea perfect: apa era pentru el un element natural şi, în cursul transformării din Silkie în om-peşte, pierduse doar câteva dintre facultăţile sale de Silkie. Păstra întreaga lume lăuntrică a senzaţiilor unui Silkie. Avea centri nervoşi care, separaţi sau împreună, se branşau pe diferite fluxuri de energie. Cândva, acestea s-ar fi putut numi simţuri. Numai că în loc de cele cinci simţuri la

care timp de secole se limitaseră fiinţele umane, un Silkie avea o sută optzeci şi patru de simţuri diferite, într-o gamă de intensitate aproape nesfârşită.

Rezulta de aici o imensă cantitate de „zgomote" interne, cu stimulări neîncetate. Din primele zile ale vieţii sale, principalul obiectiv al antrenamentului şi educaţiei lui fusese controlul asupra înregistrărilor pe care le făceau simţurile.

Apa îi pătrunse ritmic în branhii, in timp ce Cemp înota împreună cu ceilalţi prin această minunată lume a unei mări tropicale. Privind în jur, văzu cum se schimba universul marin la apropierea lor. Coralii se-mpodobeau cu o culoare smântânie. Zeci de mii de viermi de mare îşi retrăgeau capetele lucitoare în găurile lor minuscule. După trecerea grupului ieşeau iarăşi la iveală. Coralii deveniră portocalii, apoi purpurii, şi în cele din urmă de toate culorile, în toate amestecurile. Şi acesta era doar un mic detaliu al peisajului submarin.

Zeci de peşti albaştri, verzi, violeţi se zbenguiau în defileu. Erau dintre cele mai vechi forme de viaţă de o frumuseţe sălbatică, rămasă în evoluţia naturii, neatinsă de miracolul cunoaşterii ştiinţifice care dezlegase atâtea mistere ale vieţii. Cemp îşi întinse degetele palmate către un peşte ce trecea pe lângă el. Acesta o zbughi provocând un mic vârtej de apă. Cemp râse de fericire şi apa caldă îi pătrunse în gura care-şi pierduse rigiditatea.

De pe acum se micşorase. Corpul lui întins, osos, de Silkie se strânsese în chip natural, muşchii noi intrau în acţiune, iar structura osoasă, care se retrăsese în adânc, de abia mai măsura şapte din cele zece picioare maximum, cât avea în formă spaţială.

Din cei treizeci şi nouă de V care ieşiseră din navă, ca să-l convingă pe Cemp să urce la bord, treizeci şi unu, după câte îşi dădu seama, aparţineau tipului comun de Varianţi. Starea lor normală era cea de peşte. Puteau trece în starea umană pentru scurte perioade; puteau adopta starea de Silkie pentru perioade, ce variau în funcţie de persoană, între câteva ore şi o săptămână. Toţi cei treizeci şi nouă

controlau cantităţi limitate de energie.

Dintre cei opt din urmă, trei erau capabili să controleze o energie cu adevărat considerabilă, unul putea ridica bariere împotriva energiei, iar patru aveau capacitatea de a deveni fiinţe respiratoare de lungă durată.

Erau, pe cât îţi puteai da seama, fiinţe inteligente. Însă Cemp, care avea puterea de a detecta cu numeroasele lui sisteme de receptare temperatura, şi mirosurile subtile ale corpurilor şi în apă, şi afară şi putea descoperi semnificaţiile dispoziţiei oaselor şi a muşchilor, capta dinspre fiecare dintre ei un puternic amestec emoţional de nemulţumire, de mânie şi — chiar mai mult încă — de ură. Aşa cum proceda aproape întotdeauna cu Varianţii, Cemp se apropie înotând de unul dintre ei. Apoi, folosind o undă purtătoare de forţe magnetice deosebit de rezistentă — care-şi păstra mesajul nebruiat pe o distanţă de unu-două picioare — trimise prin ea întrebarea:

— Care este secretul tău?

V-ul tresări brusc. Reflexul lui condiţionat la recepţionarea acestui mesaj fu atât de viu, încât răspunsul se modulă pe aceeaşi undă de forţă, iar Cemp află secretul.

Eficacitatea stratagemei îl făcu pe Cemp să surâdă şi fu încântat că-l putea constrânge acum pe celălalt să continue conversaţia. Îi comunică:

— Nimeni nu-i ameninţă pe V nici individual, nici colectiv. Atunci de unde atâta ură?

— Mă *simt* ameninţat, veni posac răspunsul.

— Cum mi-ai dezvăluit secretul tău, ştiu că ai o soţie şi copii!

— Da.

— Serviciu?

— Da.

— Ziare, teatru, televiziune?

— Da.

— Sport?

— Mă uit. Nu particip.

Străbăteau o junglă subacvatică. Unduiau alge enorme, pereţi de corali vălureau, o caracatiţă îi scruta din umbra

unei grote şi un ţipar zvâcni în spirale, urmat de o sumedenie de peştişori.

Se aflau în partea „sălbatică" a navei, în care fuseseră reproduse condiţiile oceanului tropical de pe Terra. Cemp, care petrecuse în spaţiu aproape o lună fără pauză, încerca o plăcere magnifică să înoate în acest ocean.

Spuse totuşi:

— Ei, prietene, aşa se întâmplă cu toată lumea. Tot ce poate oferi viaţa mai bun este o existenţă liniştită şi plăcută. Dacă invidiezi cumva îndatoririle mele de poliţist, greşeşti. Eu m-am obişnuit cu ele, dar am perioade de împerechere numai o dată la nouă ani şi jumătate. Ţi-ar plăcea asta?

Declaraţia care dădea de înţeles că un Silkie putea avea activitate sexuală doar la intervale de nouă ani şi jumătate era o minciună. Dar era un fel de mit pe care atât Silkie-ii, cât şi aliaţii lor umani cei mai apropiaţi — Fiinţele Speciale — consideraseră potrivit să-l întreţină. Oamenii obişnuiţi, mai ales, păreau să simtă o mare satisfacţie la gândul că existenţa de invidiat a Silkie-lor implica un asemenea cusur.

Deşi discuţia cu Cemp fusese liniştitoare, emoţia întunecată emanată de V deveni şi mai ostilă.

— Te porţi cu mine de parcă aş fi un copil, răbufni el. Ştiu şi eu câte ceva din logica nivelurilor, aşa că cu sofismele tale...

— Suntem abia la stadiul speculaţiilor, răspunse Cemp cu blândeţe. Şi adăugă: Nu-ţi face griji, n-am să-i spun soţiei tale că o înşeli.

— Du-te la naiba! îi spuse V-ul şi se îndepărtă.

Cemp se întoarse spre alt V din grup şi avu cu el o conversaţie asemănătoare. Secretul acestuia era că, în urmă cu un an, adormise de două ori când era de gardă la una din ecluzele prin care se ieşea din navă în spaţiul sideral.

Cea de-a treia persoană căreia i se adresă era o femelă. Uimitor, secretul acesteia era că se credea nebună. Îndată ce realiză că gândurile îi fuseseră recepţionate de Cemp, deveni isterică.

Era o fiinţă graţioasă, cu sistem de respiraţie, dar pe moment complet descumpănită.

— Să nu le spui, telepatiză ea terorizată. M-ar ucide!

Înainte ca Cemp să aibă timp să reflecteze la această neaşteptată aliată, pe care şi-o făcuse, şi înainte să înţeleagă de ce se credea nebună, ea îi transmise frenetic:

— Vor să te atragă într-un rezervor cu rechini!

Chipul ei aproape omenesc se contorsionă când îşi dădu seama de ceea ce-i spusese. Cemp o întrebă repede:

— Ce vor, în fond?

— Nu ştiu. Dar nu ceea ce-au spus ei... Oh! Te rog!

Se răsucea prin apă, cuprinsă de panică. Încă puţin şi ar fi observat-o careva. Cemp îi spuse repede:

— Nu-ţi fie frică, am să te ajut. Îţi dau cuvântul meu.

Află că se numea Mensa. Îi spuse că era foarte frumoasă în întruchiparea de fiinţă cu sistem respirator. Din moment ce-i putea fi de folos, Cemp hotărî să se lase atras în rezervorul cu rechini.

Totul se petrecu pe nesimţite. Unul dintre Varianţii capabili să degajeze energie înotă alături de el. În acelaşi timp, dar parcă cu totul întâmplător, ceilalţi rămaseră în urmă.

— Pe aici! îi spuse călăuza.

Cemp îl urmă. Îi trebuiră însă câteva clipe până să realizeze că între el şi călăuză, pe de o parte, şi grupul celorlalţi, pe de alta, se afla un perete transparent.

Îşi întoarse privirile către însoţitorul său. V-ul se dusese la fund şi luneca acum într-o grotă, între două formaţiuni stâncoase.

Dintr-o dată, apa din jurul lui Cemp se cufundă într-un întuneric de smoală.

Îşi dădu seama că V-ii aşteptau în spatele peretelui transparent. Sesiză chiar o mişcare printre algele ce se clătinau, umbre, forme, sclipirea unui ochi, o rază de lumină pe un corp cenuşiu. Se branşă la un alt nivel de percepţie, bazat pe imagini difuze, şi se pregăti de luptă.

În stadiul de peşte, Cemp putea să atace în chip normal ca un superţipar electric, cu deosebirea că descărcarea lui

electrică consta într-o rază care nu avea nevoie de nici un contact concret. Raza avea strălucirea unui fulger şi era suficient de puternică pentru a ucide zeci de monştri marini. Se forma în exteriorul corpului prin convergenţa a două curente de particule încărcate şi opuse.

Numai că nu erau condiţii normale. Transformarea lui era prea iminentă. O luptă contra oricărui locuitor al acestei mări trebuia să se poarte prin logica nivelurilor şi nu cu ajutorul energiei. Nu îndrăznea să-şi risipească nici o picătură din preţioasa rezervă de energie.

Nici nu luase bine această hotărâre, când un rechin ieşi lenevos din jungla de plante mişcătoare şi, cu aceeaşi încetineală, înaintă către el, întorcându-se într-o rână, cu botul deschis, arătându-şi dinţii, ameninţându-l cu fălcile enorme.

Cemp imprimă o schemă pe o undă energetică ce pornea din creierul său către fiară. Era o schemă care stimula în rechin un mecanism extrem de primitiv, acela prin care se alcătuiesc imaginile în creier.

Rechinul nu avea nici o apărare în faţa acestei suprastimulări controlate a facultăţii sale de a crea imagini. Aşa că văzu, într-o străfulgerare, cum îşi înşfacă în dinţi victima, îşi închipui o luptă sângeroasă, urmată de un festin. Apoi sătul, cu stomacul plin, se văzu întorcându-se în umbră, în străfundurile junglei marine găzduită in acel mic fragment al uriaşei nave spaţiale, navigând către Jupiter. Suprastimularea continuă fără ca imaginile din creierul rechinului să mai fie conectate la energia lui. Se lăsă dus de apă, se izbi, fără să-şi dea seama, de un banc de corali. Rămase agăţat acolo, visând că înoată. Fusese atacat cu o logică adaptată structurii lui, la un nivel ce depăşea giganticul lui sistem de atac.

Nivelurile logicii. Cu multă vreme în urmă, oamenii se amuzaseră să studieze cele mai vechi zone ale creierului uman, cele care sugerau că imaginile şi sunetele plăsmuite erau la fel de reale ca şi cele adevărate. Era cel mai înalt nivel al logicii, nu în întregime omenesc. Pentru un animal ca rechinul, realitatea era un fenomen bazat pe procesul de

pornire-oprire, ca o serie de condiţionări mecanice. Stimulare; absenţa stimulării. Mereu mişcare fără odihnă, nesecată nevoie de oxigen, oriunde s-ar găsi şi oricât de mult ar fi.

Prins într-o lume imaginară, sugerată, corpul nemişcat al rechinului amorţea din lipsă de oxigen, animalul îşi pierdea cunoştinţa. Înainte să se asfixieze, Cemp le transmise observatorilor săi:

— Vreţi să-l ucid pe acest peşte-vânat?

În tăcere, fiinţele dindărătul peretelui transparent îi arătară cum să iasă din bazinul cu rechini.

Cemp îi înapoie monstrului controlul de sine. Ştia însă că efectul şocului va mai dura încă vreo douăzeci de minute.

Câteva clipe mai târziu, când ieşi din bazinul cu rechini şi-i reîntâlni pe V-i, Cemp îşi dădu seama că starea lor de spirit se schimbase. Acum îşi râdeau de el. Fu uimit de această atitudine, căci, pe cât ştiau ei, se aflau în întregime la cheremul lui.

Probabil că cineva din grup cunoştea adevărata stare a lui Cemp. Deci...

Se aflau acum într-un rezervor atât de adânc, încât nu i se vedea fundul. Mici bancuri de peşti în culori vii treceau unduind în adâncurile verzi şi apa era ceva mai proaspătă, mai înviorătoare, la fel de plăcută, deşi nu tropicală. Cemp înotă către un V capabil să degajeze energie şi, ca şi pe cel dinainte, îl întrebă:

— Care ţi-e secretul?

Acesta se numea Gell şi secretul lui consta în aceea că, în mai multe rânduri, îşi folosise energia ca să-şi ucidă rivalii, ca să cucerească anumite femei. La gândul că omorurile lui ar putea fi date pe faţă fu cuprins de groază. Din păcate nu putea furniza nici o informaţie, afară de faptul că ofiţerul care administra vasul, Riber, îi trimisese să-l întâlnească, pe Cemp. Numele acestuia aducea o informaţie importantă.

Dar esenţială era intuiţia neliniştitoare pe care o avu brusc Cemp; misiunea ce-l aştepta era cu mult mai

însemnată decât datele pe care le strânsese până atunci. Ghicea că atacul rechinului fusese o probă. În ce scop oare?

III

În faţa lui, Cemp zări dintr-o dată oraşul.

În acest loc, apa era limpede ca de cristal. Lipseau cu totul milioanele de impurităţi care, atât de adesea, tulburau oceanele Terrei. Prin această apă străvezie ca sticla oraşul se întindea în faţa lui.

Clădiri cu cupole, copii ale celor din oraşele subacvatice cu cupole de pe pământ, unde presiunea apei impune aceste forme. Aici, unde nu exista decât gravitaţie artificială, apa era menţinută doar de pereţii metalici şi cântărea exact cât decideau ofiţerii de bord. Clădirile puteau fi de orice dimensiuni rezonabile, cu linii elegante sau câteodată diforme. Erau frumoase ele însele şi nu le limita vreo severă frumuseţe funcţională.

Clădirea în care fu condus Cemp era un locaş grandios, cu minarete. Fu îndrumat către un rezervor unde mai rămaseră cu el două fiinţe respiratoare, Mensa şi un mascul numit Grig.

Nivelul apei începu să scadă şi aerul pătrunse şuierând.

Cemp se transformă rapid; în forma sa umană ieşi din rezervor în vestibulul unui imobil modern, cu aer condiţionat. Toţi trei erau in pielea goală.

Bărbatul îi spuse femeii:

— Du-l în apartamentul tău. Dă-i haine. Când îl chem, adu-l în Apartamentul I, sus.

Grig se pregătea să se îndepărteze, când Cemp îl reţinu.

— De unde ai căpătat această informaţie? îl întrebă el.

Variantul şovăi, vizibil îngrozit în faţa somaţiei venind de la un Silkie. Expresia i se schimbă, parcă trăgea cu urechea să audă ceva anume.

Instantaneu, Cemp activă centrii deşteptători ai

echipamentului său senzorial, pe care-i lăsase în adormire, şi aşteptă un răspuns pe unul sau mai multe „canale". La fel cum strâmbă din nas cineva care trage in nări un puternic miros de sulf sau cum îşi retrage maşinal mâna cineva care a atins un obiect încins, şi Cemp aştepta receptarea unei senzaţii de la unul din numeroasele lui simţuri puse acum în gardă. Nu primi însă nici un semnal.

Era adevărat că sub înfăţişarea omenească dispunea de o sensibilitate mult mai redusă decât atunci, când era Silkie. Totuşi un rezultat atât de negativ ieşea din cadrul experienţei sale.

— Zice că, de îndată ce te îmbraci, să vii, spuse Grig.

— Cine zice?

Întrebarea-l surprinse pe Grig.

— Băiatul, răspunse el ca şi când lucrul acesta se înţelegea de la sine.

Pe când se ştergea de apă şi-şi îmbrăca hainele pe care i le întindea Mensa, Cemp se întreba de ce se credea ea nebună. O întrebă alegându-şi cu prudenţă cuvintele:

— De ce au Varianţii o părere atât de umilă despre ei înşişi?

— Fiindcă există ceva mai bun: Silkie-ii.

În vorbele ei răsuna mânia, dar ochii i se umplură de lacrimile frustrării. Ea continuă pe un ton obosit:

— Nu pot să explic, dar mă simt zdrobită încă din copilărie. În momentul ăsta nutresc speranţa absurdă că ai să mă iei şi ai să mă posezi. Vreau să fiu sclava ta.

Părul ei negru ca antracitul era încă ud şi încâlcit, dar era limpede că spusese adevărul în ceea ce o privea. Avea un trup zvelt, cu linii unduitoare, graţioase, tenul de culoarea laptelui. Ca fiinţă respiratoare, era foarte frumoasă.

Cemp n-avea de ales. Ar fi putut să aibă nevoie de întregul ei ajutor chiar peste o oră. Răspunse pe un ton calm.

— Te accept ca sclavă.

Ea reacţiona cu violenţă. Într-o mişcare pătimaşă se năpusti asupra lui, lăsând să-i lunece rochia in jos, pe

coapse.

— Ia-mă, spuse ea năvalnic Ia-mă ca pe o femeie.

Cemp, care era însurat cu o tânără din rândul Fiinţelor Speciale, se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Sclavele fac voia stăpânilor lor. Iar prima mea dorinţă ca stăpân al tău este să mi te destăinui.

Femeia făcu un pas înapoi, tremurând.

— Nu pot, zise ea. Băiatul ne interzice.

— Ce anume te face să te crezi nebună?

Ea dădu din cap.

— Ceva... În legătură cu băiatul... Nu ştiu ce...

— Atunci, spuse Cemp cu răceală, eşti sclava lui, nu a mea.

Ea îl imploră din priviri.

— Eliberează-mă! murmură. Singură n-o pot face.

— Unde este Apartamentul I? întrebă Cemp.

Ea îi explică şi adăugă:

— Poţi să urci pe scări sau cu ascensorul.

Cemp urcă pe scări. Avu nevoie de câteva minute, câteva numai ca să-şi stabilească un plan de acţiune. Se hotărî...

Trebuie să-l vadă pe băiat! Să-i hotărască soarta. Să stea de vorbă cu Riber, ofiţerul administrativ al navei. Să-l pedepsească pe Riber. Să ordone navei să se îndrepte către un post de control!

Formulase clar in minte aceste decizii când ajunse la etaj şi apăsă soneria de la uşa Apartamentului I.

Uşa se deschise fără zgomot. Cemp intră... şi-l văzu pe băiat.

Avea mai puţin de un metru şi jumătate înălţime şi era la fel de frumos ca şi cel mai frumos copil omenesc pe care-l văzuse Cemp vreodată. Se uita la ecranul unui televizor încastrat într-unui din pereţii vastei încăperi. Când Cemp intră, se întoarse fără grabă spre el şi-i spuse:

— Mă interesa să văd cum ai să te descurci cu rechinul, ţinând seama de starea in care eşti.

Deci ştia!

Revelaţia faptului ii provocă lui Cemp un şoc. Îşi făcu

curaj cu gândul să moară mai bine decât să se târguie în vreun fel ca să evite să fie demascat; îşi va înfăptui hotărârea finală cu cea mai mare grijă.

— N-ai fi putut face altceva, zise băiatul.

Cemp îşi redobândise stăpânirea de sine şi devenise curios. Suspendase brusc toate semnalele personale. Şi totuşi băiatul le citea în amănunţime. Cum făcea oare?

Băiatul dădu din cap cu o umbră de zâmbet.

— Dacă nu îndrăzneşti să-mi spui, zise Cemp, atunci metoda în chestiune n-are cine ştie ce preţ. Deduc că dacă aş putea s-o descopăr, aş putea s-o şi controlez.

Băiatul râse făcând un gest de negare şi schimbând vorba.

— Crezi că trebuie să fiu ucis?

Cemp contemplă ochii cenuşii şi strălucitori ai băiatului, care-l priveau cu maliţie copilărească şi se simţi cuprins de nelinişte. Era jucăria cuiva care se considera invincibil. Se punea problema dacă băiatul se iluziona sau faptul era real?

— Este real, zise băiatul.

Iar dacă era real — îşi continuă Cemp analiza — existau atunci în el factori înăscuţi de constrângere, capabili să-i ţină pe Silkie-i sub control?

— La asta nu răspund, i-o tăie scurt băiatul.

— Prea bine, i-o întoarse Cemp. Dacă rămâi la această hotărâre, atunci concluzia mea e că te pui în afara legii. Nici o persoană care nu poate fi controlată nu are dreptul să trăiască în sistemul solar. Am să-ţi las însă puţin timp ca să te răzgândeşti. Te sfătuiesc să devii un cetăţean care respectă legile.

Se ridică şi părăsi apartamentul.

IV

Pe coridor îl aştepta Grig. Era cuprins de dorinţa de a-i

intra în voie. Cemp, care voia să-l întâlnească pe Riber, îl întrebă dacă ofiţerul era o fiinţă cu respiraţie. Nu era, aşa că Cemp şi cu Grig se înapoiară în apă.

Cemp fu condus în adâncimi abisale, unde se aflau mai multe clădiri, fixate de pereţii navei. Acolo, într-un labirint de metal şi plastic, umplut cu apă, îl găsi pe Riber. Ofiţerul de administraţie a navei era un peşte lung şi puternic, cu ochi telescopici. Plutea în spatele unui aparat de recepţie. Într-o înotătoare ţinea transmiţătorul. Îl văzu pe Cemp şi branşă aparatul. Spuse în limba subacvatică:

— Cred că trebuie să înregistrăm conversaţia noastră. N-am încredere că un Silkie o să facă un raport obiectiv despre această situaţie specială.

Cemp aprobă fără comentarii. Riber începu cu ceea ce părea să fie o declaraţie cât se poate de sinceră.

— Vasul şi personalul de la bord sunt controlate de acest băiat remarcabil. Nu e tot timpul aici, dar, de regulă, facem ce am făcut întotdeauna. Cei ce te-au întâmpinat adineauri n-au nici o posibilitate să-i refuze ordinele. Dacă poţi să cazi la o înţelegere cu el, atunci vom fi din nou liberi. Dacă nu, fie îţi place, fie nu, vom rămâne mai departe servitorii lui.

— Trebuie să aibă undeva un nivel vulnerabil, zise Cemp. De ce, de pildă, faceţi tot ce vrea el?

— Prima dată, când mi-a spus ce dorea să fac, am râs de el, spuse Riber. Dar după câteva ceasuri, mi-am dat seama că făcusem tot ce-mi ceruse în stare de inconştienţă. De atunci fac totul în stare lucidă. Asta se întâmplă de vreun an de zile, după calendarul terestru.

Cemp discută multă vreme cu Riber. Faptul că propriile-i funcţii fizice nu fuseseră stânjenite pe când se afla sub puterea băiatului demonstra că principala metodă a acestuia de a intra în stăpânirea inconştientului era obturarea percepţiei normale.

Făcând aceste consideraţii, Cemp îşi aminti de Variant-ul al cărui secret consta în faptul că adormise în timp ce făcea de gardă. La cererea sa, fură aduşi paznicii de rezervoare. Cemp îi puse fiecăruia în parte întrebarea:

„Care este secretul tău?"

Şapte din cei douăzeci de paznici chestionaţi răspunseră că, fără să-şi dea seama, adormiseră în timpul datoriei. Era simplu. Băiatul apărea la intrarea rezervorului, anihila conştiinţa gardianului şi pătrundea în navă.

Cemp avu impresia că nu e cazul să-şi continue cercetarea. Exista o schemă logică. Problema, care-i păruse o vreme să implice un tip nou şi complex de control telekinetic, începea să-i apară sub un unghi mult mai banal.

Se întoarse la Mensa ca să se îmbrace. Ea-l conduse până la uşă, şoptindu-i:

— Să nu părăseşti nava fără să fi făcut dragoste cu mine. Am nevoie să simt că-ţi aparţin.

Cemp ştia că, în mod fundamental, era fals, din moment ce trăia prin inversare. Dorea întotdeauna ceea ce n-avea, dispreţuia sau respingea ceea ce poseda. O asigură că n-o va uita şi urcă din nou în Apartamentul I. Intrând, îl găsi pe băiat congestionat la faţă; privirea lui îşi pierduse din strălucire. Îi spuse cu blândeţe:

— Ceea ce pot ghici eu poate afla orice alt Silkie. Ai avut o mulţime de necazuri. Ceea ce-mi dovedeşte că ai limite.

Silkie-ii se puteau apropia de nave fără să fie detectaţi când se foloseau de undele energetice. Însă metoda era complicată şi cerea antrenament.

— Bine, spuse Cemp. Îmi citeşti gândurile. Care din ele reflectă adevărul?

Tăcere.

— Problema ta, declară Cemp, este că Fiinţele Speciale nu lasă nici o şansă de supravieţuire celor ce prezintă devieri periculoase.

Spera că băiatul va înţelege această hotărâre fundamentală a Fiinţelor Speciale.

Dintr-o dată, băiatul suspină.

— Un motiv in plus să-ţi mărturisesc. Sunt Tem, fiul tău. Când mi-am dat seama că tu eşti cel care se apropie de navă, am vrut să-mi văd tatăl la faţă. Adevărul e că începusem să mă tem să nu-mi fie detectate aceste facultăţi pe care tu le găseşti atât de neobişnuite. Aşa că

am venit aici, în spaţiu, ca să instalez o bază de operaţii unde să mă pot retrage şi pune la adăpost. Dar înţeleg bine că am nevoie de ajutor şi cred că în relaţiile noastre cu fiinţele omeneşti ar trebui să se schimbe ceva. În afară de asta, sunt gata să mă supun şi să mă las reeducat.

Cemp se lămuri deplin. Hotărî pe loc: nu va avea loc nici o execuţie.

Discutară situaţia la iuţeală — căci Cemp era mereu grăbit. La întoarcerea pe pământ, Cemp trebuia să povestească despre această întâlnire.

Un Silkie n-avea nici un mijloc să ascundă asemenea fapte Fiinţelor Speciale. Şi timp de mai multe luni, în perioada de împerechere, urma să nu aibă nici un control al energiei. În tot acest timp, băiatul rămânea la cheremul unei legi necruţătoare.

Tem îi spuse cu dispreţ:

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt gata să-i înfrunt.

Erau vorbele unui răzvrătit primejdios şi nefericit. Dar nu era momentul să-i atragă atenţia. Lucrurile acestea se puteau lămuri mai târziu, la întoarcerea acasă.

— Ai face bine să pleci acum, spuse băiatul, deşi ai să vezi că am să fiu pe pământ înaintea ta.

Cemp nu-şi pierdu vremea să afle cum avea să se împlinească acest miracol de viteză. Şi asta putea să mai aştepte.

În timp ce se dezbrăca, la Mensa, Cemp îi spuse acesteia plin de mândrie:

— Băiatul e fiul meu.

Ea făcu ochii mari.

— Fiul tău! Dar... şi tăcu mâlc

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Cemp.

— Nimic, spuse ea maşinal. M-ai luat prin surprindere, nimic altceva.

Cemp îşi încheie pregătirile, apoi se apropie de ea şi o sărută uşor pe frunte. Îi zise:

— Simt că eşti încurcată într-o aventură amoroasă.

Ea dădu din cap:

— Nu acuma. Şi nici de când...

Încă o dată se întrerupse. Părea răvăşită.

Cemp n-avea timp să-şi facă griji pentru viaţa sentimentală a unei femei. Dacă era cineva grăbit acela era el.

Îndată ce ieşi Cemp din apartament, intră băiatul.

— Cât pe ce să mă înşeli, îi spuse el pe un ton ce n-avea nimic copilăresc.

Ea dădu un pas înapoi, speriată.

— Nu sunt decât o V, gemu.

El începu să se transforme şi să crească. Curând, Mensa avu în faţă un bărbat pe deplin adult El îndreptă spre ea o undă de energie cu o putere de atracţie nemăsurată, căci, în ciuda expresiei de repulsie, ea înainta încet in direcţia lui. Când se află la un pas de el, întrerupse unda. Numaidecât ea se dădu înapoi.

Bărbatul râse. Se depărta de ea şi intră, pentru puţină vreme, în comunicaţie cu cineva care se afla pe o planetă dintr-o constelaţie îndepărtată.

Îi transmise în tăcere:

— Am riscat, în cele din urmă, o confruntare cu un Silkie, unul dintre cei mai puternici locuitori ai acestui sistem. Se conduce după o idee numită niveluri logice. Am descoperit că asta avea o legătură cu singurul lui urmaş, un băiat pe care nu l-a văzut niciodată. Am deformat in mod subtil interesul lui pentru acest băiat. Cred că acum pot să cobor fără teamă pe planeta principală, care se numeşte Pământ.

— Ca să-l deformezi a trebuit să-l foloseşti ca pe un canal de transmisie?

— Da. A fost singurul risc pe care mi l-am luat cu el.

— Şi celelalte canale pe care le-ai folosit, Di-isarinn?

Bărbatul aruncă o privire spre Mensa.

— În afară de o singură excepţie, toţi ceilalţi vor rezista oricărei încercări de explorare a minţii lor de către un Silkie. Sunt un grup rebel de fiinţe numite V şi care sunt bănuitori şi ostili la adresa tuturor celorlalte fiinţe din sistem. Excepţia este o femeie V pe care o ţin sub controlul meu total.

— De ce nu o anihilezi?

— Fiinţele acestea sunt dotate cu un fel de raport telepatic senzitiv, pe care n-am înţeles încă bine cum îl manevrează. Dacă ea ar muri, cred că ceilalţi ar simţi imediat. Aşa că nu pot să fac ceea ce aş face în chip normal.

— Şi Silkie-ul?

— Se îndreaptă spre Pământ, stăpânit de o iluzie. Ceea ce e foarte important este că va suferi în curând o transformare fiziologică din cauza căreia îşi va pierde toate puterile lui actuale, ofensive şi defensive. Am intenţia să las acest proces fizic să-şi urmeze cursul până la capăt şi după aceea o să-l omor.

V

Prin satelitul Cinci-R, Cemp transmise toată povestea factorului său de legătură, Charley Baxter, la Autoritatea Silkie. Când ajunse la satelit şi-şi reluă înfăţişarea omenească, găsi o radiogramă de la Charley:

AM RECEPŢIONAT BĂIATUL — AUTORITATEA ÎŢI INTERZICE ATERIZAREA PÂNĂ ÎN MOMENTUL CÂND TOTUL VA FI REZOLVAT.

Adică până ai să te răfuieşti cu el, vrei să spui, se gândi mânios Cemp. Decizia oficială îl surprindea. Era un obstacol neaşteptat.

Comandantul satelitului, o fiinţă omenească, dotată cu o inteligenţă normală, care-i transmisese mesajul, îi spuse:

— Am primit ordinul să nu vă las să luaţi nici o navă către Pământ până la noi dispoziţii. Este foarte ciudat.

«Ciudat» e puţin zis. De regulă, Silkie-ii veneau pe Pământ şi plecau după plac.

Cemp se hotărî:

— Plec din nou în spaţiu, spuse pe un ton detaşat.

— Nu sunteţi însă în preajma metamorfozării? se

nelinişti comandantul care nu prea părea dornic să-l lase să plece.

Cemp surâse ironic şi povesti obişnuita glumă a Silkie-lor, anume că ei seamănă cu acele viitoare mame care au tot timpul impresia că le-au apucat durerile facerii. Sunt duse urgent la spital, stau acolo la pat şi, în cele din urmă, sunt trimise acasă. Şi în felul acesta, după câteva false alarme, pruncul vine pe lume într-un taxi.

— Bine, domnule, spuse puţin convins comandantul, faceţi cum credeţi. Însă în spaţiu nu există taxiuri.

— N-o să se întâmple chiar instantaneu. Se poate întârzia transformarea cu câteva ceasuri, explică Cemp, care o întârziase deja cu câteva ceasuri.

Înainte de plecare, Cemp expedie o radiogramă soţiei sale:

SCUMPĂ JOANNE, ÎNTÂRZIAT. CAUZA NEÎNŢELEGERI. TE ANUNŢ UNDE NE ÎNTÂLNIM. CURÂND. CONTACTEAZĂ CHARLEY. ÎŢI VA EXPLICA CU DRAG, NAT.

Mesajul acesta codificat avea s-o sperie, ştia bine. Dar nu se îndoia că-l va aştepta, aşa cum voia, la locul de întâlnire prevăzut. Ar fi venit, fie şi numai ca să descopere, pentru Fiinţele Speciale, ce urzea el.

Odată ajuns în spaţiu, Cemp se îndreptă către Polul Sud şi-şi începu coborârea.

Pătrunse cu mare iuţeală. Teoretic, era singurul mijloc de a efectua o aterizare fără protecţie. La poli radiaţia era aproape inexistentă. Acolo, unde câmpul magnetic al corpului planetar se curba spre interior până la sol, puternica centură de radiaţii Van Allea reprezenta o ameninţare minimă.

Totuşi suportă două rânduri de bombardament nemilos, unul cu nucleoni, celălalt cu raze X. Razele X nu-i făcură nici un rău lui Cemp, cei mai mulţi dintre nucleoni îi străbătură corpul ca pe un vid. Cei ce-l izbiră totuşi îi lăsară o uşoară dâră radioactivă. Repede, Cemp îndepărtă celulele mai grav atinse graţie acelei facultăţi deosebite a Silkie-lor de a elimina părţile afectate ale trupului lor.

Pătrunzând în atmosferă, Cemp activă treptat în spatele

lui liniile de forţă magnetică ale planetei, care începură să strălucească puternic. În clipa aceea simţi razele radarului lovindu-l dinspre sol. Deocamdată asta nu însemna o primejdie. Radarul înregistra mişcarea corpului său şi focul de artificii din urma lui ca pe un singur fenomen. Privit din afară, arăta ca un meteorit căzând spre pământ.

Intrarea sa în atmosferă se făcu pieziş, în aceeaşi direcţie cu rotaţia pământului, rapiditatea pătrunderii fiind aşa fel calculată, încât fie să absoarbă cu uşurinţă, fie să radieze spre exterior căldura acumulată la trecerea prin aer. La zece mile altitudine, reduse din nou viteza şi căzu în marea din nordul Antarcticii, la aproximativ o mie de mile marine depărtare de capul cel mai de jos al Americii de Sud. Apa rece îi curăţă trupul de Silkie de rămăşiţele radioactive încă lipite de carapacea externă. Apoi, ţâşni cam la vreo cinci sute de picioare inălţime, încetinind viteza şi plonjând în mare de fiecare dată când se înfierbânta prea tare, folosind apa în chip de sistem de răcire.

Trebuia să menţină un echilibru delicat între accelerări şi frânări extrem de rapide, dar reuşi astfel să ajungă lângă casă, la extremitatea sudică a Floridei, in ceva mai mult de patruzeci de minute, dintre care ultimele cinci petrecute în întregime sub apă.

Când ieşi la suprafaţă, aproape de plajă, trecu în stadiul de peşte şi, la vreo două sute de paşi de ţărm, luă formă umană.

Zărise deja maşina Joanne-i parcată pe şosea, la poalele unei dune de nisip. Înotă cu un crawl puternic, până când apa îşi pierdu adâncimea şi apoi, prin spuma valurilor dezlănţuite, alergă către soţia lui care, întinsă pe mal, îl privea sosind.

Se ridică în picioare, înaltă, zveltă, blondă şi fermecătoare. Avea trăsături regulate şi ochi albaştri, dar chipul ei palid rămase posomorât în vreme ce-i întindea, fără vorbă, un prosop. Cemp se şterse, apoi îmbrăcă hainele pe care i le adusese. Câteva minute mai târziu erau in maşină şi ea se lăsă, în sfârşit, sărutată. Dar îşi ţinea gândurile ascunse şi de indignare trupul îi păstra o anumită

înţepeneală.

Când, în cele din urmă, i se adresă, o făcu verbal şi nu prin energie directă.

— Îţi dai seama, zise ea, că dacă continui în felul acesta ai să fii primul Silkie pedepsit sau executat de un secol încoace?

Faptul că se exprima prin viu grai îi confirma bănuielile lui Cemp. Acum era sigur că Joanne anunţase Autoritatea Silkie de sosirea lui ilegală şi că discuţia lor era ascultată. Nu era supărat pe ea. Presupunea, dimpotrivă, că toate Fiinţele Speciale erau gata să-l ajute în aceste clipe grele. Fără îndoială, grăbeau şi ancheta asupra lui Tem, pentru ca execuţia lui să aibă loc cât mai repede.

— Ce-ai de gând să faci, Nat?

Părea acum mai mult neliniştită decât supărată. Obrajii ei îşi recăpătară culoarea.

Undeva în adâncul lui, Cemp simţea o vagă uimire în faţa propriei hotărâri. Dar înţelegerea faptului nu-l făcu să se îndoiască de dreptatea sa. Spuse cu răceală:

— Dacă îl vor ucide pe acest băiat, am să aflu de ce au făcut-o.

Ea îi răspunse în şoaptă:

— N-aş fi crezut niciodată că un Silkie se poate simţi atât de legat de copilul lui — pe care de altfel nu l-a văzut de când s-a născut. La urma urmei şi eu a trebuit să renunţ la el. Decondiţionarea mea a funcţionat.

Cemp se enervă şi i-o tăie scurt:

— Nu o fac din motive personale.

Ea exclamă cuprinsă dintr-odată de emoţie:

— Atunci, cunoşti prea bine motivul. E clar că băiatul ăsta are o metodă de a-şi ascunde gândurile şi de a le citi pe ale altora, pe care nici tu însuţi n-ai putut să o-nţelegi, după cum singur ai povestit. În faţa unei asemenea făpturi, Fiinţele Speciale şi-ar pierde tradiţionala protecţie. Asta devine o problemă de politică.

— În raportul meu am propus pentru băiat un program de studii şi de reeducare de cinci ani. Asta se va întâmpla.

Ea nu părea să-l asculte. Murmură ca şi cum ar fi gândit

cu voce tare:

— Silkie-ii au fost creaţi de către oameni prin mutaţii genetice, pe baza marilor descoperiri biologice din cea de-a doua jumătate a secolului al douăzecilea. Când a fost izolată in laborator unitatea chimică fundamentală a vieţii, ADN-ul, au devenit posibile progrese majore în domeniul formelor de viaţă. Cum primele transformări se împlineau in stadiul de peşte, noile fiinţe au fost numite Silkie, după versurile unui cântec de demult.

Trebuia însă acţionat cu multă grijă. Nu se putea îngădui Silkie-lor să se înmulţească în voia lor. Prin urmare, genele care le conferă atâtea simţuri şi atâtea facultăţi deosebite au şi propriile lor limite. Pot fi, după dorinţă, oameni, peşti şi Silkie-i. Câtă vreme procedează prin control corporal, ei îşi păstrează aproape toate calităţile de Silkie, în oricare dintre aceste forme. Dar la fiecare nouă ani şi jumătate trebuie să redevină fiinţe omeneşti, ca să se împerecheze. Acesta este un lucru înăscut, asupra căruia nu au cum acţiona.

Acei dintre Silkie-i care au încercat, odinioară, să elimine această fază au fost executaţi. În momentul trecerii fireşti la forma omenească, ei îşi pierd toate calităţile de Silkie-i şi devin simpli muritori. În felul acesta îi stăpânim. Atunci îi putem pedepsi pentru toate faptele ilegale comise de ei ca Silkie-i. Alt avantaj al oamenilor este acela că nu există Silkie-i femele. Când copilul rezultat dintre un Silkie şi o femeie din Fiinţele Speciale e o fată, ea nu este Silkie. Şi lucrul acesta este conţinut în genele lor.

Se întrerupse o clipă, după care continuă:

— Fiinţele Speciale sunt o infimă parte din rasa umană care, după cum s-a dovedit, au darul de a citi spontan în spiritul Silkie-lor, dar de care s-au servit ca să-şi instaleze supremaţia administrativă pe când existau puţini Silkie-i. Astfel s-au protejat, ei şi toată rasa umană, împotriva acestor fiinţe care, altfel, i-ar fi dominat.

Şi conchise cu oarecare perplexitate:

— Dintotdeauna ai recunoscut că o asemenea protecţie e necesară, pentru ca oamenii să poată supravieţui. Ţi-ai

schimbat cumva părerea?

Întrucât Cemp nu răspundea, deveni mai insistentă:

— De ce nu te-ai duce la Autorităţile Silkie, să vorbeşti cu Charley Baxter? Discuţia cu el ţi-ar fi mai de folos decât revolta. Tem e acolo. Aşa că trebuie oricum să te duci. Te rog, Nat.

Cemp nu era întru totul de acord cu ea, însă sugestia ei îi oferea un mijloc de a pătrunde în clădire. Aşa încât, când ateriză cu heliojetul pe acoperişul Autorităţii Silkie, nu fu din cale afară de surprins să-l găsească pe Charley Baxter aşteptându-l. Arăta bine, ca de obicei, înalt şi zvelt, dar neobişnuit de palid.

Coborând împreună cu el în ascensor, Cemp simţi cum trece printr-un ecran de energie ce-l separă instantaneu de pulsaţiile lumii exterioare. Îşi dădu seama că această eoergie era îndeajuns de mare ca să protejeze un oraş, dacă nu chiar o bună parte a planetei.

Cemp aruncă o, privire întrebătoare către Baxter şi întâlni privirea lui gravă, severă. Omul îi spuse calm:

— Acum poţi să-mi citeşti gândurile.

Citi în mintea lui Baxter că radiograma lui despre Tem provocase o cercetare grăbită a dosarului băiatului. Ajunseseră la concluzia că Tem e normal şi că i se întâmplase ceva foarte serios lui Cemp.

— Fiul tău n-a fost în primejdie nici o clipă, reluă Baxter. Uite-te la imaginea asta televizată. Care dintre băieţii ăştia e Tem? Căci e unul din ei.

Ieşiseră din ascensor într-o sală mare. Pe un ecran de televiziune, care ocupa unul dintre pereţi, se desfăşura o scenă de stradă. Câţiva băieţi se apropiau de camera de luat vederi; nu păreau să-şi dea seama de prezenţa obiectivului, ceea ce însemna că sunt filmaţi cu camera ascunsă.

Cemp examina chipurile necunoscute.

— N-am văzut niciodată pe vreunul din ei, declară el.

— Băiatul din dreapta e fiul tău.

Cemp se uită la el, apoi se întoarse stupefiat către Baxter. Şi cum creierul lui funcţiona pe baza unor raporturi

energetice mult mai rapide decât conexiunile de neutroni, înţelese totul într-o străfulgerare. Această înţelegere instantanee analiza felul dibaci în care pseudofiul său îl manevrase bazându-se pe datoria lui de a-i ocroti pe toţi copiii Silkie. Într-o clipă examina nivelul de energie al semnalului ce-l atrăsese spre nava V. Pricepu numaidecât că semnalul fusese singurul contact direct pe care-l stabilise cu băiatul la bordul vasului spaţial. Încolo, falsul Tem nu făcuse altceva decât să-i recepţioneze semnalele.

Simţi aţintită asupra lui privirea luminoasă a lui Baxter.

— Crezi că putem face ceva? îl întrebă.

Era prea devreme ca să răspundă la această întrebare. Cemp îşi dădu seama, cu recunoştinţă, că fusese protejat de Fiinţele Speciale. Dacă ar fi bănuit adevărul un singur moment, falsul Tem ar fi încercat, probabil, să-l distrugă, înainte să ajungă la loc sigur, în spatele ecranului de energie ce-l proteja acum.

— Aşază-te aici, reluă Baxter. Să vedem ce deduce computerul din acest unic semnal pe care l-ai primit.

Ordinatorul extrapolă trei cadre structurale ce s-ar fi potrivit situaţiei falsului Tem. Cemp şi cu Baxter examinară cu stupoare mesajele codificate, căci nu se gândiseră că băiatul ar putea fi altceva decât un V puţin mai deosebit.

Toate cele trei cadre structurale presupuneau existenţa unui invadator din spaţiu. O analiză rapidă stabili că două din cele trei ipoteze sugerau că o fiinţă atât de puternică cum era, indiscutabil, invadatorul nu avea nevoie să-şi ascundă existenţa.

Luând în consideraţie secretul cu care se înconjura creatura, cea de-a treia ipoteză aducea în discuţie posibilitatea unei forme sinistre de sexualitate ezoterică, culminând cu uciderea rituală a unuia dintre parteneri de către celălalt, ca la păianjeni.

Tonul vocii lui Baxter arăta că îi e imposibil să creadă aşa ceva.

— Ar putea fi adevărată imaginea aceasta a nevoii lor de nenumăraţi parteneri sexuali? Continuă cu glas stins: îi voi pune în alarmă pe toţi Silkie-ii, voi mobiliza toate

celelalte forţe ale noastre, dar tu poţi să faci ceva imediat?

Cemp, care-şi adaptase deja sistemul senzorial ca să înglobeze toate cele trei structuri referitoare la invadator, era crispat şi înfricoşat

— Mă întrebam unde o să se ducă acum? Bineînţeles că la mine acasă. Crezi că Joanne s-a întors? Crezi că ar fi bine s-o trimit să stea în altă parte?

Îl văzu pe Baxter clătinând din cap...

Cemp alergă spre uşa ce dădea într-un balcon mare, se transformă în Silkie şi anulă parţial forţa de gravitaţie, controlând I în acelaşi timp liniile de forţă magnetică... mai grăbit decât fusese vreodată în viaţa lui.

VI

Intră in casa spaţioasă de pe malul mării, luând înfăţişare omenească; îi era mai uşor astfel să alerge repede şi să se strecoare prin coridoare. Şi, din cauză că se adaptase automat structurii senzoriale a invadatorului, sosirea sa nu fu semnalată decât în parte.

O găsi pe Joanne în dormitorul mare, pe jumătate dezbrăcată.

Nu i se păruse niciodată mai seducătoare. Surâsul ei cald, chemător, prietenos îl atrase spre ea. Era într-o stare de excitaţie pe care i-o transmise lui Cemp, declanşând în el un impuls atât de primitiv, de parcă un văl transparent i-ar fi învăluit simţurile, aşternându-se între el şi realitate.

Femeia era întinsă pe patul roz radiind, aproape luminescentă şi întreaga lui făptură tânji după ea. O clipă nesfârşită, totul se şterse în jurul lor. Nimic nu mai exista în afara celor două fiinţe profund îndrăgostite.

Cu răsuflarea tăiată, uluit de această înspăimântătoare forţă instantanee, Cemp se strădui din răsputeri să se gândească la soarta adevăratei Joanne, îşi concentra atenţia asupra grijii lui pentru viaţa ei... şi reuşi să rupă vraja.

Furia, ura, violenţa, care se acumulaseră în el, explodară.

Dar radiaţia controlată magnetic pe care Cemp o aţinti asupra creaturii se sparse în scântei, neputincioasă în faţa ecranului controlat magnetic ce o proteja. Furibund, se aruncă asupra ei cu mâinile goale.

Timp de câteva secunde luptară în tăcere — femeia aproape goală şi Cemp gol puşcă. Apoi, Cemp fu zvârlit cât colo de muşchi de zece ori mai puternici decât ai lui.

Sări în picioare calmat dintr-o dată, capabil din nou să gândească. Reflectă la soarta Terrei în condiţiile apariţiei acestei creaturi şi a pericolului pe care-l reprezenta.

Copia Joannei începu să se transforme. Trupul din faţa

lui se preschimbă în bărbat, păstrând în jurul coapselor spumoasa lenjerie feminină; însă în atitudinea lui nu mai era nimic feminin. Privirea lui, încărcată de un potenţial infinit de violenţă masculină, se aţinti asupra lui Cemp.

Grija pentru soarta soţiei lui îl îmbolnăvea, dar nici măcar nu-i trecu prin cap să întrebe creatura ce se întâmplase cu Joanne. Mormăi numai:

— Vreau să pleci de aici. O să luăm legătura cu tine când o să fii la un milion de mile depărtare, in spaţiu.

Figura frumoasă, omenească a celuilalt se strâmbă intr-un zâmbet dispreţuitor.

— O să plec. Dar simt că plănuieşti să afli de unde am venit. N-ai să ştii niciodată.

Cemp îi răspunse cu o voce fermă:

— O să vedem noi ce pot scoate din tine două mii de Silkie-i.

Pielea individului, lucind de sănătate, radia siguranţă şi putere.

— Poate că ar trebui să-ţi spun că noi, kibmadinii, am ajuns la un control total al forţelor pe care Silkie-ii nu le stăpânesc decât parţial.

— O mare rigiditate poate să ascundă flexibilitate, i-o-ntoarse Cemp.

— Nu mă ataca! îl sfătui celălalt. Ai plăti un preţ prea mare.

Făcu un pas spre uşă. Şi, în momentul acela, dintr-o dată, pe Cemp îl străbătu alt gând, altă senzaţie... regretul de a lăsa să plece această fiinţă fără să fi încercat măcar să-i întindă o mână pe deasupra abisului care-i despărţea. Căci era primul contact al omului cu o inteligenţă străină. Într-o străfulgerare, Cemp îşi aminti de miile de vise pe care şi le făuriseră oamenii în legătură cu o asemenea legătură, cu o asemenea întâlnire. Însă ezitarea lui se curmă inevitabil şi realitatea nespus de ostilă umplu golul nesfârşit dintre ei.

Câteva secunde mai târziu, străinul ieşi în grădină, se transformă, se risipi şi dispăru.

Cemp luă legătura cu Baxter şi-i spuse:

— Pune-mă în contact cu un alt Silkie, să mă înlocuiască. Sunt cât se poate de aproape de transformare.

Fu pus în legătură, prin reţeaua de comunicaţii, cu un Silkie pe care-l chema Jedd. Între timp, Baxter îl anunţă:

— Sunt pe drum. Mi s-au acordat puteri guvernamentale sporite.

Cemp o găsi pe Joanne într-una din camerele de musafiri ale casei. Era întinsă pe pat îmbrăcată; respira încet şi adânc. Trimise un curent rapid de energie spre creierul ei. Se linişti văzând reflexele pe care i le declanşase: dormea pur şi simplu. Captă de asemenea o undă de energie străină, păstrată încă în celulele ei. Informaţia înscrisă în această energie îl lămuri imediat de ce mai trăia Joanne: kibmadinul folosise trupul ei viu ca model pentru copiere.

Cel puţin de data aceasta creatura ţintise spre un vânat mai important: un Silkie.

Cemp nu încercă să-şi trezească soţia, dar simţi o imensă uşurare s-o vadă dormind liniştită. Ieşi pe terasa de unde se vedea plaja lungă, cu nisip alb şi marea nesfârşită. Rămase acolo până la sosirea lui Baxter.

Stabiliseră deja comunicarea direct între creiere. Baxter remarcă:

— Simt o îndoială în mintea ta.

Cemp încuviinţă din cap. Baxter insistă cu înţelegere:

— De ce ţi-e teamă?

— *De moarte.*

Era un sentiment cu rădăcini adânci.

Stând acolo, Cemp luă o decizie: pentru a doua oară de când intrase în legătură cu invadatorul, hotărî să moară dacă va fi nevoie. Şi, după ce luă hotărârea, începu să-şi acţioneze toţi receptorii -după ce eliminase cu grijă toate zgomotele terestre obişnuite: televiziunea, radioul, nenumăratele fluxuri de energie ale maşinilor.

Aproape imediat începu să recepţioneze semnalele venite din spaţiu.

Cu multă vreme înainte să apară Silkie-ii, se ştia că spaţiul era plin de mesaje, că întregul univers sideral

palpita de un incredibil număr de vibraţii. Ceas de ceas şi an după an, Silkie-ii trăiau în mijlocul acestei „larme" neîncetate, iar cea mai mare parte a antrenamentului lor de bază era consacrată dezvoltării somnului selectiv şi mecanismelor de odihnă şi de deşteptare ale fiecărui receptor.

Acum, cei ce dormiseră se trezeau, cei ce se odihniseră intrau în alertă.

Spiritul lui Cemp atinse punctul maxim al perceperii când începu să simtă pe rând stelele apropiate, cele îndepărtate, constelaţiile şi galaxiile.

Fiecare stea îşi avea semnalul ei complex. Nici una nu semăna cu vreo alta, nici chiar foarte de departe. Universul la care se conecta mintea lui era în întregime compus din individualităţi. Cemp calculă distanţa până la fiecare stea, aspectul unic al fiecărui semnal. Prietenoasa lume a spaţiului! Fiecare stea era, cu precizie şi exactitate, ceea ce era, imensul univers stelar dobândea o semnificaţie. Nu exista haos. Îşi percepu propriul loc în spaţiu şi timp şi astfel căpătă certitudinea fundamentalei justeţi a lucrurilor.

VII

Percepţia cercetătoare a lui Cemp reveni din îndepărtata ei explorare către un loc situat cam la un milion de mile de pământ. Stărui asupra acestuia, ca să lase timp semnalelor ce veneau dintr-acolo să străbată spaţiul şi să ajungă la Terra.

Fără să deschidă ochii, îi spuse lui Baxter:

— Nu descifrez. Probabil că a făcut înconjurul planetei şi masa pământului se interpune între noi şi el. Sunt gata reflectoarele?

Baxter vorbi la telefon pe o linie care era tot timpul ţinută liberă pentru el. Telstar-ul şi sateliţii astronomici, dinainte alertaţi, fură puşi la dispoziţia lui Cemp. Prins într-unul din aceste reflectoare, invadatorul fu focalizat.

Cemp îi spuse entităţii străine:

— Înainte de orice, vrem informaţii.

— Poate că ar trebui să-ţi povestesc istoria noastră, replică străinul.

Cemp află astfel povestea amanţilor eterni, peste un milion de fiinţe, care se deplasează dintr-un sistem planetar într-altul, transformându-se de fiecare dată, ca să ia chipul locuitorilor şi să înnoade cu ei legături amoroase. Legăturile însemnau însă durere şi moarte pentru obiectul dragostei lor. Numai în două rânduri kibmadinii se izbiseră de fiinţe îndeajuns de puternice ca să-i respingă. De fiecare dată, kibmadinii le nimiciseră întregul sistem.

Di-isarinn conchise:

— Pentru tine nu mai e disponibilă nici o altă informaţie.

Cemp întrerupse contactul. Baxter spuse răvăşit:

— Crezi că a spus adevărul?

Cemp îi răspunse că aşa credea. Îi declară în concluzie:

— Misiunea noastră este să descoperim de unde vine şi pe urmă să-l distrugem.

— Şi cum propui s-o facem?

Grea întrebare. Singura înfruntare cu acea fiinţă îl izbise

de un zid incredibil de energie.

Cemp lunecă mai adânc în fotoliu şi, închizând pleoapele, examina ipoteza unei rase care poseda controlul total al transformării corporale.

Prea adesea, în cursul lungilor sale gărzi în spaţiu, reflectase asupra unor asemenea posibilităţi, căci celula se poate mări şi micşora, divide, despărţi, dispărea şi realcătui în câteva secunde. În zona crepusculară a vieţii, unde virusul, bacteria şi celula convieţuiesc în complexitatea lor, fantastica rapiditate a schimbării făcuse posibilă modificarea metodică şi instantanee, trecerea de la fiinţa umană la Silkie şi invers.

Aparent, invadatorul putea îmbrăca un număr infinit de forme cu aceeaşi rapiditate, adoptând după voinţă orice întruchipare.

Însă logica nivelurilor se aplica oricărei acţiuni a kibmadinilor.

În spatele lui Cemp se auzi vocea neîncrezătoare a lui Baxter:

— Eşti sigur de asta?

Întrebarea îi provocă două reacţii lui Cemp: bucuria faţă de speranţa pe care o îndreptăţea analiza sa şi o hotărâre încă mai fermă.

— Da, zise el cu voce tare. Logica se aplică. Însă ca să reuşim, va fi nevoie să ne punem energiile în contact de la o apropiere cât mai mare. Mai bine milimetri decât centimetri, mai bine centimetri decât metri. Aşa încât trebuie să mă duc acolo eu însumi.

— Unde anume? întrebă uluit Baxter.

— Pe nava, lui.

— Crezi că are o navă?

— Cu siguranţă că da. Nimic altceva nu s-ar potrivi operaţiunilor pe care le efectuează.

Cemp îi explică răbdător. Observă că şi Fiinţele Speciale aveau în această privinţă păreri exagerate. Tindeau să le atribuie Silkie-lor mai multe puteri decât aveau în realitate. Însă logica acţiunii era simplă. Apropiindu-te de un astru, îi puteai utiliza întreaga atracţie gravitaţională, ca să obţii o

viteză mai mare. În- acest moment kibmadinul „urca", probabil, scara planetelor, stopând în urma lui gravitaţia solară şi profitând de atracţia lui Jupiter şi a planetelor exterioare.

Nici o fiinţă raţională n-ar fi încercat să învingă distanţele dintre stele printr-o asemenea metodă. Deci exista o navă. Altfel nu putea să fie.

— Comandă-mi o navă spaţială, spuse Cemp. Complet echipată şi cu un rezervor de apă.

— Te aştepţi să te transformi înainte de a ajunge acolo?

— Se poate întâmpla dintr-un moment în altul.

Stupefiat, Baxter exclamă:

— Ai de gând să înfrunţi cea mai puternică fiinţă pe care ne-o putem închipui, fără să dispui de cea mai mică fărâmă de energie?

— Da. Este singurul mijloc de care dispunem spre a-l aduce la câţiva paşi de sursa de energie pe care vreau s-o instalăm în rezervor. Pentru Dumnezeu, omule, grăbeşte-te!

Baxter ridică receptorul, stăpânindu-şi împotrivirea.

VIII

Aşa cum prevăzuse Cemp, transformarea sa începu în timpul călătoriei. Când ajunse la bordul navei kibmadine, se afla deja în rezervorul cu apă; avea înfăţişare de peşte — primul stadiu al preschimbării spontane.

Urma să fie un Silkie de clasa B pentru mai mult de două luni.

Atunci, când Di-isarinn sosi în sfârşit pe mica sa navă, aflată pe îndepărtata orbită de dincolo de Pluto, observă numaidecât că cineva atinsese mecanismul de intrare şi simţi prezenţa lui Cemp la bord.

În decursul nenumăratelor milenii, reflexele lui Di-isarinn se atrofiaseră; nu cunoştea neliniştea. Cu toate

acestea îşi dădu seama că i se întinsese o capcană.

Într-o străfulgerare, se asigură că nu există la bord surse de energie capabile să-l nimicească. Nu găsi nici una, nici un releu, nimic.

O energie slabă emana din rezervor, însă Di-isarinn n-avea cum să-şi dea seama de la ce sursă provine.

Se întrebă cu dispreţ dacă oamenii aceia îşi închipuiau că ar putea izbuti o cacealma care să-l determine să nu intre in propria-i navă.

Cu aceste gânduri, acţionă mecanismul de intrare, pătrunse în interior, luă înfăţişare omenească şi se apropie de rezervorul plasat în mijlocul micii cabine. Se uită la Cemp, care stătea pe fundul apei.

— Dacă e o cacealma, zise el, oricum n-am să mă las dus de nas, pentru că nu mă pot duce nicăieri în altă parte.

În stadiul său de peşte, Cemp auzea şi înţelegea vocea umană, însă nu putea vorbi. Di-isarinn insistă:

— Este interesant cum de-a venit la bord, asumându-şi riscuri enorme, unicul Silkie în care nu pot citi. Ordinatorul tău te-a ajutat să mă reperezi, dar nu-i exclus să fi căzut pradă dorinţei pe care am trezit-o în tine mai mult decât am mizat. S-ar putea să tânjeşti după extazul şi suferinţa pe care le pot oferi.

Crispat, Cemp îşi zise: *S-a prins. Nu şi-a dat seama cum de-a ajuns să discute acest subiect.*

Logica nivelurilor îşi arăta efectele. Ce lume stranie, aceea a logicii! în lunga lui istorie, omul a fost mânat de nebănuite mecanisme ale creierului şi sistemului său nervos. Un centru al somnului îl adormea, un centru al deşteptării îl trezea, un mecanism al furiei îl pregătea de atac, un complex al spaimei îl împingea la fugă. Mai existau peste o sută de alte mecanisme, fiecare cu misiunea lui specială, fiecare, în sine, o minune a perfectei funcţionări, mecanisme dereglate adesea din cauza proastei înţelegeri a omului, care încredinţează hazardului declanşarea unuia sau a altuia dintre ele.

Toată această perioadă, întreaga civilizaţie se reducea la un cod de onoare şi de conduită şi la tentative nobile sau

josnice de a supune gândirii lucrurile simple, înnăscute.

În sfârşit, omenirea ajunse la capacitatea de înţelegere şi de control a mecanismelor nervoase, mai întâi a unuia, apoi a altuia, a tot mai multora.

Începea adevărata Eră a Raţiunii. Pecând de la aceste constatări, Cemp se întrebă dacă modelul kibmadin era superior sau inferior, de pildă, celui al rechinului. Socoti că trebuia să fie sub nivelul acestuia. Pragul de comparaţie consta din a şti dacă omul introdusese canibalismul în civilizaţie sau nu. Aici se aplica un nivel inferior al logicii.

În tiparul său, rechinul era relativ pur. Trăia conform unui sistem de feed-back, ducând o existenţă destul de bine echilibrată. Nu îmbătrânea în felul oamenilor. Cu vârsta, se lungea. Era un sistem de o dezarmantă simplitate. A fi mereu în mişcare, asta îi era legea. Câtă poezie în această necontenită mişcare in profunzimile mării care-l zămislise! Ritmul era următorul : nevoia de oxigen te excită, te face să înoţi mai repede; ai suficient oxigen: încetineşti, te laşi în voia valurilor, te opreşti. Nu pentru multă vreme. Necurmata mişcare, asta este viaţa rechinului.

Nevoia de hrană reprezintă nivelul mai de jos, mai instinctual, care duce mai aproape de începuturile istoriei celulei. Aşa, puternicii kibmadini introduseseră în nenumăratele lor forme o schemă vulnerabilă, la care n-ar fi renunţat niciodată, oricare ar fi fost controlul ce-l exercitau asupra altor mecanisme fundamentale ale corpului lor.

Di-isarinn se simţea calm şi stăpân pe sine. Păcat că Silkie-ul îi analizase cu atâta acurateţe structura. Dar ce importanţă avea aceasta?

În alte împrejurări, pământul ar fi fost o planetă sortită nimicirii. Dar nu era nici un risc să poată produce la timp suficienţi Silkie ca să salveze sistemul de la invazie.

Şi astfel, o altă rasă va cunoaşte, la vremea ei, experienţa extazului de a fi devorată în clipa supremă a actului dragostei.

Ce voluptate să întâmpini mai întâi rezistenţa a milioane

de celule, să le guşti teroarea, şi apoi contrariul, fiecare părticică a fiinţei, avidă de a fi devorată, cerând, implorând, cerşind!...

Calmul lui Di-isarinn se preschimbă în excitaţie când în minte i se perindară imaginile şi i se repetară senzaţiile a zece mii de ospeţe la care mâncase fiinţe iubite.

I-am iubit cu adevărat pe toţi, se gândi el cu tristeţe. Păcat că nu fuseseră educaţi în aşa fel încât să preţuiască dinainte deliciile morţii lente într-o orgie sexuală.

Di-isarinn regreta dintotdeauna că preliminariile trebuia să rămână secrete, mai cu seamă faţă de fiinţele ce aveau facultatea de a-şi transmite gândurile altora din speţa lor, putându-le astfel avertiza. Cea mai mare plăcere venea în momentul în care partenerii aflau deznodământul inevitabil, când o parte din jocul dragostei consta în a linişti fiinţele îngrijorate şi apucate de tremur, în a le potoli bătăile inimii.

„Într-o zi, le spunea el partenerilor de dragoste, voi întâlni pe cineva care mă va mânca el pe mine. Iar când are să se întâmple..."

Încerca să-i convingă cât l-ar încânta să fie devorat.

Atracţia spre starea inversă era un fenomen caracteristic vieţii: nevoia de a muri poate fi la fel de puternică precum instinctul de a supravieţui

Stând în picioare în faţa rezervorului şi contemplându-l pe Cemp, Di-isarinn simţi, dintr-o dată, cum îl străbate emoţia la gândul ispititor de a se lăsa devorat ce-i trecu prin minte ca o fantasmă. Mai avusese asemenea viziuni, dar niciodată atât de năvalnice.

Nu-şi dădu seama că trece de punctul de la care nu mai există întoarcere. Fără să chibzuiască, se întoarse cu spatele spre rezervor. Uitând de Cemp, se transformă repede într-o fiinţă cunoscută lui, cu gâtul lung, cu piele pestriţă şi netedă, cu dinţii ascuţiţi. Îşi amintea forma în amănunt şi cu dragoste. Membrii acelei rase fuseseră iubiţi de kibmadini cu puţină vreme în urmă. Trupurile lor avuseseră un sistem nervos extrem de sensibil la plăcere.

Di-isarinn se topea de nerăbdare.

Atunci, chiar pe când se împlinea transformarea, gâtul

lui lung se curbă. O clipă mai târziu, dinţii împinşi de necruţătoarea forţă a muşcăturii de kibmadin, retezară o coapsă întreagă.

Durerea fu atât de cumplită, încât urlă. Însă în creierul lui stăpânit de vrajă, ţipătul nu era decât ecoul nenumăratelor strigăte pe care le provocase, în trecut, muşcătura lui. Acum ca şi atunci, sunetul îl excita aproape insuportabil de tare.

Muşcă mai profund, sfâşie, mâncă mai repede.

Devoră aproape jumătate din propriul trup, înainte ca apropierea morţii să facă să răsară un mugure de frică din adâncurile trecutului său. Gemând, bolnav de dorul casei, stabili o linie de comunicare cu corespondentul lui de pe planeta soarelui îndepărtat, unde trăiau acum cei din stirpea sa.

În aceeaşi clipă, o forţă din afară îl copleşi şi îi tăie legătura. O duzină de Silkie-i dintr-o dată trimiseră pe calea de comunicare o descărcare electrică la cea mai înaltă intensitate pe care o putea suporta linia de legătură.

Descărcarea ce-l lovi pe kibmadinul din depărtări totaliza mai mult de 140.000 amperi la peste 80.000 de volţi. Era atât de puternică, încât spulberă reflexele de apărare ale corespondentului lui Di-isarinn şi îl carboniza într-o izbucnire bruscă de flăcări şi fum.

Tot atât de repede pe cât fusese stabilită, linia de comunicare se topi in neant Astfel, singura posibilitate a kibmadinilor de a repera pământul dispăru. Sistemul solar nu mai era acum decât o planetă anonimă, pierdută in nesfârşitul spaţiului..

Rezervorul în care se afla Cemp fu transportat spre ocean. Cemp lunecă in mare şi înotă împotriva curentului mareei, in timp ce apa înspumată ii pătrundea în branhii. Când ajunse la apa lină plonja. Curând, zgomotul de tunet al valurilor izbite de stânci se stinse în urma lui în faţa lui se întindea marea albastră şi marea Meză submarină, pe care membrii unei colonii de Silkie-i în stadiul B îşi duceau viaţa de peşte.

În oraşele-cupolă ale acestora avea să trăiască şi el... o

vreme.

IX

Perioada de viaţă a lui Cemp, ca Silkie sub clasa C, trecu fără incidente.

Cam un an mai târziu, Nat Cemp, mergând pe stradă, se încrucişa cu un bărbat şi se opri.

Ceva anume la acest om declanşase un semnal în acea zonă a sistemului său nervos care, chiar în stare umană, păstrase un procentaj din calităţile de Silkie. Zadarnic îşi munci mintea, nu reuşi să-şi amintească dacă mai primise vreodată acest semnal.

Cemp făcu cale întoarsă. Necunoscutul se opri la colţul străzii. La semnalul verde, traversă iute pe celălalt trotuar. Era aproape de aceeaşi înălţime cu Cemp, puţin peste şase picioare şi părea la fel de robust cu cei o sută şi nouăzeci de pfunzi ai lui.

Avea părul castaniu închis ca şi Cemp, şi purta un costum gri-antracit, ca şi acesta. Acum, că distanţa intre ei era de numai câţiva paşi, impresia că îl cunoaşte pe om se estompă.

Totuşi, după o scurtă ezitare, Cemp se îndreptă hotărât către el şi-i spuse politicos:

— Am putea sta de vorbă?

Omul se întoarse. De aproape, asemănarea cu Cemp era într-adevăr izbitoare, sugerând înrudirea. Ochii albaştri-cenuşii, nasul drept, linia fermă a gurii, gâtul puternic, forma urechilor şi chiar ţinuta erau identice.

— Mă întreb dacă aţi remarcat, zise Cemp, că, practic, suntem gemeni.

Omul făcu o mică strâmbătură, pe buze ii flutura un zâmbet batjocoritor, ochii ii aruncară lui Cemp o căutătură dispreţuitoare. Cu o voce al cărei sunet era identic cu glasul de bariton al lui Cemp, răspunse:

— Chiar asta voiam să remarci; dacă n-ai fi reacţionat de prima oară, îţi mai treceam o dată prin faţă. Mă numesc U-Brem.

Uluit, Cemp nu răspunse. Îl surprindea duşmănia din tonul şi comportamentul străinului. Mă dispreţuieşte, îşi spuse el nedumerit.

Dacă individul ar & fost doar un om care reuşise să recunoască un Silkie sub înfăţişare umană, ar fi considerat întâmplarea ca pe un incident oarecare. Se mai întâmplă ca Silkie-ii să fie reperaţi de către oameni şi insultaţi De regulă, fiinţa umană ce comitea o astfel de prostie putea fi evitată sau respinsă cu umor, dacă nu chiar câştigată. Totuşi, când şi când, un Silkie trebuia să se bată. Însă această ciudată asemănare arăta că întâlnirea avea altă miză.

Pe când Cemp îşi aduna gândurile, celălalt îl privea cinic in ochi. Gura i se strâmbă într-un surâs dispreţuitor, dând la iveală dinţii albi, bine aliniaţi.

— Chiar în clipa asta fiecare Silkie din sistemul solar primeşte un mesaj din partea alter ego-ului său.

Se întrerupse cu acelaşi zâmbet insolent.

— Văd că te-am alarmat şi că te pregăteşti..

Chiar aşa şi era. Cemp hotărî fulgerător că nu-l va lăsa să plece pe acest om, fie că minte, fie că spune adevărul.

Celălalt continuă:

— ...te pregăteşti să încerci să mă dobori. E cu neputiinţă, pentru că îţi sunt egal în toate privinţele.

— Eşti un Silkie? întrebă Cemp.

— Da, sunt.

După logica istoriei Silkie-lor, asta nu putea fi decât o minciună. Şi totuşi acea incredibilă, inconfundabilă asemănare...

Însă Cemp nu-şi schimbă hotărârea. Chiar dacă era un Silkie, Cemp le era superior celorlalţi Silkie-i. În lupta de anul trecut cu kibmadinul, învăţase nişte lucruri despre controlul corporal pe care nu le cunoştea nici un alt Silkie, deoarece Autoritatea Silkie decretase că nu trebuie să le aducă la cunoştinţă celorlalţi noile facultăţi câştigate. Le

păstrase pentru sine.

Aceste cunoştinţe în plus vor fi în avantajul lui dacă celălalt era, cu adevărat, un Silkie.

— Eşti gata să primeşti mesajul? îl întrebă cu insolenţă bărbatul.

Cemp era gata, pregătit să dea cea mai mare bătălie din viaţa lui. Încuviinţă scurt din cap.

— Este un ultimatum.

— Aştept, zise Cemp.

— Trebuie să încetezi orice asociere cu fiinţele omeneşti. Ai ordin să te întorci la naţiunea Silkie. Ai o săptămână ca să te hotărăşti. După această dată, vei fi considerat trădător şi tratat fără milă, ca toţi trădătorii.

Întrucât nu exista o „naţiune" Silkie şi nici nu existase vreodată, Cemp, după ce analiză un moment neaşteptatul „ultimatum", trecu la atac.

Încă nu credea că geamănul său era un Silkie. Aşa că-i trimise un flux electric minimal pe unul din canalele magnetice de care se putea sluji şi ca om — atât cât să provoace celuilalt pierderea cunoştinţei fără să-i facă vreun rău.

Spre stupefacţia sa, un ecran magnetic Silkie la fel de puternic ca al lui respinse descărcătura magnetică. Deci omul era într-adevăr un Silkie.

Rânjind, necunoscutul aţinti asupra lui o privire sclipind de furie:

— Am să ţin minte asta! mormăi el. Dacă n-aş fi avut mijloace de apărare, mă vătămai.

Cemp şovăi întrebându-se ce ar fi cazul să facă. Nu era absolută nevoie să-l captureze.

— Ascultă, îl îndemnă el, de ce nu vii cu mine la Autorităţile Silkie? Dacă există o naţiune Silkie, cea mai bună cale de a o dovedi este tocmai comunicarea normală.

Ciudatul Silkie dădu înapoi.

— Mi-am făcut datoria, mormăi el. N-am obiceiul să mă bat. Ai încercat să mă omori.

Părea că suferă urmările unui şoc. Ochii îi deveniseră sticloşi. Îşi pierduse insolenţa şi continua să dea înapoi.

Cemp îl urmă nehotărât. Era un luptător bine antrenat; îi era greu să creadă că există un Silkie care nu are exerciţiul luptei. Se strădui să-l liniştească.

— Nu e nevoie să ne batem. Dar nici să crezi că poţi să-mi dai un ultimatum şi pe urmă să dispari după ce ţi-ai jucat rolul. Spui că te cheamă U-Brem. De unde vii?

Cemp îşi dădea seama în timp ce vorbea că trecătorii se opriseră şi priveau ciudata scenă pe care o jucau cei doi bărbaţi, unul bătând în retragere, celălalt urmărindu-l încet, pas cu pas.

— Mai întâi, dacă există o naţiune Silkie, unde locuieşte ea? Unde v-aţi ascuns atâţia ani? insistă Cemp.

— Gata, lasă-mă în pace! Ai primit un ultimatum. Ai o săptămână să meditezi. Acum, lasă-mă-n pace!

Era evident că alterego-ul său nu-şi pusese problema ce va face după ce va înmâna mesajul. Nu era pregătit cum se cuvine pentru rolul lui, ceea ce făcea ca incidentul să pară şi mai fantastic. Dar îşi veni în fire repede şi îl apucă din nou furia.

O descărcare electrică de forma unui fulger în zigzag se suprapuse unei raze magnetice create de U-Brem şi îl lovi pe Cemp, sfârâind pe ecranul magnetic pe care îl ţinea pregătit pentru declanşare în orice clipă.

Fulgerul se izbi de Cemp, ricoşă de un imobil, scăpără pe trotuarul unde mai mulţi inşi căscau gura şi dispăru într-o gură de canal.

— Putem continua jocul ăsta în doi, scrâşni feroce U-Brem.

Cemp nu-i replică. Raza electrică a celuilalt era un maximum pentru un Silkie cu înfăţişare umană, o rază de putere mortală. Lângă el ţipă o femeie. Strada se golea. Îngroziţi, oamenii căutau adăpost

Era momentul să pună capăt nebuniei acesteia, altfel riscau să omoare pe careva. Evaluând situaţia, Cemp se opri la ideea că, din cine ştie ce motiv, acest Silkie nu fusese corect antrenat şi era deci vulnerabil in faţa unui atac bazat pe o tehnică simplificată a nivelurilor de logică.

Nici vorbă să fie nevoie să recurgă la facultăţile secrete

însuşite de la kibmadin anul trecut. De îndată ce se hotărî, execută o operaţiune energetică, subtilă. Modifică un ansamblu special de linii de forţă de intensitate mică ce trecea prin creierul lui şi îl proiectă spre U-Brem.

Instantaneu intră in acţiune ciudata logică lăuntrică a structurii şi a compoziţiei vieţii. Logica nivelurilor! Ştiinţa dedusă prin metodele ştiinţifice ale oamenilor, din marea facultate de transformare a formelor Silkie-lor.

Fiecare celulă vie îşi avea propria ei rigiditate. Fiecare *gestalt* al celulei îndeplinea o funcţie specifică. Odată stimulată *«ideea»* în acest fascicul de nervi, ea îşi împlinea ciclul; dacă era însoţită de mişcare sau de emoţie, dădeau dovadă şi acestea de precizie şi exactitate.

Încă mai semnificativ: un anumit număr de colonii celulare puteau fi unite pentru a alcătui un nou *gestah,* iar grupele de fascicule îşi aveau acţiunea lor *proprie.* Una din aceste colonii forma centrul somnului la fiinţele umane.

Metoda întrebuinţată de Cemp n-ar fi avut efecte asupra unui Silkie de clasa C. Chiar şi un Silkie de clasa B putea lupta împotriva somnului! însă Silkie-ul acesta, sub înfăţişare omenească, începu să se clatine. Pleoapele i se îngreunară şi nu-şi mai controla corpul, ceea ce dovedea că dormea în picioare.

Şi fiindcă omul stătea gata să cadă, Cemp se apropie şi-l sprijini, ca să nu se rănească in cădere. Simultan, mai iniţie o manevră subtilă. Emise pe o altă linie de forţă un mesaj care manipula *gestalt*-ul inconştienţei din creierul celuilalt Somnul întrerupse orice legătură a lui U-Brem cu lumea înconjurătoare. Manipularea mecanismului inconştienţei îi elimină din banca de date a memoriei acele mesaje care ar fi putut suscita starea de trezie.

Cemp se felicită de uşurinţa cu care reuşise, când deodată trupul pe care-l sprijinea, înţepeni. Simţind o forţă din exterior, Cemp dădu un pas înapoi. Spre totala lui surprindere, omul în stare de inconştienţă se ridică drept în aer.

În forma sa umană, Cemp nu putea determina natura energiei capabile să îndeplinească o asemenea

performanţă. Înţelese că ar fi trebuit să se transforme în Silkie, însă şovăi. Exista o regulă: era interzis să te metamorfozezi sub ochii oamenilor. Înţelese brusc că se află intr-o situaţie unică, fără precedent. Se transformă în Silkie, rupându-se de gravitate.

Trupul lung de zece picioare, cu formă asemănătoare unui proiectil, se ridică de la sol cu viteza unei rachete. Hainele, sfâşiate în bucăţi, căzură pe caldarâm. Câteva zdrenţe care mai atârnau de el fură repede smulse de vârtejul iscat de frecarea cu aerul.

Din nefericire, transformarea îi luase cinci secunde, şi altele se scurseseră înainte să treacă la acţiune, încât acum urmărea un punct minuscul ce continua să se înalţe vertical.

Ceea ce-l derută cel mai mult era faptul că, în ciuda facultăţilor sale perceptive de Silkie, nu detecta nici o energie în jur. Îl urmărea cu o viteză fantastică. Totuşi, după câteva clipe, înţelese că nu-l va ajunge din urmă pe U-Brem şi că trupul lui avea să intre într-o atmosferă prea rarefiată pentru viaţa umană.

Trebuia să acţioneze imediat. Suprimă presiunea pe centrul somnului şi al stării de inconştienţă din creierul celuilalt.

Câteva minute mai târziu, fu decepţionat, dar nu şi mirat, simţind că U-Brem se preschimbă în Silkie, dovadă că se trezise şi putea să acţioneze la rândul lui.

U-Brem continua să se înalţe vertical sub formă perfectă de Silkie şi era clar că înţelegea să-şi asume riscul de a traversa centura Van-Allen. Cemp n-avea intenţii atât de temerare.

Pe când se apropiau amândoi de straturile ultime ale atmosferei, Cemp trimise, printr-o undă, un mesaj în direcţia unui Telstar locuit, pe orbita din jurul pământului. Mesajul conţinea doar date succinte asupra incidentului.

Odată mesajul expediat, făcu cale întoarsă. Extrem de tulburat de această aventură şi fără haine pentru forma umană, zbură drept către Autoritatea Silkie.

X

Plonjând din cer către vastul ansamblu de clădiri ce constituiau administraţia centrală a Silkie-lor, Cemp văzu că mai soseau şi alţi Silkie-i. Presupuse cu nelinişte că veneau din acelaşi motiv ca el.

Cu percepţiile sale de Silkie, sondă văzduhurile şi captă prezenţa a zeci de puncte negre ce se apropiau cu cea mai mare viteză. Conştient că se produce o iminentă dezordine, încetini şi se opri. Apoi din aer, de unde se afla, îi telepatiză lui Charley Baxter, propunându-i un plan urgent de ieşire din criză.

Baxter era într-o stare de mare confuzie, dar, curând, Cemp primi răspunsul telepatic:

— Nat, ideea ta este cu siguranţă cea mai bună din câte mi s-au propus. Şi ai dreptate. Situaţia ar putea deveni periculoasă.

Tăcere. Probabil că Baxter trimisese mesajul său şi altor Fiinţe Speciale, căci Cemp începu să capteze un avertisment general: „Către toţi Silkie-ii. Nu ar fi prudent ca prea mulţi dintre voi să se concentreze în acelaşi moment într-un singur loc. Împărţiţi-vă deci în zece grupe conform sistemului numărului secret, plan G. Se va apropia şi va ateriza doar prima grupă. Toate celelalte se vor dispersa, până când vor fi chemate."

În cer, pe lângă Cemp începură să se rotească mai mulţi Silkie-i. Cemp care, conform sistemului în cauză, se afla în cea de-a treia grupă, zbură către marile înălţimi şi ateriză, după mai bine de o mie de mile, în Florida.

În drum luă legătura mental cu soţia sa, Joanne, aşa că atunci când intră gol puşcă în casă, ea îi şi pregătise hainele şi ştia la fel de bine ca şi el ce se întâmplase.

În timp ce se îmbrăca, Cemp o văzu pradă unei stări de nelinişte feminină, mai speriată decât el. Ea credea că există o naţiune Silkie şi că, prin urmare, trebuie să existe şi femei Silkie.

— Recunoaşte că gândul ăsta ţi-a trecut prin cap, nu-i

aşa? gemu ea cu lacrimi în ochi.

— Sunt o persoană logică, se apără Cemp, aşa că, în trecere, am examinat toate posibilităţile. Însă, fiind şi raţional, cred că mai sunt multe lucruri de explicat înainte de a respinge tot ceea ce ştim despre istoria Silkie-lor. Aşa că, până la dovada contrarie, voi continua să cred că Silkie-ii sunt rezultatul experienţelor biologice cu A.D.N.-ul şi cu A.R.N.-ul, efectuate de bătrânul Sawyer acolo, la Echo Island.

— Ce-are să se întâmple cu căsătoria noastră? îngăimă speriată Joanne.

— Nimic nu se va schimba între noi.

Ea începu să suspine.

— Am să-ţi fac impresia unei indigene de acum trei sute de ani, măritată cu un om alb intr-o insulă din Mările Sudului şi care vede dintr-o dată sosind pe insulă femei albe.

Enormitatea acestor închipuiri îl ului pe Cemp.

— Nu e acelaşi lucru, zise el. Ţi-am făgăduit deplină credinţă şi tot devotamentul pentru restul vieţii.

— În raporturile personale nimeni nu poate promite nimic, ii replică ea.

Totuşi cuvintele lui Cemp părură a-i reda pe moment încrederea. Se şterse la ochi, veni spre el şi se lăsă sărutată.

O oră mai târziu telefonă Charley Baxter. Se scuză explicând că întârziase din pricina unei conferinţe privind viitoarele misiuni ale lui Cemp.

— Numai despre tine s-a discutat, zise el.

Cemp aşteptă.

Decizia finală fusese să i se interzică mai departe lui Cemp orice raporturi cu alţi Silkie-i.

— Din motivele pe care le cunoşti, spuse Baxter cu subînţeles.

Cemp presupuse că făcea aluzie la cunoştinţele secrete căpătate de la kibmadinul Di-isarinn şi că aceasta înseamnă că i se vor încredinţa în continuare misiuni secrete ce-l vor ţine departe de ceilalţi Silkie-i.

Baxter îl informă apoi că numai vreo patru sute de Silkie-i fuseseră contactaţi de către dublii lor.

— Numărul actual cunoscut, preciză el, este de trei sute nouăzeci şi şase.

Cemp simţi o undă de uşurare, dar şi de dispreţ. Aşadar, afirmaţia lui U-Brem, potrivit căreia toţi Silkie-ii erau vizaţi, nu era decât o cacealma. Dublul lui dovedise deja că e un Silkie incapabil. Minciuna îi mai adăuga o pată de ruşine.

— Unii dintre ei sunt copii destul de nereuşite, vorbi Baxter. După toate aparenţele, nu se prea pricep să imite alt trup.

Recunoscu totuşi că patru sute de cazuri erau mai mult decât suficiente ca dovadă a existenţei unui grup până atunci necunoscut de Silkie-i.

— Chiar dacă nu sunt antrenaţi, zise el, trebuie neapărat să descoperim cine sunt ei şi de unde vin.

— N-avem nici un indiciu? întrebă Cemp.

— Nimic, afară de ceea ce ştim până în prezent.

— Au scăpat cu toţii? insistă Cemp uluit. N-a izbutit nimeni să facă mai mult decât mine?

— În general n-au făcut nici atât, răspunse Baxter.

Se părea că cei mai mulţi dintre Silkie-i nu făcuseră nici un efort să-i captureze pe necunoscuţii ce-i înfruntaseră. Se înfăţişaseră doar la raport şi ceruseră instrucţiuni.

— Nu-i poţi blama, spuse Baxter. Cu atât mai mult ţin să-ţi spun că bătălia pe care ai dat-o şi motivele pentru care te-ai luptat au făcut din tine unul din rarii Silkie-i — nu mai mult de două duzini - pe care ne putem bizui în împrejurarea asta. Aşa că iată care sunt instrucţiunile...

Vorbi timp de mai multe minute, apoi conchise:

— Ia-o pe Joanne cu tine, dar pleacă îndată!

Pe panou scria: ÎN ACEASTĂ CLĂDIRE SE CÎNTĂ NUMAI MUZICĂ SILKIE

Cemp, care nu prea ascultase vreodată altfel de muzică, văzu pe chipul soţiei sale o expresie de dezgust. Ea-i surprinse privirea şi-i ghici gândul, căci spuse:

— Recunosc, aşa e, muzica asta mi se pare de o monotonie ucigătoare, ca şi cum n-ar fi decât o singură notă — mă rog, câteva note apropiate, mereu aceleaşi, repetate cu variaţii pisăloage.

Se întoarse brusc, scuturându-şi încântătoarea coamă blondă, şi spuse:

— Presupun că-mi pare aşa, fiindcă sunt nervoasă şi mi-e teamă. Aş avea nevoie de cu totul altceva, sălbatic şi violent.

Pentru Cemp, care putea sesiza in acea muzică armonii inaccesibile urechii omeneşti, această manifestare nervoasă era doar unul dintre simptomele unei severe reacţii emoţionale, pe care Silkie-ii căsătoriţi cu femei umane le cunoşteau prea bine. Soţiilor de Silkie-i nu le era uşor să se împace cu realitatea legăturii lor.

Joanne o spusese şi nu o singură dată: „Stai cu un bărbat splendid, perfect din punct de vedere fizic. Dar te gândeşti tot timpul: nu e om cu adevărat. Este un monstru care se poate preschimba, cât ai bate din palme, într-un soi de peşte sau într-o creatură spaţială. Dar, fireşte, pentru nimic în lume nu m-aş despărţi de el."

Panoul cu anunţul muzical rămase curând în urmă, iar ei continuară să păşească în interiorul muzeului. Destinaţia lor era laboratorul original unde fusese creat primul Silkie; acesta ocupa centrul clădirii. Fusese adus din Indiile de Vest cu o sută zece ani în urmă, conform datei gravate pe o placă de la intrare.

Baxter avusese ideea că ar fi trebuit să se efectueze un studiu mai aprofundat asupra vestigiilor istoriei Silkie-lor. Pentru întâia oară, întreaga structură a acestei istorii era acum readusă în discuţie.

Sarcina de a examina şi a reevalua cunoştinţele din trecut fusese încredinţată lui Cemp şi Joanne-i.

Laboratorul era puternic luminat. Nu se găsea acolo decât un singur vizitator. O tânără mai degrabă urâţică, cu părul negru lucitor, însă nefardată şi cam fără gust îmbrăcată stătea în faţa uneia dintre mesele din apropierea uşii din fund.

Când intră, lui Cemp îi trecu prin minte un gând care nu-i aparţinea. Se întoarse către Joanne, închipuindu-şi, cum era firesc, că ea comunicase cu el la acest nivel. Aşa crezu timp de mai multe secunde.

Cu întârziere, îşi dădu totuşi seama că gândul fusese purtat pe o undă magnetică la nivelul Silkie. Cemp îşi roţi privirile şi zări femeia cu părul negru. Ea-i surâse cu un zâmbet cam forţat, după părerea lui, iar apoi mesajul ce-i parveni fu foarte limpede:

— Vă rog să nu mă daţi în vileag. Am fost trimisă aici ca să-i conving pe toţi Silkie-ii care au îndoieli.

Nu mai era nevoie de vreo altă explicaţie. În mintea lui Cemp se produse ceva asemănător unei explozii.

Din câte ştia, nu existase vreodată vreo femelă Silkie. Toţi Silkie-ii pământeni erau masculi, însuraţi cu femei din rândul Fiinţelor Speciale — ca Joanne.

Dar ţăranca aceasta cu plete negre era o Silkie-femelă! îi dovedea aceasta prin prezenţa ei. Iar prin faptul că se afla acolo, ea parcă spunea: „Nu vă mai osteniţi să scotociţi prin hârţoage prăfuite. Eu sunt dovada vie că Silkie-ii n-au fost produşi într-un laborator acum două sute treizeci de ani."

Dintr-o dată Cemp se zăpăci cu totul. Simţi că Joanne se apropiase de el, că, probabil, îi captase gândul, că era şi ea îngrozită. Într-o clipită, observă că se făcuse albă ca varul.

— Nat! exclamă ea. Trebuie s-o capturezi!

Cemp înaintă câţiva paşi fără prea mare îndemn. Totuşi, în pofida îndoielii care-l măcina, gândurile începură să i se înlănţuiască logic.

Întrucât doar câteva ore se scurseseră din momentul când îl văzuse întâia oară pe U-Brem, ea fusese, probabil, postată aici mai înainte de asta. În consecinţă, nu avusese contacte cu ceilalţi. Deci nu ştia că pentru un Silkie antrenat, cum era el, ea era la fel de vulnerabilă ca un civil neînarmat, atacat de un soldat.

Femeia cu părul negru parcă simţi ceva. Cu o mişcare bruscă, ieşi pe uşa lângă care stătuse, închizând-o după ea.

Vocea stridentă a Joanne-i răsună lângă el:

— Nat! N-o poţi lăsa să-ţi scape!

Cemp, care-şi revenise, proiectă un mesaj pe urmele femeii-Silkie: „Nu vreau să mă înfrunt cu tine, dar nu-ţi voi da drumul înainte de a afla tot ce vrem noi să ştim."

— „Prea târziu!" îi aduse răspunsul o undă purtătoare magnetică, la nivelul Silkie-uman. „E deja prea târziu".

Cemp nu era de aceeaşi părere. Apăsă clanţa uşii prin care dispăruse femeia, întrucâtva mirat să o găsească încuiată, o sfărâmă cu un singur fulger electric, trecu prin uşa ce fumega şi văzu femeia care se strecura într-o deschizătură în zid, printr-o uşă secretă.

Nu era mai departe de treizeci de paşi, cu faţa pe jumătate întoarsă spre el.

Judecând după expresia ei, era mirată de ce vedea.

Cu mare iuţeală, umblă cu mâna în interiorul deschizăturii, apucând ceva, iar uşa se închise. Cemp, care gonea după ea, zări licărirea unui coridor slab luminat. Existenţa unui asemenea pasaj secret prezenta prea multe implicaţii pentru ca Cemp să mai aibă răgazul de a le lua pe toate în consideraţie în momentul acela.

Se năpusti asupra peretelui, pipăi căutând uşa ascunsă. Negăsind-o, făcu doi paşi înapoi şi, după câteva lungi momente, o incendie cu doi curenţi de energie din creierul lui care, convergând în afara trupului său, creară un arc electric de înaltă tensiune. Era singura armă energetică de care dispunea, în forma umană, dar ea fu de ajuns.

Un minut mai târziu, trecea prin deschizătura plină de fum, de-a lungul coridorului strâmt.

XI

Coridorul prin care înainta Cemp era betonat şi în pantă uşoară. Era, de asemenea, drept şi destul de slab luminat. Cemp o văzu pe femeie în faţa lui, la o distanţă de vreo două sute de paşi.

Alerga atât cât poate fugi o femeie ce poartă fustă

tăiată drept, deci nu prea repede. Cemp îşi acceleră cursa şi într-un minut reduse la jumătate distanţa care-i despărţea. Dintr-o dată, porţiunea cimentată luă sfârşit. Mai departe se întindea o peşteră părăginită, luminată şi ea, dar cu becuri puse la intervale mai mari.

Ajungând acolo, femeia îi trimise lui Cemp un mesaj, pe o linie magnetică de forţă:

— Dacă nu încetezi să mă urmăreşti, o să fiu nevoită să folosesc... (ceva ce-i rămase neînţeles lui Cemp).

Îşi aduse aminte de energia care-l ridicase pe U-Brem în văzduh. Luă ameninţarea în serios şi modifică îndată o undă magnetică spre a aduce femeia în stare de inconştienţă.

Actul nu mai era atât de crud, cum ar fi fost puţin mai înainte. Acum ea se prăbuşi ca un pietroi — semn al *gestalt*-ului inconştienţei - însă nu pe ciment, ci pe pământ. Se lăsă cu toată greutatea in genunchi, lunecând pe umărul drept. Nu era o căzătură gravă, cel puţin aşa socoti Cemp pe când se apropia să vadă unde căzuse.

Îşi încetini pasul. Încă precaut, se apropie de corpul inert, decis să nu îngăduie nici unei „forţe" speciale să i-o smulgă. Se simţea oarecum vinovat pentru metoda violentă pe care o folosise. Raţionamentul său ajunsese la concluzia că nu are nici o altă posibilitate de control asupra ei. „Somnul" impus lui U-Brem nu îl împiedicase pe acel individ să difuzeze câmpul de forţă care — după opinia lui Cemp — îl salvase. Dar, pur şi simplu, el n-o putea lăsa să-i scape.

Întrucât se afla în faţa unei situaţii noi, acţionă imediat.

În momentul acela ea se afla în puterea lui; existau prea multe date necunoscute, ca să poată irosi timp. Se ghemui lângă ea. Deoarece ea se afla în stare de inconştienţă şi nu de somn, sistemul ei senzorial rămânea deschis percepţiilor din afară. Însă ca să răspundă, trebuia s-o treacă în stare de somn, pentru ca percepţiile lăuntrice întrerupte să se poată exterioriza.

Rămase aşezat acolo, manipulându-i alternativ centrul inconştienţei, dacă voia să-i pună o întrebare, şi centrul de somn, ca să obţină răspunsul. Ceea ce aducea, cumva, cu

aparatele de radioemisie din trecut, când fiecare zicea „terminat" la încheierea mesajului.

Şi, bineînţeles, trebuia să se asigure, pe deasupra, că primea răspunsurile la întrebări. Punea deci întrebare după întrebare şi la fiecare dintre ele modifica o undă magnetică prin mijlocirea unui mesaj către *gestalt*-ul celulelor cerebrale ce pot reacţiona la drogurile hipnotice. Drept rezultat, urmă o conversaţie fără întreruperi.

— Cum te cheamă?

— B-Roth.

— De unde vii?

— De-acasă.

— Unde e casa ta?

— În cer.

Lui Cemp îi apăru imaginea mentală a unui asteroid în spaţiu; de-abia dacă-i păru să aibă vreo douăzeci de mile în diametru.

— Pe punctul de a trece în dreptul soarelui, în interiorul primei planete, spuse femeia.

Aşadar, ea venise *cu adevărat* pe pământ înaintea celorlalţi. Cu toţii *se aflau* departe de „casă" şi nu-şi dădeau seama, după cât se vedea, că n-au facultăţile Silkie-lor pământeni.

Ca o completare, obţinu numaidecât informaţia capitală:

— Ce orbită are?

— La fel de îndepărtată ca şi cea de a opta planetă.

Neptun! Ce cumplită distanţă — aproape treizeci de unităţi astronomice.

Cemp întrebă repede:

— Ce viteză medie are?

Ea-i răspunse, bazându-şi calculele pe durata anului de pe Mercur. Convertiţi în ani tereştri, se obţinea o orbită cu durata de o sută zece ani.

Cemp fluieră încet. Îi trecu prin minte o asociaţie spontană: primul prunc Silkie fusese adus pe lume de către Marie Ederle cu ceva mai mult de două sute douăzeci de ani in urmă, conform versiunii oficiale. Deci aproximativ dublul perioadei orbitale a micului asteroid, pierdut, cu

siguranţă, între mii de corpuri cereşti asemănătoare.

Numai un Silkie ar fi putut opera după metoda pe care o explica ea. O serie de raporturi şi imagini-semnale de recunoaştere, de care ea dispunea in creier, îi indicau amplasamentul căminului Silkie-lor.

Cemp luă o copie mentală precisă a acelor imagini.

Se pregătea să-i pună întrebări mai amănunţite pe alte teme, când trupul îi fu afectat de un fenomen de inerţie.

Fu azvârlit îndărăt — ca şi cum s-ar fi aflat într-un vehicul, cu spatele la sensul mersului, iar vehiculul s-ar fi oprit brusc, pe când el ar fi continuat, dus de elan.

Cum era protejat în permanenţă împotriva căderilor brutale, fu împins cel puţin opt paşi, înainte să se declanşeze câmpul său magnetic, unicul mecanism-ecran păstrat pe timpul perioadei sale de om.

Câmpul pe care-l desfăşura nu putea întrerupe atracţia gravitaţională, însă era derivat din forţa magnetică a pământului şi îşi trăgea puterea din liniile de energie ce treceau prin acest spaţiu precis determinat.

Cemp modulă aceste linii; ele se ataşară unor benzi flexibile de metal, cusute în veşmintele lui. Susţinut astfel, rămase suspendat la mică înălţime de la sol. Din acest post de observaţie putu să examineze situaţia.

Fenomenul se dovedi a fi absolut fantastic. Cemp detecta în miezul câmpului gravitaţional un minuscul complex molecular. Fantastică era împrejurarea următoare: gravitaţia nu e variabilă, depinzând numai de masa şi pătratul distanţei. Calculase deja că atracţia gravitaţională pe care o suporta echivala cu de trei ori cea a pământului la nivelul mării. Aşa fel încât, după toate legile fizicii, această incredibil de mică particulă trebuia să aibă o masă de trei ori superioară celei a pământului!

Cu neputinţă, desigur.

Nu putea fi în nici un caz vorba de un complex de macromolecule, socoti Cemp, şi nici nu degaja radiaţii.

Se pregătea să abandoneze cercetarea şi să se intereseze de propria-i situaţie, când remarcă un aspect şi mai de necrezut al câmpului gravitaţional. Atracţia acestuia

se limita la materia organică. N-avea nici un efect asupra pereţilor tunelului şi nici măcar — aşa cum cu şi mai adâncă stupefacţie constată Cemp -asupra trupului femeii.

Gravitaţia aceea se limita la o configuraţie organică singulară; la el însuşi! Singurul obiectiv către care era orientată, un corp, o fiinţă umană, era Nat Cemp.

Îşi aminti că nu fusese atins de câmpul care-l înălţase în văzduh pe U-Brem. Simţise prezenţa unui câmp numai datorită faptului că liniile magnetice ce treceau prin capul său fuseseră captate de acesta. Chiar în forma sa de Silkie, pe când urmărea trupul alter ego-ului său în spaţiu, fenomenul persistase.

După părerea lui, era un câmp gravitaţional personal, un ciorchine de molecule care-l *cunoşteau.*

Înţelegând într-o străfulgerare toate acestea, Cemp întoarse capul şi se uită la tânăra femeie. Ceea ce văzu nu-l surprinse. Fără voia lui, atenţia i se abătuse de la ea, aşa încât presiunea pe care o exercita asupra centrului ei de inconştienţă slăbise. Ea se reînsufleţea, îşi redobândea conştiinţa.

Îşi reveni, privi în jur şi-l văzu pe Cemp.

Se ridică numaidecât în picioare cu dezinvoltura unei atlete. Era limpede că nu-şi amintea ce se petrecuse în timp ce zăcuse în stare de inconştienţă, habar n-avea că dezvăluise complet secrete fundamentale, căci pe figură îi înflori un zâmbet:

— Vedeţi? spuse ea. Vă prevenisem ce-are să se întâmple. Ei bine, adio!

Cu o vizibilă bună dispoziţie, se întoarse pe tocuri, se îndepărtă, coti spre stânga şi dispăru.

După plecarea ei, Cemp îşi concentră din nou întreaga atenţie asupra câmpului gravitaţional. Presupunea că, până la urmă, acesta se va retrage sau se va atenua, iar el va fi eliberat. Avu, de asemenea, certitudinea că nu dispunea decât de câteva secunde spre a-l examina şi a-i descoperi natura.

Se gândi cu amărăciune: *Dacă, cel puţin, aş putea să-mi reiau alcătuirea de Silkie, atunci l-aş putea studia cu*

adevărat.

Dar nu îndrăznea, nici nu putea. Şi, în nici un caz, nu putea s-o facă şi să-şi păstreze, în acelaşi timp, poziţia sigură.

Silkie-ii aveau o slăbiciune — dacă se poate spune aşa. Erau vulnerabili în clipa când treceau dintr-o formă într-alta. Ţinând seama de aceasta, Cemp avu prima conversaţie mentală cu Joanne. Îi explică situaţia grea în care se afla, îi repetă informaţiile nou dobândite şi conchise:

— Cred că pot să stau aici toată ziua şi să văd ce se întâmplă, însă ar trebui, probabil, să mai am un Silkie cu mine, ca să facă de gardă în caz de urgenţă.

Ea-i răspunse plină de nelinişte:

— Îi voi cere lui Charley Baxter să ia legătura cu tine.

XII

Joanne îi telefonă lui Baxter, transmiţăndu-i mental conversaţia cu Cemp.

Pe Baxter, informaţia obţinută de Cemp despre Silkie-ii străini îl stârni peste măsură. Considera câmpul gravitaţional drept o nouă aplicaţie a energiei, însă şovăia să trimită un alt Silkie.

— Să privim lucrurile în faţă, Joanne, zise el. Soţul tău a aflat ceva anul trecut, pe care dacă l-ar cunoaşte şi alţi Silkie-i, echilibrul delicat al actualei noastre civilizaţii Silkie-umane ar putea fi sfărâmat. Aşa că spune-i că-i voi trimite acolo o maşină, care să-i servească de scut în timp ce se va transforma în Silkie.

Lui Cemp îi trecu prin minte că apariţia unor noi Silkie-i, până atunci necunoscuţi, avea să tulbure încă mai tare raporturile dintre oameni şi Silkie-i. Însă nu lăsă acest gând să ajungă la Joanne!

Baxter declară că va mai trece, probabil, puţină vreme până să poată trimite maşina şi încheie:

— Aşa că spune-i să se ţină bine.

După ce puse jos receptorul, Joanne *gândi* către Cemp:

— Trebuie să-ţi spun că măcar într-o privinţă mă simt mai uşurată.

— Care anume?

— Dacă toate femeile Silkie sunt aşa de urâte în forma lor umană ca B-Roth, nu-mi mai fac griji!

Trecu o oră, trecură două... zece.

Afară domnea, pesemne, bezna, soarele se dusese de mult, stelele sclipeau cu luminiţele lor vestitoare.

Maşina de la Charley venise şi plecase, iar Cemp, în siguranţă sub forma sa de Silkie, rămase lângă cel mai remarcabil câmp de energie pe care-l văzuse vreodată în sistemul solar. Uimitor din cale-afară era faptul că acesta nu manifesta nici o diminuare a colosalului său efect gravitaţional. Cemp nădăjduise ca, ajutat de percepţia sa ultrasensibilă de Silkie, să poată capta fluxurile de alimentare care transmiteau forţa pornind de la o sursă exterioară. Nici urmă de aşa ceva. Forţa venea de la acel singur grup de molecule. N-avea altă origine.

Minutele şi orele păreau că nu se mai termină. Veghea se lungea la nesfârşit, iar el avu răgazul să simtă întreaga tensiune emoţională a impasului pe care-l avea de înfruntat un Silkie terestru: necesitatea de a lua o hotărâre în privinţa Silkie-lor spaţiali.

Dimineaţa.

Puţin după răsăritul soarelui, câmpul manifestă o facultate autonomă. Începu să înainteze prin coridor, adâncindu-se tot mai mult în grotă. Cemp îl urma planând, lăsându-se antrenat de o parte a atracţiei gravitaţionale. Era precaut, dar plin de curiozitate şi spera să afle mai multe.

Subterana se termina brusc într-un canal adânc, ce părea abandonat de multă vreme. Cimentul crăpase, zidurile erau pretutindeni plesnite. Locul părea însă familiar grupului de molecule şi câmpului său, căci ele îşi sporiră viteza. Deodată dădură de apă sub ei, un şuvoi clocotitor. O baltă până la care străbate fluxul, gândi Cemp.

Apa deveni mai adâncă şi curând, atât Cemp, cât şi moleculele se scufundară în ea, păstrând aceeaşi viteză. În faţa lor, adâncimile întunecate se limpeziră puţin. Ajunseră în apele însorite ale unui golf îngust, cam la o sută de paşi sub suprafaţa oceanului. Câteva clipe mai târziu, ciudatul complex de energie acceleră. Bănuind că încerca să-i scape Cemp întreprinse ultimul efort de a-i percepe caracteristicile.

Însă nu-i parveni nimic. Nici un mesaj, nici un semn de flux energetic. Timp de o fracţiune de secundă avu totuşi impresia că atomii ce alcătuiau grupul molecular erau cumva... În neregulă. Când însă îşi concentra întreaga atenţie asupra grupului în cauză, fie că moleculele îi simţiră creşterea momentană a sensibilităţii şi întrerupseră orice contact, fie că el fusese victima unei iluzii.

Chiar pe când efectua această analiză, senzaţia că se descotoroseau de el se confirmă. Viteza particulelor crescu rapid, în câteva secunde, rapiditatea cu care se deplasau atinse limitele pe care nu şi le putea permite Cemp înlăuntrul unei atmosfere. Chitina ce-i învelea trupul de Silkie se încălzi, se înfierbântă.

Cu regret, Cemp îşi reglă propria-i structură atomică, în aşa fel încât gravitaţia câmpului străin să nu-l mai atragă. Câmpul continua să se îndepărteze către răsărit, unde soarele se înălţase deasupra orizontului. Câteva secunde după ce se despărţise de Cemp, părăsi atmosfera, zburând multe mile pe secundă, îndreptându-se, aparent, direct către soare.

Cemp ajunse la limita atmosferei. În timp ce „contempla" cu ajutorul perceptorilor săi de Silkie vastul şi întunecatul ocean sideral de dincolo, contactă cea mai apropiată unitate Telstar. Dădu savanţilor aflaţi la bord poziţia grupului fugar de molecule. Apoi aşteptă, însufleţit de speranţă, în timp ce ei încercau să-l repereze.

Dar răspunsul final fu:

— Ne pare rău, nu obţinem nici o reacţie.

Perplex, Cemp se lăsă atras de gravitaţia terestră. Apoi, printr-o serie de reglaje controlate ale câmpurilor

magnetice şi gravitaţionale ale planetei, se ghidă către clădirile Administraţiei Silkie.

XIII

Trei ceasuri de vorbărie...

Cemp, care era singurul Silkie prezent, ocupa un loc către capătul mesei şi se cam săturase de discuţiile plicticoase.

De la început avusese convingerea că el însuşi sau vreun alt Silkie ar trebui să fie trimis pe asteroidul Silkie-lor, ca să descopere cum stau lucrurile, să se ocupe de împrejurare într-un mod strict logic, dar omenesc şi să întocmească, pe urmă, un raport către Autoritate.

Iar dacă, din vreun motiv oarecare, aşa-zisa naţiune Silkie s-ar dovedi greu de adus pe calea cea bună, abia atunci s-ar fi impus o discuţie mai amplă.

Pe când aştepta ca cei treizeci şi şase de membri ai comitetului să se pună de acord, nu se putea împiedica să remarce ordinea importanţei lor în jurul mesei.

Fiinţele Speciale, printre care Charley Baxter, stăteau în capul mesei. După ei se înşirau, de-o parte şi de alta a mesei, oamenii obişnuiţi. Mai la coadă se afla Cemp însuşi, iar, lâ urmă de tot, trei asistenţi şi secretarul oficial al triumviratului Autorităţii Silkie..

Nu era o observaţie nouă. Mai discutase pe această temă şi cu alţi Silkie-i care-i atrăseseră atenţia că era vorba de o răsturnare a rolului puterii, nouă în istorie. Silkie-ii, indivizii cei mai puternici din sistemul solar, n-aveau încă dreptul decât la locul al doilea.

O bruscă tăcere îl trezi din visare. Mărunţel, cu ochii cenuşii, puternic, Charley Baxter se ridicase şi făcea înconjurul mesei. Se opri în dreptul lui Cemp.

— Ei bine, Nat, zise el, iată cum vedem lucrurile.

Părea încurcat.

Cemp derulă fulgerător în minte filmul discuţiei şi înţelese că ajunseseră efectiv la inevitabila concluzie. Însă mai notă şi că păreau puşi in faţa unei decizii grave. Însemna să ceri mult cuiva, gândeau ei. Rezultatul risca să fie un dezastru personal.

Ştia că, dacă-i va refuza, nu-l vor condamna.

— Mă simt puţin ruşinat să-ţi cer asta, zise Baxter, dar suntem aproape in stare de război.

Cemp vedea bine că nu erau siguri pe ei. Nu mai fusese război pe pământ de o sută şi cincizeci de ani. Nimeni nu mai era expert în acest domeniu. Dându-şi seama de asta, se ridică, privi chipurile

Întoarse către el şi declară:

— Liniştiţi-vă, domnilor! Mă voi duce, fireşte.

Părură, cu toţii, uşuraţi. Discuţia se concentră curând asupra detaliilor, a dificultăţii de a localiza un mic meteorit în spaţiu, mai cu seamă un corp ceresc cu o perioadă siderală aşa de lungă.

Se ştia foarte bine că existau în jur de o mie cinci sute de mari meteoriţi şi asteroizi şi zeci de mii de obiecte mai mici, rotindu-se în jurul soarelui, cu orbite sau mişcări care, deşi supuse legilor mecanicii celeste, se dovedeau adesea foarte excentrice. Câteva dintre acestea, cum ar fi cometele, se apropiau periodic de soare şi apoi se depărtau în spaţiu, întorcându-se într-un nou tur trepidant, peste cincizeci sau o sută de ani. Existau atâţia planetoizi de talie intermediară, încât nici nu erau identificaţi, iar traiectoria lor era cercetată doar atunci când se iveau motive speciale. Pur şi simplu, nu se considerase niciodată că ar fi necesar să fie urmăriţi.

Cemp reuşise să repereze şi să aterizeze pe sute de meteoriţi izolaţi. Recoltase acolo amintirile cele mai neplăcute din nenumăratele sale expediţii spaţiale, bezna, pustietăţile de piatră stearpă, profunda absenţă a stimulaţiei senzoriale. Ciudat, cu cât aceste pietroaie spaţiale erau mai mari, cu atât era mai neplăcută senzaţia.

Descoperise că izbutea să ajungă la un soi de afinitate intelectuală cu câte o stâncă măsurând mai puţin de o mie

de paşi în diametru. Se întâmpla mai ales când întâlnea o masă inertă ce sfârşise prin a fi aruncată pe vreo orbită hiperbolică. La gândul că era sortită să părăsească pentru totdeauna sistemul solar, încerca să-şi imagineze de câtă vreme se afla aceasta în spaţiu, până unde ajunsese, în ce chip avea acum să fie proiectată în afara sistemului solar şi să petreacă vecii între stele — şi nu-şi putea reprima o senzaţie de pierdere.

Un reprezentant al guvernului — un om pe numele său John Mathews — îi întrerupse reflecţiile.

— Domnule Cemp, aş vrea să vă pun o întrebare foarte personală.

Cemp îl privi încuviinţând cu o mişcare a capului.

— După rapoartele primite, mai multe sute de Silkie-i tereştri au dezertat trecând de partea Silkie-lor aceia nativi. Este evident că nu le împărtăşiţi opinia că respectivul asteroid Silkie e locaşul lor natal. De ce nu?

Cemp surâse.

— Ei bine, mai întâi de toate, nu cumpăr niciodată porcul în sac, cum au făcut ei.

Şovăi, apoi continuă pe un ton serios:

— Pe urmă, independent de sentimentele mele de lealitate faţă de pământ, nu cred că viitorul formelor de viaţă va fi ameliorat printr-o aderare rigidă la ideea că sunt un leu ori sunt un urs. Viaţa inteligentă progresează sau ar trebui să progreseze către o civilizaţie comună. Poate că semăn cu băiatul de la ţară care s-a dus la oraş — pe Terra. Acum, neamurile mă cheamă să mă întorc la fermă. Nu vor înţelege niciodată de ce nu pot, aşa că nici nu încerc să le explic.

— Poate că, zise Mathews, în realitate asteroidul este marele oraş, iar Terra-ferma. Şi atunci?

Cemp surâse politicos, dar se mulţumi să dea din cap.

Mathews insistă:

— Încă o întrebare. Cum credeţi că ar trebui trataţi Silkie-ii?

Cemp ridică braţele.

— Nu cred că ar fi nevoie de nici o schimbare.

Vorbea sincer. Nu-l interesasera niciodată problemele de ierarhie. Ştia totuşi că de multă vreme unii dintre Silkie-i erau nemulţumiţi de rolul lor, pe care-l socoteau inferior. Alţii, printre care şi el, îşi făceau datoria, rămâneau fideli soţiilor lor pământene şi încercau să se bucure de posibilităţile oarecum limitate ale civilizaţiilor umane, limitate pentru Silkie-ii ce posedau atâtea simţuri suplimentare pentru care nu existau stimulări cu adevărat creatoare.

Fără-ndoială, lucrurile ar fi putut să meargă mai bine. Dar, până una-alta, asta era situaţia. Cemp recunoştea că orice tentativă de schimbare ar fi provocat teamă şi tulburare pentru fiinţele umane. De ce să-ţi asumi acest risc cu singurul scop de a satisface susceptibilităţile a mai puţin de două mii de Silkie-i?

Cel puţin aşa se prezentase problema până atunci. Sosirea Silkie-lor spaţiali avea să ducă la apariţia unui număr nedefinit de noi orgolii în scenă, dar, gândea Cemp, nu într-atât, încât să răstoarne statisticile. Încât spuse desluşit:

— Din câte îmi dau eu seama, în toate împrejurările care s-ar putea concepe nu există o soluţie mai bună a problemei Silkie decât cea de acum.

Charley Baxter alese acest moment ca să pună capăt discuţiei.

— Nat, toate gândurile noastre de reuşită te vor însoţi. Şi fii sigur că avem destulă încredere în tine. O navă spaţială te va plasa pe orbita lui Mercur, ca să-ţi dea un start favorabil. Mult noroc!

XIV

Tabloul ce i se înfăţişase era absolut fantastic.

Asteroidul Silkie îşi efectua rotaţia în jurul soarelui, mult spre interiorul orbitei excentrice a lui Mercur şi, în aparenţă, aproape atingea crestele imenşilor nori de gaze fierbinţi ce

păreau că ţâşnesc ca nişte gheizeri sau ca nişte braţe informe de pe suprafaţa incandescentă a soarelui.

Cemp se îndoia că o asemenea catastrofă s-ar putea produce, dar cum îşi regla periodic trupul chitinos de Silkie, tare ca oţelul, la gravitaţia soarelui, simţea, de la distanţa aceea mică, enorma lui atracţie. Cercul de foc alb umplea aproape în întregime cerul din faţa lui. Lumina era atât de intensă şi se năpustea asupră-i în atât de multe unde încât, de fiecare dată când o lăsa să pătrundă în el, îi bruia sistemul receptor. Şi era nevoit, din când în când, să-l deschidă spre a-şi rectifica direcţia.

Cele două corpuri proiectate în spaţiu — al său şi cel al asteroidului — se îndreptau cu viteză unul spre altul. Momentul real al „coliziunii" nu avea să se producă însă decât peste câteva ore. De îndată se adânci într-un somn greu, pe care Silkie-ii arareori şi-l îngăduiau.

Se trezi pe etape şi văzu că-şi calculase bine timpul. Asteroidul era acum „vizibil" pe unul din minusculele sale ecrane nervoase de pe partea anterioară a corpului. Arăta ca o imagine pe radar, iar la început era de mărimea unei boabe de mazăre.

În mai puţin de treizeci de minute, crescu până la o lungime aparentă de cinci mile, ceea ce reprezenta, după calculele lui Cemp, jumătate din diametrul lui.

În acest moment, procedă la unica manevră primejdioasă pe care-o avea de îndeplinit. Se lăsă atras de gravitaţia solară şi, cu ajutorul câtorva descărcări electrice, produse la marginea unui câmp, în spatele corpului său, ţâşni către suprafaţa asteroidului.

Primejdioasă era această manevră deoarece îl situa în emisfera luminată. Cu soarele strălucitor în spatele lui, era cum nu se poate mai vizibil în ochii oricui de pe asteroid sau din jur. Socotea însă că, în mod normal, nici un Silkie nu s-ar expune singur la soare, că, în fapt, toţi Silkie-ii sensibili trebuie să fie în interiorul globului de piatră sau pe partea întunecată a asteroidului.

De aproape, în această lumină orbitoare, asteroidul semăna cu ţeasta ridată a unui bătrân indian american

pleşuv. Nu cu desăvârşire rotund, era de un gri-roşiatic, ciupit şi vălurit. Micile cratere deveniseră, cu timpul, grote. Cemp plană în una din ele. Nimeri în întunecimi pe care cu nici un chip nu le-ar fi putut străpunge vederea omenească, însă pentru el interiorul era vizibil pe multe lungimi de undă graţie perceptorilor săi de Silkie.

Se afla într-o subterană în pantă, cu pereţii din granit neted. Cam după douăzeci de minute, subterana coti. Când Cemp ajunse acolo, dând colţul, văzu în faţa lui un ecran pâlpâitor de energie, aproape opac.

Cemp se decise numaidecât să nu-l considere ca pe un obstacol.

Se îndoia că ecranul a fost plasat acolo ca să captureze pe cineva. De altminteri, o analiză fulger îi arătă că era un zid la fel de solid ca platoşa exterioară a unei mari nave spaţiale.

Acest ecran era suficient de rezistent ca să facă faţă celor mai puternice obuze. Străpungerea lui ar fi presupus din partea unui Silkie un exerciţiu de control al energiei. Cemp iniţie un câmp asemănător, pe care-l făcu să oscileze. Oscilaţia dezechilibră ecranul opus şi provocă, prin simpatie, o vibraţie de acelaşi fel. Curând, ecranul şi câmpul' începură să fuzioneze. Însă ecranul deveni o parte a câmpului lui Cemp, şi nu invers.

Astfel că, în câteva minute, câmpul său făcu parte din barieră. La adăpost in interiorul câmpului, Cemp putu să străbată bariera. Ajuns de partea cealaltă, nu avu decât să încetinească oscilaţiile până când, brusc, ecranul se separă de câmp.

Zgomotul produs de despărţire semăna cu şuieratul unui bici, iar prezenţa sunetului îi indică lui Cemp că pătrunsese într-un spaţiu cu aer. Descoperi cu repeziciune că era vorba de un aer cu o compoziţie nepământeană — treizeci la sută oxigen, douăzeci la sută heliu, iar în rest compuşi sulfuroşi gazoşi.

Presiunea era aproape de două ori cea de pe pământ, dar era vorba de aer, ce-şi avea, neîndoios, rostul său.

Din locul în care plutise prin bariera de energie, zări o

încăpere vastă, a cărei podea se afla la vreo sută de paşi sub el.

O lumină blândă îl inundă. Văzută în această lumină, sala părea un giuvaer cu pereţii ei încrustaţi cu nestemate şi cu metale preţioase, cu roci divers colorate, şlefuite iscusit, ca să alcătuiască desene. Acestea reprezentau istoria în imagini a unei rase, patrupezi în genul centaurilor, cu ţinută mândră, cu chipurile -când apăreau în plin plan — pline de sensibilitate, deşi neomeneşti.

Pavimentul era decorat cu imaginea unei planete încastrate într-un fel de substanţă luminescentă, care reda în linii strălucitoare reliefuri de munţi, cursuri de ape, imagini de păduri şi alte vegetaţii, oceane şi lacuri sclipitoare, iar mii de puncte luminoase marcau aşezările de oraşe şi de sate.

Marginile planetei erau proporţional curbate, iar Cemp avu impresia că globul era întreg şi că partea lui de jos era, probabil, vizibilă dintr-o altă sală, mai din adâncuri.

Efectul general era de o absolută *frumuseţe.*

Cemp presupuse că basoreliefurile şi imaginea planetei erau o dioramă exactă, înfăţişând meleaguri şi o rasă căreia Silkie-ii îi fuseseră asociaţi într-un moment al istoriei lor.

Fu frapat, mental, de abstracta perfecţiune a acestei săli.

Chiar de pe când cobora în zbor planat, remarcase lungile arcade ce conduceau către sălile învecinate. Zări mobile, maşini, obiecte, strălucind de noi ce erau. Se gândi că erau artefacte ale civilizaţiei centaurilor sau ale altor culturi, dar nu avea timp să le studieze. Atenţia ii fu atrasă de o scară ce cobora la etajul inferior.

Coborî şi se găsi curând în faţa unei alte bariere de energie. O trecu, la fel cum o trecuse şi pe cealaltă, şi intră într-o sală umplută cu apă de mare. Încastrată în solul acestei imense săli, o planetă licărea de verdele-albastru al unei civilizaţii subacvatice.

Şi nu era decât începutul. Cemp coborî din nivel în nivel, traversând de fiecare dată un ecran de energie şi trecând prin încăperi asemănător decorate. Toate aveau pereţii în

acelaşi mod încrustaţi cu pietre preţioase şi metale sclipitoare. Pretutindeni se aflau reprezentate scene a ceea ce presupunea el că erau planete locuibile ale unor stele, iar fiecare sală avea o atmosferă diferită.

După ce străbătu vreo zece, Cemp ajunse la concluzia că produceau un impact cumulativ. Îşi spuse că în interiorul acestui asteroid fusese adunată o comoară cum probabil nu exista nicăieri altundeva.

Îşi reprezentă cele şapte sute de mile cubice care compuneau interiorul celui mai fantastic asteroid al galaxiei şi-şi aminti de cuvintele lui Mathews: asteroidul era, poate, „oraşul", iar Terra, „ferma".

Începea să i se pară că o asemenea speculaţie ar putea fi adevărată.

Cemp se aştepta în fiecare clipă să dea nas în nas cu vreunul din locuitorii asteroidului. După ce străbătu trei săli, conţinând fiecare reproducerea în miniatură a unei planete îndepărtate in timp şi spaţiu, se opri şi rememora.

Avea impresia foarte netă că, descoperind aceste tezaure, dobândise un avantaj — pe care nu trebuia să-l piardă — şi că Silkie-ii ce trăiau efectiv pe faţa ascunsă a asteroidului nu se aşteptau să fie surprinşi în felul acesta.

Ideea i se păru corectă. Reveni deci pe urmele paşilor săi şi curând se lăsă să cadă direct în partea întunecată.

Regăsi şi aici subteranele, iar în interiorul lor, la câţiva paşi, bariera de energie. În spatele acesteia se afla aer şi o gravitaţie întru totul asemănătoare celei de pe pământ la nivelul mării.

Cemp plană într-o sală de granit şlefuit. Aceasta era mobilată cu canapele, fotolii, mese, iar de-a lungul peretelui se afla o bibliotecă scundă. Însă aranjamentul era cel al unei anticamere: rece şi lipsit de viaţă. Ceea ce-i provocă o senzaţie stranie.

Păstrându-şi forma de Silkie, cobori scara într-o altă încăpere. Află aici pământ, vegetaţie, flori din zona temperată a pământului. Şi aici, de asemenea, aranjametul era convenţional.

La cel de-al treilea nivel, găsi birouri în stilul

pământean, cu ordinatoare. Cemp, care se pricepea în materie, le înregistră caracteristicile. Mai observă şi că nimeni nu folosise această sursă deosebită de informaţii.

Se pregătea să coboare încă un nivel, când o rază de energie, de putere enormă, îi declanşă ecranul de apărare ultrarapidă, însuşit de la kibmadin.

Explozia de lumină din momentul în care raza acţionă cu o intensitate crescândă asupra barierei lui Cemp invadă sala ca şi când, dintr-o dată, ar fi pătruns înăuntru soarele. Lumina stărui pe când cel care direcţiona raza încerca rezistenţa ecranului, supunându-l la un flux continuu de energie.

Lupta îl obliga pe Cemp să folosească fulgerător toate mijloacele de apărare înainte de a ajunge la nucleul dur al celei de a doua metode învăţate de la kibmadin.

Atunci, şi numai atunci, Cemp rezistă.

XV

Trecu un minut înainte ca agresorul să-şi dea seama că, pur şi simplu, Cemp folosea raza însăşi spre a-şi întări propria-i barieră. În consecinţă, raza nu-i pricinuia nici un rău, iar bariera putea dura tot atât de mult cât şi raza, refăcându-se ori de câte ori ar fi fost necesar.

Atacul energetic încetă la fel de brusc cum începuse.

Cemp privi în jurul lui, descumpănit. Întreaga încăpere nu mai era decât o vraişte de maşinării răsucite, înroşite până la incandescenţă, deşeuri. Pereţii de granit crăpaseră, dând la iveală stânca meteoritului. Şuvoaie de rocă topită se scurgeau pretutindeni de pe pereţi şi din tavanul distrus.

Ceea ce fusese un birou modern se transformase în câteva minute într-o grămadă nenorocită de fiare vechi şi piatră calcinată.

Prima constatare zguduitoare fu că doar ecranul kibmadin cu declanşare ultrarapidă îl salvase. Asaltul

fusese calculat să străpungă şi să zdrobească orice sistem de apărare şi de atac Silkie.

Intenţia fusese aceea de a ucide. Fără tocmeală, fără vorbe, fără întrebări.

Lupta grea îl precipitase pe Cemp către o logică specială a nivelurilor. Simţi un val autentic de ură.

Totuşi, după o clipă, înţelese şi altceva. Am izbutit! constată el.

Calmat, însă neîmblânzit, coborî cinci alte etaje şi nimeri brusc la nivelul superior al unei vaste panorame, un uriaş spaţiu deschis. Oraşul Silkie-lor spaţiali i se întindea înaintea ochilor.

Era leit un oraş de pe pământ cu blocuri, case particulare, străzi străjuite de copaci. Cemp fu fascinat, căci şi în acest loc Silkie-ii indigeni încercaseră cu tot dinadinsul să creeze o ambianţă umană.

Distinse siluete pe trotuar, mai jos. Începu să coboare. Când ajunse la o sută de paşi de grup, cei de jos se opriră şi-şi înălţară privirile spre el. Cineva dintre ei — o femeie — îi transmise un gând uluit:

— Cine eşti?

Cemp îi răspunse.

Reacţia celor patru persoane mai apropiate de el fu de uimire. Dar nici de teamă, nici de duşmănie.

Micul grup alcătuit din trei femei şi un bărbat îl aşteptă. Pe când cobora, văzu că făceau semne şi altora. Curând se adună o mulţime, în majoritate femei, cei mai mulţi în formă umană, însă vreo doisprezece dintre ei sosiră sub formă de Silkie-i.

Gărzi? se întrebă el. Însă nici ei nu vădeau duşmănie.

Toată lumea era, mental, deschisă şi, lucrul cel mai uimitor, nimeni nu părea să aibă cunoştinţă de asaltul pe care-l suferise el în biroul de lângă suprafaţă.

Instantaneu, socoti ignoranţa lor ca pe un avantaj. Tăcând şi fiind cu ochii în patru, îşi putea repera vicleanul adversar. Presupuse că agresiunea fusese gândită şi pusă în aplicare la nivel administrativ.

Am să-i descopăr pe nemernicii ăştia, gândi el

necruţător.
Auditoriului de cetăţeni nevinovaţi îi declară:
— Sunt un emisar al guvernului de pe pământ. Misiunea mea este să negociez acorduri sau alianţe posibile.
O femeie, ce-l privea cu capul dat pe spate, îi strigă:
— Nu izbutim să ne schimbăm în femei ispititoare cum sunt cele de pe pământ. Ce sugeraţi?
Un hohot general de râs întâmpină aceste vorbe. Cemp fu năucit. Nu se aşteptase la o asemenea primire prietenoasă, însă hotărârea sa rămase nestrămutată.
— Presupun că vom putea discuta despre aceasta la nivel guvernamental, zise el, însă nu la primul punct de pe ordinea de zi.
O rămăşiţă din ura sa li se transmise, probabil, o dată cu acest gând, căci un bărbat exclamă:
— Nu se prea arată prietenos!
O femeie adăugă cu vioiciune:
— Veniţi, domnule Cemp. Adevăratul dumneavostră cămin e aici.
Cemp se reculese. Răspunse printr-un gând calm şi ferm:
— Cât veţi da, atât veţi primi. Pentru moment, totul e bine. Însă agenţii pe care guvernul dumneavoastră i-a trimis pe pământ au venit cu ameninţări sângeroase.
Gândul i se curmă, perplex. Căci, aşa cum arătau, cei de faţă nu păreau capabili de un asemenea gen de ameninţări. Îşi spuse că lucrul era important şi semnificativ. După o scurtă ezitare, urmă:
— Am venit aici ca să lămuresc acest lucru, aşa că ce-ar fi să mă conduceţi la autorităţile voastre?
— N-avem autorităţi, zise o femeie.
— Domnule Cemp, spuse un bărbat, noi trăim aici într-o deplină libertate, iar dumneata, ca şi ceilalţi Silkie-i tereştri, sunteţi bine veniţi alături de noi.
Cemp insistă:
— Cine a decis să-i trimită pe acei patru sute de mesageri Silkie-i pe pământ?
— Aşa facem întotdeauna la vremea potrivită, răspunse

o femeie.

— Ca să proferaţi ameninţări? Ameninţări cu moartea?

Femeia păru dintr-o dată nehotărâtă. Se întoarse către unul dintre bărbaţi.

— Tu ai coborât acolo, zise ea. Ai ameninţat cu violenţa?

Omul şovăi.

— Nu prea mi-amintesc, zise el, dar... parcă da. Şi adăugă grăbit. Aşa se întâmplă mereu, când E-Lerd ne condiţionează în raport cu Energia. Amintirile tind să se şteargă foarte repede. Trebuie să recunosc că până acum nu m-am gândit la aspectul acesta al ameninţărilor.

Părea stupefiat:

— Nemaipomenit! Cred că ar fi bine să vorbim cu E-Lerd şi să descoperim cauzele.

Cemp telepatiză direct cu omul:

— Cu ce impresii te-ai întors din misiune?

— Pur şi simplu că le-am adus la cunoştinţă că noi, Silkie-ii spaţiali, eram aici şi deci a sosit vremea ca Silkie-ii pământeni să-şi cunoască adevărata lor origine.

Se întoarse către ceilalţi.

— De necrezut, spuse. Sunt uluit. Trebuie să verificăm cum administrează E-Lerd energia. Am ameninţat cu moartea când am fost pe pământ! Asta nu-mi seamănă de loc!

Totala sa uimire era mai convigătoare decât orice-ar fi putut spune.

— Dacă înţeleg bine, spuse Cemp cu hotărâre, deşi mai devreme aţi afirmat contrariul, aveţi într-adevăr un conducător şi numele lui este E-Lerd.

Îi răspunse unul dintre Silkie-i:

— Nu, nu e conducătorul nostru, dar cred că poate fi considerat aşa. Noi suntem liberi. Nimeni nu ne spune ce trebuie să facem. Însă noi ne delegăm răspunderile. De exemplu, E-Lerd este responsabil cu Energia, pe care o folosim prin mijlocirea lui. Doriţi să-i vorbiţi, domnule Cemp?

— Neapărat, îl asigură acesta cu intensă satisfacţie.

Se gândea: *Energia. Bineînţeles. Ce altceva? Cel ce*

deţine controlul Energiei este singurul care m-ar fi putut ataca!

— Mă numesc O-Vedd, spuse Silkie-ul spaţial. Veniţi cu mine.

Trupul său alungit, în formă de proiectil, se desprinse din grupul de trupuri asemănătoare şi se ridică deasupra mulţimii capetelor. Cemp îl urmă. Coborâră în faţa unei mici intrări şi pătrunseră într-un coridor strâmt, cu pereţi de granit neted. După vreo sută de paşi, ajunseră într-un alt spaţiu liber imens. Acolo se găsea un al doilea oraş.

Cel puţin aşa i se păru lui Cemp la început. Apoi, observă că exista o deosebire în privinţa clădirilor — nu erau case de locuit. Familiarizat cu aproape tot ce avea vreo legătură cu producerea de energie, nu se putea înşela. Unele din construcţiile cu temelii masive adăposteau uzine atomice. Altele erau doar uzine electrice. În fine, altele aveau aspectul de neconfundat al sistemelor de transformare Ylem.

Desigur, nici una dintre acestea nu era *Energia,* însă energie se afla aici in abundenţă.

Cemp îl urmă pe O-Vedd în curtea unui complex de construcţii, pe care, cu toate ecranele ce-l protejau, îl identifică uşor ca fiind o sursă de raze magnetice.

Silkie-ul spaţial ateriză şi luă înfăţişare omenească, apoi aşteptă ca şi Cemp să facă la fel.

— Nici vorbă! protestă sec Cemp. Rugaţi-l să vină aici.

O-Vedd ridică vag din umeri. Ca om, era scund şi brunet. Se îndepărtă şi dispăru îndărătul unei uşi.

Cemp aşteptă într-o tăcere pe care n-o curma decât torsul discret al maşinilor din uzine. O briză îi mângâia extensiile ultrasensibile cu raze-spion pe care Cemp le ţinea în permanenţă active, în orice împrejurări. Mecanismul-spion înregistră o pală de vânt, insă nu-i declanşă ecranele de apărare.

La urma urmelor, nu era decât o boare, iar Cemp nu se programase niciodată pentru a reacţiona la semnale atât de puţin importante. Şi pe când rătăcea cu gândul la Silkie-ii spaţiali -mulţimea pe care o văzuse îi plăcuse — deodată

se trezi la realitate: o *briză* aici?

Pe loc ecranul său intră în acţiune. Perceptorii lui se proiectară în afară. Avu timp să remarce că, dacă într-adevăr bătea un vânticel, acesta era provocat de un vid în spaţiul înconjurător. În jurul lui Cemp curtea se înceţoşă, apoi pieri.

Asteroidul nu mai era.

Cemp îşi acceleră la maximum sensibilitatea cu care capta semnalele. Continuă să plutească in vidul spaţial şi văzu, intr-o coastă, colosalul cerc alb al soarelui. Brusc, simţi cum trupul i se goleşte de energie. Avea senzaţia că toate ecranele sale de Silkie se înălţau, că sistemul lui rezista la multiple nivele ale unei energii din afară.

Încordat, dezorientat, gândi: *Lupt. Iată o nouă tentativă de a mă ucide.*

Se petrecea, oricum, ceva automat. Propria-i percepţie rămânea suspendată şi-l ardea dorinţa de a pricepe ce voia de la el atacatorul.

Cemp se simţea asemeni unui om atacat pe neaşteptate, într-o beznă totală. Dar mai îngrozitor era faptul că simţurile îi erau dominate de alte forţe, ce-l împiedicau să discearnă natura agresiunii. Văzu...

Distanţa pieri!

Acolo, împrăştiată pe mii de mile în spaţiu, se afla o ceată de Silkie-i. Cemp îi putea vedea foarte clar, numără cu iuţeala fulgerului două sote optzeci şi opt, le captă gândurile şi-i recunoscu pe Silkie-ii tereştri renegaţi.

Înţelese dintr-o suflare că li se spusese unde era situat asteroidul Silkie şi că se aflau în drum spre „casă".

Timpul se telescopa.

Întregul grup de Silkie-i era transportat, aparent într-o clipă, la o mică distanţă de asteroid. Cemp se afla la câteva mile de ei — cel mult douăzeci.

Pentru el iasă senzaţia derutantă, fantastică, ucigătoare era că, pe când se desfăşurau aceste evenimente incredibile la unul dintre nivelurile sale de percepţie, Ia altul stăruia senzaţia de a fi victima anei tentative de asasinat.

Nu putea vedea, simţi, recunoaşte aproape nimic. Totuşi

senzaţiile fugitive persistau. Câmpurile sate de energie îşi îndeplineau misiunile de apărare. Totul era insă atât de îndepărtat de conştiinţa sa, ca într-un vis uman.

Ca Silkie extrem de antrenat, Cemp observă, clipă de clipă, mersul evenimentelor, atât al celor interne, cât şi al celor din afară, se sforţă să surprindă realitatea, ascultă şi descifra miile de semnale ce-i soseau.

Începu să presimtă o semnificaţie şi să formuleze ipoteze asupra naturii fenomenului fizic în cauză. Şi avu sentimentul că e pe punctul să înţeleagă, când, brusc, totul încetă.

Scena spaţială se înceţoşa. Dintr-o dată ea se şterse.

Cemp se afla din nou în curtea clădirilor ce adăposteau complexul de energie magnetică. O-Vedd ieşi din clădirea principală în compania unui bărbat clădit cam în acelaşi fel ca şi Cemp în forma lui umană — cam şase picioare înălţime şi înzestrat cu muşchi puternici. Era însă mai greoi, cu ochi căprui, şi nu cenuşii.

Se apropie şi zise:

— Eu sunt E-Lerd. Să stăm de vorbă.

XVI

— Pentru început vreau să vă povestesc istoria Silkie-lor, spuse E-Lerd.

Această declaraţie îl electriză pe Cemp. Se înarmase cu curaj pentru o răfuială amară şi simţea foind în el o multitudine de curenţi de energie ce se reajustau... dovadă a gravităţii celei de-a doua lupte pe viaţă şi pe moarte. Şi ţinea în mod absolut să i se dea o explicaţie completă a acestor atacuri.

În starea în care era, pradă unei mânii arzătoare, nimic pe lume nu î-ar fi putut distrage atenţia. Însă... istoria Silkie-lor! în ochii lui, aceasta îi apăru subit ca subiectul cel mai important din întregul univers.

Asteroidul Silkie-lor, venit din spaţii siderale, începu E-Lerd, pătrunsese în sistemul solar aproape cu trei sute de ani în urmă. Sfârşise prin a fi atras pe o orbită solaro-neptuniană. La primul înconjur al soarelui, Silkie-ii vizitaseră planetele interioare şi descoperiseră că numai pământul era locuibil.

Întrucât îşi puteau schimba forma, studiaseră structura biologică necesară traiului în cele două atmosfere ale pământului -aeriană şi acvatică — şi efectuaseră în acest scop o programare internă.

Din nenorocire, constataseră curând că numai un mic procentaj al populaţiei umane era capabilă să recepţioneze gândurile Silkie-lor. Toţi cei ce intraseră în legătură mentală cu Silkie-ii în cursul acelei prime vizite fuseseră repede dibuiţi şi li se şterseseră amintirile.

Însă din cauza acestor oameni senzitivi, Silkie-ii fură nevoiţi să încerce să treacă drept produsul unor experienţe biologice efectuate de oameni. Silkie-ii au fost, prin urmare, programaţi pentru raporturi reciproce cu femeile de pe pământ, astfel încât ovulul femeii umane şi sperma masculului Silkie să producă un Silkie care să ignore totul în privinţa istoriei sale.

Spre a menţine acest proces la un nivel automat, Fiinţele Speciale — acele persoane care puteau ghici gândurile Silkie-lor — au fost aşa fel mânuite, încât să-şi asume responsabilităţile operaţiei.

După care, toţi Silkie-ii, cu excepţia unuia singur, adult, s-au întors pe asteroidul lor, care porni spre extremitatea îndepărtată a orbitei sale. Când reveniră în vecinătatea pământului, după mai bine de un secol, făcură vizite prudente pe Terra.

Era evident că se petrecuseră o seamă de evenimente neprevăzute. Biologi, dintre oameni, experimentaseră procesul. Astfel, se născuseră, în primele stadii, varianţi. Aceştia îşi propagaseră caracteristicile pervertite, o duceau de minune şi se tot înmulţeau.

Iar consecinţele concrete actuale erau: un anumit număr de Silkie-i autentici, capabili de triplă transformare,

după voia lor; Silkie-ii de clasa B, care puteau trece din stadiul de om în acela de peşte, dar nu izbuteau să devină creaturi spaţiale; şi fiinţele cu formă stabilă: varianţii!

Ultimele două grupe preferau să stea în apa oceanelor. S-a decis să fie cruţaţi Silkie-ii de clasa B, dar să se întreprindă un efort spre a-i atrage pe varianţi în uriaşe nave spaţiale umplute cu apă, unde puteau fi izolaţi şi împiedicaţi să se reproducă.

Acest proiect era pe cale de a fi pus în aplicare în momentul în care asteroidul Silkie îşi încheiase rotaţia în jurul soarelui şi se îndrepta din nou către îndepărtatul Neptun.

Acum se întorseseră şi descoperiseră o situaţie nefericită. Ştiinţa pământenilor, virtual ignorată de către primii vizitatori, pusese la punct o metodă de a antrena sistemul perceptiv al Silkie-lor.

Silkie-ii tereştri deveniseră un puternic grup de fiinţe fidele Terrei, foarte unitar, căruia nu-i lipsea decât *Energia.*

Cemp „citi" toate acestea în gândul lui E-Lerd, apoi, uluit, îl întrebă despre ceea ce i se părea a fi o omisiune importantă. De unde venise asteroidul Silkie?

Pentru prima oară E-Lerd îşi cam pierdu răbdarea.

— Aceste călătorii sunt prea îndepărtate, telepatiză el. Durează prea mult. Nimeni nu-şi aminteşte originile. De undeva, din vreun alt sistem solar, desigur.

— Vorbiţi serios? se uimi Cemp. Chiar nu ştiţi?

Aşa stăteau lucrurile. Zadarnic insistă, sondă Cemp, tot nu află mai multe. Dacă mentalul lui E-Lerd rămânea închis la orice, în afară de gândurile lui telepatice, cel a lui O-Vedd era primitor, iar Cemp citea în el aceeaşi credinţă şi aceeaşi lipsă de informaţii.

— De ce însă manipulările acelea de biologie umană şi de ce amestecul celor două rase?

— Întotdeauna am procedat astfel. Aşa trăim noi — în raporturile cu locuitorii unui sistem.

— De unde ştiţi că aţi procedat întotdeauna aşa? Tocmai îmi spuneaţi că nu vă amintiţi de unde vă trageţi?

— Ei bine, evident că aşa este, toate obiectele pe care

le-am adus o dovedesc.

Atitudinea lui E-Lerd arăta că aceste întrebări i se păreau fără rost. Cemp detecta la el un fenomen mental care-i explica purtarea. Pentru Silkie-ii spaţiali, trecutul n-avea nici o însemnătate. Silkie-ii făceau *totdeauna* anumite lucruri pentru că aşa erau alcătuiţi mental, emoţional şi fizic

Un Silkie n-avea nevoie să se împărtăşească din experienţa trecutului. Îi ajungea să existe de-a dreptul, aşa cum era din născare.

Aceasta constituia, îşi zise Cemp, explicaţia fundamentală a multor lucruri pe care le observase. Şi din acelaşi motiv nu fuseseră Silkie-ii spaţiali antrenaţi ştiinţific. Antrenamentul se dovedea un concept străin în cosmosul Silkie-lor spaţiali.

— Vreţi să spuneţi, protestă el, fără să-i vină să creadă, că n-aveţi idee din care pricini aţi părăsit ultimul sistem în care stabiliserăţi legături cu rasa locală? De ce nu rămâneţi definitiv într-un sistem după ce poposiţi acolo?

— Probabil, răspunse E-Lerd, cineva se apropie prea mult de secretul Energiei. Ceea ce nu poate fi îngăduit.

Acesta era motivul, explică el, pentru care Cemp şi ceilalţi Silkie-i trebuia să se întoarcă în leagănul lor. În calitatea pe care o aveau, de Silkie-i, ar fi putut cunoaşte Energia.

Conversaţia revenea în chip firesc asupra acestui subiect esenţial.

— Ce este Energia? întrebă Cemp.

E-Lerd declară formal că acesta era un subiect interzis.

— Atunci va trebui să vă smulg acest secret, spuse Cemp. Nu vom cădea altcum la o înţelegere.

E-Lerd răspunse sec că orice tentativă de acest fel l-ar constrânge să folosească Energia ca armă de apărare.

Cemp îşi ieşi din sărite.

— După ce aţi încercat în două rânduri să mă omorâţi, telepatiză el furios, vă dau treizeci de secunde...

— Cine a încercat să vă omoare? întrebă surprins E-Lerd.

Precis în acel moment, pe când Cemp se pregătea să

recurgă la logica nivelurilor, se produse o întrerupere.

O undă de „impulsiune" — o vibraţie foarte înceată, foarte joasă — îi atinse unul din receptorii părţii anterioare a creierului Ea opera la multiplii simpli ai sunetului audibil, direct asupra sistemului său receptor.

Nou era faptul că sunetul servea de purtător gândului ce-l întovărăşea. Rezultatul suna ca şi cum o voce i-ar fi vorbit limpede şi puternic in ureche.

— Ai câştigat, spuse vocea. M-ai constrâns. Am să-ţi vorbesc eu însumi, trecând peste slujitorii mei neştiutori.

XVII

Cemp interpretă forma de gândire nou sosită ca pe un contact direct. În consecinţă, creierul său programat să răspundă instantaneu la o mulţime de semnale, se regla într-aşa chip încât să atragă cât mai. multe semnale de la creierul emiţător.... şi obţinu o imagine. O imagine fugară, atât de scurtă, încât după câteva secunde nu-i mai fu uşor să deosebească dacă fusese o realitate sau doar o născocire a fanteziei.

Ceva gigantic se afla tupilat în bezna din miezul asteroidului. Ceva ce impunea impresia unei puteri uriaşe. Acel ceva se reţinea, îl observa pe Cemp doar cu o infimă parte din sine.

Acest întreg uriaş înţelegea universul şi putea manevra enorme secţiuni de timp-spaţiu.

— Nu spune nimic celorlalţi.

Din nou, fraza era un contact direct, semănând unor cuvinte pronunţate cu glas tare.

De câteva secunde, Cemp fusese cuprins de o nelinişte ce-l ducea în pragul disperării. Se introdusese în fortăreaţa Silkie-lor cu credinţa că antrenamentul său uman şi ştiinţa kibmadinului îi confereau un avantaj temporar asupra Silkie-lor spaţiali şi că, dacă nu pierde timp, ar putea

câştiga o bătălie care ar pune capăt, odată pentru totdeauna, ameninţării acestor Silkie-i naturali.

Însă pătrunsese fără să bănuiască în vizuina unui gigant cosmic. Gândi, consternat: *„Asta era ceea ce numeau ei Energia."*

Iar dacă imaginea pe care o întrevăzuse era reală, atunci ea vădea o putere atât de colosală, încât propria-i putere şi propria-i pricepere nu erau bune de nimic.

Acum, ştia cine-l atacase în două dăţi.

— Este adevărat? telepatiză el pe aceeaşi lungime de undă ce-i transmisese gândul.

— Da. Recunosc.

— De ce? întrebă Cemp. De ce-ai făcut asta?

— Ca să nu fiu obligat să-mi dau la iveală existenţa. Mă tem în permanenţă că, dacă alte forme de viaţă ar afla de mine, ar căuta căi de a mă distruge.

Curentul de gândire al spiritului străin îşi schimbă direcţia:

— Dar acum, ascultă, fă ce-ţi spun...

Mărturisirea îi stârni noi emoţii lui Cemp. Ura care se trezise în el poseda o forţă derivată din stimularea logicii nivelurilor — în cazul acela distinct, reacţia trupească la o tentativă de nimicire. Ca urmare îi venea greu acum să-şi reprime nişte reacţii automate suplimentare.

Însă bucăţelele de puzzle se adunau. Putu, deci, la cererea monstrului, să le spună lui E-Lerd şi celorlalţi Silkie-i:

— Vă las timp de gândire. Iar când Silkie-ii dezertori vor sosi de pe Terra, am să stau de vorbă cu ei. Atunci vom putea discuta din nou.

Era o schimbare de atitudine aşa de radicală, încât cei doi Silkie-i nu-şi ascunseră surprinderea. Însă Cemp văzu că ei luau această schimbare ca pe un semn de slăbiciune şi că se simţeau uşuraţi.

— Mă întorc aici peste un ceas, îi telepatiză el lui E-Lerd.

După care, se întoarse şi se înălţă deasupra curţii, apoi se strecură într-o deschizătură ce ducea pe căi ocolite către inima asteroidului.

Încă o dată, vibraţia înceată şi joasă îi atinse receptorii.

— Vino mai aproape, porunci creatura.

Cemp se supuse pe principiul că fiecare se apără singur — dacă poate. Trecu printr-o duzină de ecrane şi poposi, în sfârşit, într-o încăpere cioplită în roca originară a meteoritului. Nu era nici măcar luminată. De cum intră, gândul direct îi ajunse în creier:

— Acuma, putem discuta.

Cemp reflectase cu o viteză febrilă, sforţându-se să se adapteze unui pericol atât de cumplit, încât nici nu avea cum să-l evalueze. Totuşi Energia i se revela lui, în loc să-l lase pe E-Lerd să descopere câte ceva. Era singurul mod în care putea acţiona asupră-i, după câte se părea; era însă ferm convins că lucrul acesta nu era adevărat decât atâta vreme cât se afla în interiorul asteroidului.

Se gândi: *Măreşte-ţi cât poţi avantajul!* Şi telepatiză:

— După aceste atacuri, trebuie să-mi vorbeşti sincer, dacă vrei să tratezi cu mine.

— Ce vrei să ştii?

— Cine eşti? De unde vii? Ce vrei?

Creatura nu ştia ce sau cine este.

— Am un nume, spuse. Eu sunt Glis-ul. Au fost mulţi ca mine, cu multă vreme în urmă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

— Dar *ce* eşti?

Nici despre asta nu ştia nimic. O formă energetică de viaţă, de origine necunoscută, călătorind dintr-un sistem solar într-altul, rămânând ici-colo o vreme şi plecând mai departe.

— Dar de ce să pleci? De ce să nu rămâi?

— Vine momentul în care am făcut tot ce puteam pentru un sistem anume.

Servindu-se de enorma sa putere, transporta mari meteoriţi de gheaţă şi de aer către planetele fără aer şi le făcea locuibile, le curăţa de primejdioasele rămăşiţe spaţiale, le modifica atmosfera otrăvită, ca să nu mai fie toxică...

— Până la urmă, treaba se termină şi-mi dau seama că

a venit vremea să continui exploatarea cosmosului infinit. Atunci îmi alcătuiesc frumosul meu tablou de planete locuite, cum ai văzut, şi plec mai departe în spaţiu.

— Iar Silkie-ii?

Aceştia erau o străveche formă de viaţă meteoritică.

— I-am descoperit cu mult timp în urmă şi cum aveam nevoie de unităţi mobile capabile să gândească, i-am convins să accepte relaţii permanente.

Cemp nu întrebă ce metode de convingere fuseseră folosite. Luând în considerare starea de ignoranţă în care se aflau Silkie-ii faţă de entitatea cu care erau în raporturi, el bănuia că fusese o metodă vicleană. Aparent, ceea ce văzuse îi indica un aranjament paşnic. Glis-ul avea agenţi — pe Silkie-i -care îi soluţionau treburile mărunte, beneficiind, în schimb, de fărâmituri din chiar „trupul" acestuia, ce puteau, eventual, să fie programate pentru misiuni speciale, depăşind capacitatea Silkie-lor.

— Sunt gata, zise Glis-ul, să închei acelaşi acord cu guvernul vostru pe durata şederii mele în sistemul solar.

Se impunea însă secretul absolut.

— De ce?

Răspunsul nu veni numaidecât, dar linia de comunicare rămăsese deschisă. Iar pe această linie pulsa esenţa reacţiei Glis-ului, o impresie de putere fără egal a unei fiinţe atât de prodigioase, încât toţi ceilalţi indivizi din Univers păreau infimi pe lângă el.

Cemp se simţi din nou puternic impresionat, dar telepatiză:

— Trebuie să mai vorbesc despre asta cu cineva. Cineva trebuie informat.

— În nici un caz alţi Silkie-i.

Cemp nu-l contrazise. De-a lungul tuturor acestor milenii, Glis-ul îşi ascunsese identitatea faţă de Silkie-ii spaţiali. Iar Cemp era cu desăvârşire convins că el ar distruge în întregime asteroidul ca să-i împiedice să afle de el. Avusese noroc. La etajul unde dăduse Glis-ul de el o singură încăpere fusese distrusă. Glis-ul se abţinuse.

— Doar cei mai înalţi demnitari guvernamentali şi

Consiliul Silkie-lor vor avea dreptul să ştie, reluă Glis-ul.

Concesia părea rezonabilă; totuşi Cemp bănuia că, in lungul trecut al acestei creaturi, toţi cei care-i descoperiseră taina fuseseră omorâţi.

În această stare de spirit, nu se putea decide pentru un compromis. Deci pretinse:

— Lasă-mă să te văd în întregime — te-am zărit doar într-o străfulgerare.

Simţi că Glis-ul şovăie, aşa că nu-l slăbi:

— Îţi făgăduiesc că numai persoanele pe care le-ai numit vor fi puse la curent — dar noi *trebuie* să ştim!

Plutind prin grotă, sub forma sa de Silkie, Cemp simţi o modificare a tensiunii energetice în aer şi la sol. Cu toate că nu dezvoltase nici o energie suplimentară de sondaj, înţelese că barierele cedau. Şi numaidecât începu să înregistreze.

Prima impresie a fost aceea de enormitate. După ce măsură îndelung din priviri, Cemp estimă că fiinţa — o structură circulară asemănătoare pietrei — măsura cam o mie de picioare, în diametru. Era vie, dar nu şi alcătuită din carne şi sânge. Creatura se „nutrea" cu vreo energie internă, rivalizând cu cea din miezul soarelui.

Şi Cemp remarcă un fenomen extraordinar: impulsurile magnetice care străbăteau creatura, ajungând până la simţurile sale, erau modificate într-un fel cum nu mai văzuse — ca şi cum ar fi trecut prin atomii unei structuri diferite de tot ce ştia el.

Îşi aminti de impresia fugitivă pe care i-o dăduse molecula. Era acelaşi lucru, însă la o scară uriaşă. Îl surprindea cum de nu obţinea nici un indiciu asupra naturii acestei structuri, deşi era excepţional de antrenat.

— Destul? întrebă creatura.

— Da, răspunse Cemp, şovăitor.

Glis-ul luă acest răspuns dat cu jumătate de gură drept o acceptare deplină. Ceea ce întrevăzuse Cemp prin şi pe după pereţii grotei pieri brusc.

Gândirea străină i se adresă în cuget:

— Am făcut un lucru extrem de primejdios, arătându-mă

astfel. În consecinţă, insist iarăşi cât e de important ca doar un număr limitat de persoane să afle ceea ce tocmai ai văzut.

Taina, repetă Glis-ul, constituie singura garanţie, nu numai pentru sine, dar şi pentru Cemp.

— Cred, spuse creatura, că ceea ce pot face este extraordinar, dar se poate să mă înşel. Ceea ce mă tulbură este că sunt singur. Nu mi-ar plăcea să mă apuce dintr-o dată soiul de teamă care m-ar împinge, poate, să distrug un sistem întreg.

Ameninţarea cuprinsă în aceste cuvinte era mai implacabilă — şi mai veridică, de asemenea — decât tot ce auzise Cemp vreodată. Tot ezitând, căci se simţea depăşit, simţi nevoia disperată a unui surplus de informaţii.

— Ce vârstă ating Silkie-ii? întrebă el. Noi n-avem nici o experienţă, adăugă repede, pentru că până acum nici unul n-a murit de moarte naturală.

— Cam o mie de ani de-ai voştri, pământeni, fu răspunsul.

— Ce planuri ai în legătură cu Silkie-ii născuţi pe Terra, de ce vrei să ne întoarcem aici?

Interveni o nouă pauză, apoi apăru din nou senzaţia de putere colosală.Dar, în cele din urmă, Cemp captă o mărturisire vagă: unii Silkie-i, născuţi pe planete, aveau în chip firesc o mai puţină cunoaştere a Glis-ului, decât cei ce făcuseră recenta călătorie.

Aşa că Glis-ul ţinea foarte mult să se asigure că va avea vreme berechet pentru o nouă echipă de tineri Silkie neştiutori. Sfârşi astfel:

— Tu şi cu mine trebuie să încheiem o înţelegere specială. Poate poţi să preiei locul lui E-Lerd şi să devii omul meu de legătură.

Întrucât E-Lerd nu-şi mai amintea că el era elementul de legătură, Cemp avu impresia că nu i se oferea nimic altceva decât... primejdia.

Se gândi, cu toată gravitatea: *Niciodată nu mă va lăsa să revin aici după ce voi pleca.*

Însă aceasta n-avea importanţă. Esenţialul era să plece.

De îndată.

XVIII

La Autorităţile Silkie, ordinatorul dădu patru răspunsuri.

Cemp elimină fără să stea pe gânduri două dintre ele. Acestea erau, în limbajul tehnic al ordinatoarelor, „probe". Aparatul înfăţişa toate fragmentele informative pe două liste. În acest fel, creierul unei fiinţe vii putea examina informaţiile pe segmente.

Însă nu de aceste date avea nevoie Cemp, cel puţin deocamdată.

Primul dintre celelalte două răspunsuri propunea ipoteza unei fiinţe asemănătoare unui zeu. Însă Cemp experimentase mai dinainte puterile aşa-zis divine ale Glis-ului şi, în două rânduri, creatura nu-l putuse învinge. Desigur, gândea el, nu izbutise, fiindcă nu voise să distrugă asteroidul. Însă ca zeu atotputernic nu ar fi considerat aceasta ca pe o piedică.

Cemp trebuia deci să acţioneze ca şi cum cea de-a patra, uluitoare posibilitate, ar fi fost cea adevărată. Imaginea ce rezulta din aceasta era de extremă vechime. Puternica fiinţă ascunsă în asteroid era anterioară celor mai multe dintre sistemele planetare, în erele din care provine, spunea ordinatorul, existau, fireşte, aştri şi sisteme solare, însă diferite de cele de astăzi. Legile naturale nu erau aceleaşi cu cele de acum. De atunci încoace, spaţiul şi timpul s-au modificat, au îmbătrânit, drept urmare, aspectul actual al universului diferă de cel pe care-l cunoscuse Glis-ul la începuturile lui. Asta pare să-i asigure un avantaj, deoarece el cunoaşte unele din formele cele mai vechi ale atomilor şi le poate recrea. Unele din aceste combinaţii reflectă starea materiei când era — dacă se poate spune — mai tânără.

Grupul uman al guvernului, căruia Cemp îi prezentă

aceste rezultate, rămase înmărmurit. Ca şi el, îşi bazaseră întreaga strategie pe ideea unui compromis cu Silkie-ii spaţiali. Şi iată că, dintr-o dată, se aflau în faţa unei făpturi colosale, cu puteri necunoscute.

— După dumneata, îl întrebă răspicat un om, Silkie-ii ar fi mai mult sau mai puţin sclavii acestei creaturi?

Cemp răspunse:

— Cu siguranţă, E-Lerd nu ştia cu cine avea de-a face. El îşi închipuia numai că stăpâneşte un sistem ştiinţific pentru utilizarea unei forţe a naturii. Atunci când mânuieşte acest sistem, Glis-ul reacţionează ca şi cum ar fi doar o formă de energie. Însă presupun că el îl controlează pe E-Lerd, poate printr-o condiţionare de multă vreme instituită.

Le mai atrase atenţia că o formă atât de gigantică de viaţă nu-şi face probleme în legătură cu amănuntele vieţii cotidiene a supuşilor săi. Îi ajungea, probabil, că posedă un mijloc de a-i determina să facă invariabil ce voia el.

— Dar ce urmăreşte? întrebă alt demnitar.

— Se plimbă făcând binele, răspunse Cemp cu un zâmbet forţat. Cel puţin asta a încercat să mă facă să cred. Am impresia că este gata să refacă sistemul solar după indicaţiile noastre.

Atunci interveni Mathews:

— Domnule Cemp, în ce fel afectează toate acestea situaţia Silkie-lor?

Cemp răspunse că Silkie-ii dezertori acţionaseră, în mod clar, cu prea multă grabă.

— Însă, conchise el, trebuie să vă spun că Silkie-ii spaţiali mi s-au părut o comunitate foarte simpatică. După părerea mea, nu ei ridică probleme. Într-un sens, au aceeaşi problemă ca şi noi.

— Nat, întrebă Charley Baxter, tu ai încredere în monstrul ăsta?

Cemp şovăi, amintindu-şi de atacurile mortale, amintindu-şi că numai ecranul de apărare al kibmadinului şi procedeul de inversare a energiei îl salvaseră. Nu uita, de asemenea, că uriaşa creatură fusese constrânsă să-şi dea pe faţă prezenţa spre a-l împiedica pe Cemp să-l oblige pe

E-Lerd să-şi deschidă mintea, ceea ce i-ar fi pus pe Silkie-ii spaţiali în cunoştinţă de cauză în privinţa naturii Energiei.

— Nu, răspunse el.

Apoi, îşi dădu seama că simpla negare nu era suficientă. Aceasta nu putea să-i facă să înţeleagă realitatea înspăimântătorului pericol ce se afla acolo, in spaţiu.

Spuse cântărindu-şi bine cuvintele:

— Îmi dau seama că motivele mele ar putea să pară suspecte, dar am să vă spun opinia mea sinceră. Cred că tuturor Silkie-lor tereştri ar trebui să li se explice imediat şi amănunţit sistemul kibmadin de atac şi apărare şi că ar trebui organizaţi în echipe care să-l supravegheze continuu pe Glis, neîngăduind nimănui să părăsească asteroidul, decât dacă se predă.

Urmă o tăcere semnificativă. Apoi un savant rupse tăcerea cu glas încet:

— Nu e nici o şansă de aplicare a logicii nivelurilor?

— Nu văd cum, zise Cemp.

— Nici eu, zise cu amărăciune omul de ştiinţă.

Cemp se adresă din nou întregii asistenţe.

— Cred că trebuie să ne sforţăm să dăm afară acest lucru din sistemul solar. Atâta vreme cât nu va pleca, nu vom fi în siguranţă.

Nu tăcu bine şi simţi o tensiune energetică... cunoscută! O senzaţie de timp şi spaţiu cosmic îl subjugă. O forţă nemărginită.

Era aceeaşi senzaţie pe care o avuse în momentul celui de-al doilea atac, când simţurile i se rătăciseră în cea mai adâncă confuzie.

Fu cuprins de o spaimă cum nu mai cunoscuse în viaţă. Era groaza unui om care întrevede într-o clipită moartea, nimicirea propriei sale seminţii şi a planetei sale.

Conştient de pericolul ce-l păştea, Cemp se răsuci pe călcâie către marea fereastră din spatele său, o sparse cu un arc electric şi, închizând ochii, ca să evite cioburile, se aruncă în gol de la al şaptezecilea etaj.

În timp ce cădea, ţesătura spaţiului şi a timpului se destrămă în jurul lui, se prăbuşi ca un castel de cărţi de joc.

Cemp se transformă într-un Silkie de clasa C şi deveni infinit mai perceptiv. Simţea acum natura colosalei energii ce acţiona — un câmp gravitaţional atât de intens, încât se închidea în sine.

Învăluind tot ce întâlnea, organic sau neorganic, acesta presa cu o forţă irezistibilă.

În defensivă, Cemp puse mai întâi în funcţiune sistemul său de inversiune... şi înţelese că nu aceasta era soluţia.

Imediat, declanşa transformarea gravitaţiei, un sistem extrem de variabil, care convertea ultracâmpul dimprejurul lui într-o energie ce nu-i putea pricinui nici un rău.

Simţi atunci că schimbarea se încetinea. Nu se opri. Nu mai era atât de învăluit, atât de încolţit, însă nici eliberat cu totul.

Ghici ce anume îl reţinea. Era orientat către acest masiv segment de spaţiu-timp. Într-o anumită măsură, tot ce se întâmpla acolo i se întâmpla şi lui. În aceeaşi măsură, nu putea să scape.

Lumea se scufundă în beznă. Soarele se stinse. Cu o tresărire, Cemp îşi dădu seama că se afla într-o încăpere şi pricepu că ecranele lui automate îl feriseră de lovituri în căderea brutală peste zidurile dure, scânteietoare.

Şi mai luă cunoştinţă de alte trei realităţi. Sala îi era oarecum cunoscută; vedea sub el strălucitoarea reproducere a unei planete. Imaginea arăta oceanele şi continentele şi, cum o privea de sus, avu impresia că e din nou în interiorul planetei Silkie, în una din sălile de „artă".

Diferenţa era că vedea pe acea planetă contururile cunoscute ale continentelor şi oceanelor de pe Terra. Şi înţelese că senzaţia unor forţe virtual nelimitate ce-l apăsase era adevărata explicaţie a ceea ce se petrecea.

Monstrul străvechi ce trăia în mijlocul asteroidului răpise pământul, îl comprimase cu tot ce se afla pe suprafaţa lui şi transformase o planetă cu diametrul de opt mii de mile într-o minge de treizeci de metri, adăugând mingea la fabuloasa sa colecţie.

Ceea ce se vedea nu era o reproducere a Terrei, lucrată în pietre scumpe, ci Terra însăşi.

În aceeaşi clipă, Cemp simţi că asteroidul accelera.

Îl fulgeră gândul: *Părăsim sistemul solar.*

În câteva minute, pe când el plana încă acolo fără vreo putinţă de a acţiona, viteza asteroidului spori de la sute, la mii de mile pe secundă.

După aproape o oră de accelerare continuă, viteza micului asteroid, lansat pe orbita sa hiperbolică, atingea jumătate din cea a luminii. Câteva ore mai târziu, asteroidul lăsa în urmă orbita lui Pluto şi gonea aproape cu viteza luminii.

Şi accelera în continuare...

XIX

Cemp îşi redobândi curajul. Furia ţâşnea din el ca un torent pe o pantă abruptă.

— Monstru de neînchipuit ce eşti, telepatiză el.

Nu primi răspuns.

Cemp tuna şi fulgera:

— Eşti cea mai înfiorătoare creatură care a existat vreodată! Voi avea grijă să capeţi ceea ce meriţi!

De această dată primi un răspuns:

— Părăsesc pentru totdeauna sistemul solar, zise Glis-ul. Nu vrei să pleci până nu e prea târziu? Te las să pleci.

Cemp nu se îndoia de asta. Îi era duşmanul cel mai periculos, iar fuga sa, ca şi apariţia neaşteptată, îi pricinuiseră, probabil, Glis-ului un şoc cumplit.

— Nu voi pleca, replică Cemp, atâta vreme cât nu vei elibera pământul.

Tăcere.

— Poţi s-o faci? Şi ai de gând s-o faci? întrebă Cemp.

— Nu, e cu neputinţă, răspunse Glis-ul în silă.

— Dar dacă ai vrea, ai putea să-i redai pământului dimensiunile normale.

— Nu. Dar acum regret că ţi-am luat planeta, mormăi

întristat Glis-ul. Am avut întotdeauna grijă să nu tulbur liniştea lumilor locuite, protejate de forme de viaţă puternice. Pur şi simplu nu mi-a venit să cred că un Silkie ar putea să reprezinte un pericol atât de mare pentru mine. M-am înşelat.

Nu era genul de căinţă pe care-l aşteptase Cemp.

— De ce nu poţi... să-l decompresezi? insistă el.

După cât îşi putea da seama, Glis-ul putea să creeze un câmp de gravitaţie, însă nu-l putea inversa. Spuse scuzându-se:

— Mi-ar pretinde tot atâta energie să desfac, cât mi-a trebuit să fac. De unde atâta energie?

De unde, într-adevăr? Totuşi Cemp nu putea renunţa.

— Am să te învăţ ce este antigravitaţia, se oferi el, pornind de la ce pot eu întreprinde în propriul meu sistem de control al energiei.

Însă Glis-ul îi atrase atenţia că avusese prilejul să cerceteze asemenea sisteme la alţi Silkie-i.

— Să nu crezi că n-am încercat. Este evident că antigravitaţia e o manifestare recentă a materiei şi energiei. Iar eu sunt o formă primitivă, cum bine ştii şi tu — şi numai tu.

Speranţa lui Cemp se nărui dintr-o dată. Persistase în credinţa că exista o posibilitate. Însă nu exista nici una.

Simţi atunci gheara durerii, acceptarea reală a sfârşitului pământului.

Glis-ul reluă comunicarea:

— Înţeleg perfect că şi pentru mine, şi pentru tine situaţia este grea. Trebuie deci să cădem la o înţelegere. Te fac conducătorul naţiunii Silkie. Voi influenţa pe neştiute fiinţele şi lucrurile aşa fel, încât să se supună dorinţelor tale. Femei — câte vei pofti. Putere — câtă vei vrea. În ceea ce priveşte acţiunile viitoare ale asteroidului, vom decide împreună.

Cemp nici măcar nu luă în consideraţie această propunere. I se adresă cu severitate:

— Tu şi cu mine nu vorbim aceeaşi limbă. Văd de pe acum în ce fel mă vei lăsa în pace, când mi-aş asuma riscul

să mă transform în om. Singurul târg pe care îl cred posibil este un armistiţiu limitat, în timpul căruia o să mă gândesc ce pot face împotriva ta şi tu o să-ţi faci socoteala ce-ai putea face împotriva mea.

— Dacă asta e calea pe care o alegi, replică sec Glis-ul, dă-mi voie să-ţi arăt clar care-i poziţia mea. Dacă urzeşti ceva împotriva mea, mai întâi distrug pământul şi naţiunea Silkie, pe urmă mă ocup de tine.

Cemp îi răspunse pe acelaşi ton tăios:

— Dacă te atingi de ceva pe care pun preţ — ceea ce-i include pe toţi Silkie-ii şi ce a mai rămas din Terra — te voi ataca cu toate armele pe care le posed.

Glis-ul îi răspunse cu dispreţ:

— Nu dispui de nimic, care să-mi poată face vreun rău, cu excepţia acelor ecrane de apărare care întorc energia atacului. În acest fel, poţi folosi propria-mi energie împotriva mea. Prin urmare, nu te voi ataca. În consecinţă — un impas permanent.

Cemp zise:

— Vom vedea.

Glis-ul spuse:

— Singur ai recunoscut că nivelurile tale de logică n-au efect împotriva mea.

— Voiam să zic: nu direct, răspunse Cemp. Mai sunt şi multe alte căi mentale de abordare.

— Nu văd, zise celălalt, cum ar putea ceva de genul ăsta să-mi pricinuiască vreo neplăcere.

În clipa aceea, nici Cemp nu vedea cum.

XX

Cemp străbătu nenumărate mile de subterane, urcând, coborând, cotind. Drumul îl ducea de-a lungul unor săli

pline de mobile şi de obiecte de artă din alte planete.

Văzu, în cale, stranii şi minunate scene în basorelief şi în culori vii, perete după perete. Şi tot timpul — acele planete de strălucitoare frumuseţe, dar care îl umpleau de groază, acum că ştia că fiecare dintre ele reprezenta o crimă hidoasă.

Destinaţia sa era oraşul Silkie-lor. Merse prin pasajul interior ce ducea într-acolo, căci nu îndrăznea să părăsească asteroidul, ca să-l abordeze din exterior. Practic, Glis-ul mărturisise că nu prevăzuse ca Cemp, duşmanul lui cel mai periculos, să supravieţuiască. Deci dacă Cemp ar fi părăsit aceste grote, n-ar mai fi avut alegere. Ar fi pierdut orice şansă de a decide asupra pedepsirii Glis-ului — dacă era posibilă — sau asupra rezultatului înfruntării dintre ei. Nici n-ar mai fi putut avea vreun rol în viitorul Silkie-lor. Căci, cu siguranţă, nu i s-ar mai fi îngăduit să revină.

Nici nu i-ar fi stat gândul la asta — mâhnirea ce-l covârşea era prea adâncă şi prea grea. Eşuase în misiunea sa de ocrotire, nu înţelesese la timp, nu-şi făcuse datoria.

Pământul era pierdut. Pierdut cu desăvârşire, într-o clipă. Era o catastrofă atât de uriaşă, încât nici gândul nu putea stărui asupră-i.

În unele momente, îi plângea pe Joanne şi pe Charley Baxter, pe alţi prieteni dintre Fiinţele Speciale şi din rasa omenească.

Adâncit astfel în suferinţele lui, sosi la destinaţie şi-şi fixă un post de observaţie în vârful unui copac ce domina strada principală a oraşului Silkie. Iar acolo aşteptă, cu toate sistemele de percepţie in stare maximă de alertă.

Pe când veghea, neobosit, în jur se desfăşura viaţa comunităţii. Silkie-ii continuau să trăiască, cei mai mulţi în forma omenească, iar faptul acesta începu să-i pară semnificativ.

Îşi spuse, şocat: *Sunt ţinuţi în stare de vulnerabilitate!*

În formă umană, puteau fi cu toţii ucişi dintr-un singur jet, insuportabil de flăcări.

Telepatiză, pe lungimea de undă a Glis-ului:

— Eliberează-i de această constrângere sau le spun adevărul, în ce te priveşte.

Răspunsul, feroce, nu întârzie:

— Un singur cuvânt şi prăpădesc tot cuibul!

Cemp ordonă:

— Liberează-i de această constrângere, dacă nu, te atac imediat.

Ameninţarea îl puse probabil pe gânduri pe Glis, căci urmă o scurtă pauză. Apoi:

— Voi elibera jumătate din ei. Nu mai mulţi. Trebuie să te am cu ceva la mână.

Cemp admise justeţea acestui punct de vedere.

— Însă va trebui să procedezi prin alternare. Jumătate din ei vor fi liberi timp de douăsprezece ore, apoi cealaltă jumătate.

Glis-ul acceptă compromisul, fără să se tocmească. Se vedea bine că este dispus să accepte acest echilibru de forţe.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Cemp.

— Către un alt sistem solar.

Răspunsul nu-l satisfăcu pe Cemp. Doar Glis-ul n-avea de gând să şi continue jocul malefic spre a-şi mări colecţia de planete locuite!

Încercă o provocare:

— Simt că ai un plan secret.

— Nu fii ridicol şi nu mă mai bate la cap.

Impasul.

Trecură zile şi săptămâni, iar Cemp încerca tot timpul să nu piardă din vedere distanţa pe care o parcurgea asteroidul şi direcţia pe care o urma. Viteza atinsă era de aproape un an-lumină pe zi, în timp pământean.

Se scurseră astfel optzeci şi două de zile. Apoi încercă o senzaţie de încetinire. Pierderea de viteză continuă întreaga zi, apoi cea următoare. În cele din urmă, Cemp nu mai avu nici o îndoială — nu putea îngădui acestei ciudate nave, ce devenise provizoriu propriu-i cămin, să sosească la o destinaţie despre care el nu ştia nimic.

— Opreşte nava, porunci el.

Glis-ul răspunse:

— Să nu te aştepţi să controlezi lucruri atât de mărunte.

Cum însă împrejurarea putea fi de un pericol mortal, Cemp replică:

— Atunci, deschide-ţi spiritul în faţa mea! Spune-mi tot ce ştii despre acest sistem.

— N-am mai fost niciodată aici.

— Foarte bine, atunci am să văd eu dacă e chiar aşa când te vei deschide.

— Mi-e absolut imposibil să te las să priveşti în interiorul meu. Ai putea, în timpul ăsta, să vezi acolo lucruri care m-ar face vulnerabil tehnicilor tale.

— Atunci schimbă direcţia!

— Nu. Ar însemna să nu mă mai pot duce nicăieri, până nu mori, peste o mie de ani. Refuz să accept o asemenea piedică.

Această a doua aluzie la vârsta Silkie-lor îi dădu de gândit lui Cemp. Pe pământ nimeni nu ştia cât trăiesc Silkie-ii, fiindcă nici unul din cei născuţi acolo nu murise de moarte bună. El însuşi n-avea decât treizeci şi opt de ani.

— Ascultă, zise el, în sfârşit. Dacă n-am de trăit decât o mie de ani, de ce n-ai răbdare? Faţă de longevitatea ta, asta nu reprezintă decât o fracţiune de secundă.

— Fie, aşa voi face, replică Glis-ul. Însă viteza continua să scadă.

— Dacă nu schimbi direcţia, va trebui să trec la fapte, telepatiză Cemp.

— Ce-mi poţi face? fu răspunsul trufaş.

Întrebarea era pertinentă. Într-adevăr, ce-i putea face?

— Te avertizez, zise Cemp.

— Nu vorbi nimănui de mine, asta e tot. Încolo, fă ce-ţi place!

— Dacă înţeleg bine, spuse Cemp, ai sfârşit prin a considera că nu sunt primejdios. Şi în felul acesta te porţi cu cei pe care-i socoteşti inofensivi!

Glis-ul declară că dacă Cemp ar fi fost în stare să-i facă ceva ar fi şi făcut-o. Şi conchise:

— Eu te previn. Voi face ce vreau *eu,* iar singura

restricţie pe care ţi-o propun este să nu încalci nevoia mea de secret. Şi acuma, nu mă mai plictisi.

Semnificaţia acestei somaţii era clară. Cemp era socotit a fi un neajutorat, fusese încadrat în categoria celor ale căror dorinţe n-au de ce să fie luate în consideraţie. Cele optzeci de zile de inactivitate pledau în defavoarea lui. Nu atacase; prin urmare, n-o putea face. Vădit lucru, acesta era raţionamentul Glis-ului.

Ei, bine... Ce putea face Cemp?

Putea lansa un atac energetic. Dar i-ar fi trebuit timp de pregătire şi se putea aştepta, ca represalii, la nimicirea naţiunii Silkie şi la distrugerea Terrei.

Îşi spuse că nu era gata să declanşeze o asemenea calamitate.

Curând constată, cu jale, că analiza Glis-ului se dovedea corectă. Cemp putea doar să-şi ţină mintea ferecată şi să respecte nevoia de secret a creaturii — însă nimic mai mult.

I se părea totuşi că ar fi trebuit să-i atragă atenţia Glis-ului că existau mai multe tipuri de secret. Gradaţii. Secretul care-l privea pe Glis era de-un fel, iar secretul asupra sistemului solar, de altul. Aici era problema secretului.

Lui Cemp îi stătu mintea în loc.

Apoi: *Cum de-a putut să-mi scape asta ?*

Totuşi, chiar pe când îşi punea întrebarea, înţelegea şi cum se petrecuseră lucrurile. Nevoia de secret a Glis-ului păruse într-un fel de înţeles, iar această latură firească voalase implicaţiile. Dar, acum...

Secretul, gândi Cemp. *Desigur! Asta era!*

Pentru Silkie-i, secretul era de la sine înţeles.

După ce mai cugetă câteva secunde, Cemp îndeplini prima sa acţiune. Inversă gravitaţia în relaţie cu masa asteroidului de sub el. Uşor ca un puf de păpădie, se înălţă din arborele ce-i fusese atâta vreme post de observaţie. Curând, alerga pe culoarele de granit.

XXI

Cemp ajunse fără nici un incident în încăperea în care se afla Terra. Pe când îşi instala semnalele, pentru ca toate ecranele sale să protejeze această preţioasă minge, Cemp îşi permise să zămislească o speranţă.

Secrete! se gândi el din nou, iar mintea începu să-şi ia zborul.

Viaţa, în desfăşurarea ei normală, n-avea taine.

Pruncul gângurea, plângea sau îşi manifesta nevoile clipă de clipă după senzaţiile ce-l încercau.

Copilul însă, crescând, era progresiv mustrat şi inhibat, supus unor nenumărate restricţii. Totuşi de-a lungul întregii sale vieţi, fiinţa vie visează exteriorizarea, eliberarea de orice constrângere, luptă să se descătuşeze de condiţionările din copilărie.

În sine, condiţionarea nu era logica nivelurilor, dar îi era asociată — pe o treaptă mai jos. Aspectul era acela al unui centru de control; adică rigiditate. Însă era un centru creat, care putea fi mobilizat în orice clipă prin stimulări corecte. Partea aceasta era automată.

Decisiv era faptul că, întrucât Glis-ul fusese condiţionat la *secret* — era deci supus condiţionării.

La ultimul punct al analizei sale, Cemp şovăi. În calitatea lui de Silkie, era condiţionat să reducă la neputinţă, mai degrabă decât să omoare, să poarte tratative, mai curând decât să aducă la neputinţă, şi să promoveze pretutindeni binele.

Chiar în privinţa Glis-ului, moartea trebuia să fie ultima soluţie luată în considerare, şi nu cea dintâi.

Aşa încât telepatiză:

— În toată lunga ta viaţă, te-ai temut ca cineva să nu afle într-o zi cum să te distrugă. Trebuie să-ţi spun că eu sunt cel de care te temi.

Aşa că, dacă nu eşti gata să-ţi retragi declaraţiile insolente, atunci trebuie să mori.

Răspunsul veni glacial:

— Te-am lăsat să pleci pe planeta ta, Terra, fiindcă pe adevăraţii ostatici, naţiunea Silkie, îi ţin sub totalul meu control..

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da. Şi încetează cu ameninţările astea nebuneşti. Începi să mă irişti.

Atunci Cemp îi spuse:

— Ştiu de unde vii, cine eşti şi ce s-a-ntâmplat cu semenii tăi.

Fireşte, Cemp habar n-avea de toate acestea. Dar asta era tehnica. Emiţând această generalitate, aducea la suprafaţă, din percepţia şi din plasa memoriei Glis-ului, mai întâi adevărul. Apoi, ca orice fiinţă vie, Glis-ul va reacţiona automat, dând la iveală informaţia, aşa cum era.

Însă mai întâi, trebuia să-i pună în mişcare mecanismul restricţiei secretului. Ceea ce însemna o schemă precisă, reînşiruirea unor constrângeri asemănătoare precizate din lungul, lungul lui trecut. Problema lui Cemp era s-o utilizeze înainte ca Glis-ul să respingă stimulii, deoarece atâta timp cât dura schema, ea echivala cu un *gestalt* al logicii nivelurilor.

De cum o mobiliză, conform teoriei, Cemp transmise semnalul de declanşare. Un gând uimit porni dinspre Glis.

— Ce-ai făcut?

Veni rândul lui Cemp de a se arăta ipocrit, şiret, prefăcut.

Răspunse:

— Ţi-am atras atenţia asupra faptului că ai face mai bine să tratezi cu mine.

Era prea târziu ca Glis-ul să revină, dar — în cazul că prindea -viclenia putea salva vieţi.

— Ţin să-ţi atrag atenţia, zise Glis-ul, că n-am distrus încă nimic de preţ.

Cemp se simţi profund uşurat auzind aceste vorbe. Dar nu-l încercă nici un regret. Cu o asemenea creatură, nu putea spera să repete vreodată manevra pe care o încerca acum împotriva lui. Odată procesul declanşat, miza era totul sau nimic.

— Ce spuneai adineauri în legătură cu un târg între noi? întrebă în mare grabă Glis-ul.

Cemp îşi oţeli sufletul, ca să nu cedeze milei. Glis-ul continuă:

— Îţi voi dezvălui toate secretele mele, dacă-mi spui în ce fel acţionezi asupra mea. Simt o puternică tulburare lăuntrică şi nu ştiu de unde provine.

Cemp şovăi. Oferta era teribil de atrăgătoare. Dar ştia că făgăduiala dată trebuie şi ţinută.

Iată ce se întâmplase: aşa cum nădăjduise Cemp, ultimul său semnal declanşase echivalentul unei colonii *gestalt-ice,* în cazul de faţă procesul prin care formula de viaţă se adaptează cu încetul, în cursul mileniilor, modificărilor mediului.

Şi cum centrii de control completau ciclul, mecanismele de schimbare şi de evoluţie ale giganticei creaturi fuseseră stimulate.

Silkie-ii cunoşteau natura creşterii şi ştiau, prin mijlocirea propriului lor trup, foarte multe despre schimbare. Însă, în tiparele vieţii, Silkie-ii erau foarte recenţi. În termenii evoluţiei, celulele lor aveau vârsta rocilor şi a planetelor. Fiecare celulă a unui Silkie cunoştea întreaga istorie a dezvoltării vieţii.

Aceasta nu se putea aplica Glis-ului. El provenea dintr-o eră îndepărtată şi oprise timpul în el însuşi. Sau cel puţin nu-şi transmisese sământa, ceea ce reprezenta calea însăşi a evoluţiei în timp. El însuşi era manifestarea unor străvechi forme primitive. Forme uriaşe, fireşte, însă memoria fiecărei celule era limitată exact la ceea ce se petrecuse mai înainte. Prin urmare, ascunzându-se aşa cum o făcea, el nu avea cum să ştie de cine se ascunde.

— Promit să nu merg în sistemul Nijjan-ilor, spuse Glis-ul. Priveşte — m-am oprit.

Cemp simţi că mişcarea asteroidului încetase, dar i se păru că e un act minor, fără semnificaţie.

Notă numai, în trecere, numele stelei, pe care-l pomenise Glis-ul, gândind că dacă-i cunoaşte numele, acesta mai *fusese* pesemne pe acolo. Ceea ce părea să

indice că Glis-ul alesese cu un scop acea destinaţie.

N-avea importanţă; se îndepărtau de astrul acela, n-aveau să mai ajungă acolo niciodată. Dacă existase vreo ameninţare pentru Cemp sau pentru Silkie-i, acum ea era înlăturată şi nu servise decât spre a-l sili să acţioneze, fără să-i mai pese de consecinţe.

Dorinţa Glis-ului de a repara când nu mai avea încotro, nu însemna decât o tristă dare pe faţă a caracterului său. Şi venea prea târziu, gândi Cemp. Prea târziu pentru multe planete.

Câte? se întrebă el. Şi cum se afla în neobişnuita stare emoţională a cuiva a cărui întreaga gândire, întregul efort se concentrează intens asupra unui singur ţel, puse tare întrebarea, de cum îi trecu prin minte.

— Nu cred, răspunse Glis-ul, că fac bine spunându-ţi, te-ar putea întărâta împotriva mea.

Dar, simţind probabil hotărârea nezdruncinată a lui Cemp, adăugă iute:

— O mie opt sute douăzeci şi trei.

Atât de multe!

Această sumă nu-l scandaliză pe Cemp; îl îndureră. Căci printre nenumăraţii morţi, ucişi fără noimă pe acele planete, se afla Joanne. Şi Charley Baxter.

— De ce ai făcut asta? întrebă el. De ce ai distrus atâtea planete?

— Erau aşa de frumoase!

Adevărat. Cemp avu brusc viziunea mentală a unei imense planete suspendate în spaţiu, a atmosferei umflându-se ca un balon deasupra oceanelor, munţilor şi văilor. Văzuse adeseori acest spectacol, ce rămăsese pentru el o minunată amintire, depăşind toate splendorile vizibile ale Universului.

Senzaţia se şterse, căci o planetă nu era frumoasă decât sub soarele ei, şi nu redusă la starea de piesă muzeală. Faţă de planetele sale Glis-ul era asemeni unui vânător de capete din vechime. Ucisese fiecare victimă cu dibăcie. Cu răbdare, îi micşorase ţeasta. Şi o plasase, drăgăstos, în colecţia lui.

Pentru vânătorul de capete, fiecare ţeastă perfect miniaturizată era simbolul bărbăţiei sale. Pentru Glis... ce erau aceste planete?

Cemp n-avea cea mai mică idee.

Dar întârziase destul. Simţea o violenţă latentă pe lungimea de undă prin care comunicau. Spuse repede:

— Foarte bine. Sunt de acord — de îndată ce vei face ce-ţi cer, îţi voi spune exact cum te atac.

— Ce vrei?

— Mai întâi eliberează-i pe ceilalţi Silkie-i.

— Dar vei îndeplini ce ţi-am cerut?

— Da. După ce-i vei elibera, ne vei lăsa afară nevătămaţi pe mine şi Terra.

— Şi atunci ai să-mi spui?

— Da.

Glis-ul ameninţă:

— Dacă nu, praf îţi fac mica ta planetă. Nu veţi scăpa nici tu, nici ea, dacă nu-mi spui.

— Îţi voi spune.

XXII

Metoda folosită a fost următoarea: întreaga porţiune a asteroidului ce-l înconjura pe Cemp fu pur şi simplu ridicată şi proiectată în spaţiu. Cemp se regăsi plutind în bezna vidului spaţial, înconjurat de resturile asteroidului.

Apoi, îl ajunse mesajul Glis-ului:

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Acum, spune-mi.

Chiar pe când se executa, Cemp se întreba dacă înţelegea cu adevărat ceea ce se petrecea.

Îl apucă neliniştea. Punând în mişcare un proces cicloterminal, se gândise în chipul cel mai firesc că natura va găsi un echilibru. O formă străveche de viaţă se păstrase acolo, iar în corpul ei evoluţia progresa acum cu viteza luminii. Milioane de ani de schimbare se comprimaseră în

minute. Cum nu mai trăia nici o altă creatură din specia ei, presupuse că respectiva specie evoluase de multă vreme spre a deveni — ce oare?

Ce era acest monstru? O crisalidă? Un om? Se va transforma într-un fluture spaţial, într-un vierme enorm, într-o pasăre gigantică?

Asemenea posibilităţi nu-i trecuseră prin minte. Nu se gândise decât la posibilitatea ca specia Glis-ului să se fi stins. Dar — şi fu izbit de această idee — nu luase cu seriozitate în calcul eventualitatea că rezultatul final ar putea fi stingerea unei specii.

Ba chiar nici nu se gândise la rezultatul final.

Îngrijorat, Cemp îşi reaminti raportul ordinatorului — structura atomică a acestei creaturi gigantice indica o stare mai tânără a materiei.

Ar fi fost oare posibil ca, pe măsură ce particulele „se adaptau" şi se transformau după normele actuale, energia să se degajeze la o scară până atunci necunoscută?

Jos, sub el, se petrecea un lucru titanic.

O parte a asteroidului se desprinsese şi o bulă enormă de materie în fuziune, lungă de cel puţin o milă se înălţa încet din ea.

Dându-se la o parte, ca să facă loc neprevăzutului fenomen, Cemp văzu că se petrecea ceva încă şi mai de necrezut. Viteza de ascensiune a acestei bucăţi incandescente de rocă creştea — şi, de asemenea, masa ei..

Îl depăşise cu mult şi acum avea pe puţin o sută de mile.

Un minut mai târziu, avea cinci sute de mile şi continua să se dilate, cu aceeaşi înspăimântătoare viteză.

Deveni o incredibilă masă incandescentă.

Dintr-o dată, avu o mie de mile in diametru şi continua să se îndepărteze, crescând mereu.

Cemp dădu alarma generală.

— Îndepărtaţi-vă cât de repede puteţi! Fugiţi!

Pe când fugea el însuşi, folosind o inversare a gravitaţiei masei monstruoase din spatele său, văzu că în câteva

minute aceasta crescuse cu mai mult de o sută de mile în diametru.

Acum era în întregime de culoare roz — de un straniu, magnific roz.

Culoarea se modifică, sub privirile lui devie uşor spre galben. Iar corpul care emitea această admirabilă lumină gălbuie avea acum mai bine de 1.000.000 de mile în diametru.

La fel de mare ca şi soarele Terrei.

După încă vreo câteva minute, se dilată ca un soare albastru uriaş, cu de zece ori diametrul lui Sol.

Apoi masa redeveni roz şi crescu *de o sută de ori* în zece minute. Mai strălucitoare decât Mira cea Magnifică, mai voluminoasă decât gloriosul Ras Algethi.

Însă de culoare roz, nu roşie. Un roz mai aprins decât înainte, însă nu roşu; în mod clar deci, nu era o variabilă.

Jur-împrejur se întindea universul înstelat, strălucind de necunoscute obiecte luminoase, pe aproape sau la mari depărtări -cu sutele, atârnând ca o lungă ghirlandă de lampioane chinezeşti.

Dedesubt se afla Terra.

Cemp contemplă această scenă în ceruri, apoi zări planeta familiară din imediata apropiere şi fu cuprins de o teribilă surescitare.

Se gândi: *E posibil ca toate să fi crescut, ca transformarea Glis-ului să fi modificat toată această zonă de spaţiu-timp ?*

Vechile forme nu-şi mai puteau păstra starea lor comprimată, o dată ce gigantul roz, ultracolosal îşi desăvârşise evoluţia oprită, cine ştie cum, la începutul vremurilor.

Astfel, Glis-ul era acum un soare tânăr, dar cu un roi de o mie opt sute douăzeci şi trei de planete, ca tot atâtea diamante, în cer.

Oriunde se întorcea, Cemp vedea planete atât de apropiate, încât arătau ca nişte luni. Tot neliniştit, efectuă un calcul rapid şi constată, cu uşurare, că toate planetele se aflau în interiorul zonei de încălzire a monstruosului

soare fixat acolo la jumătate de an-lumină.

Când Cemp cobori cu viteza maximă pe care o putea suporta corpul său de Silkie, sub imensa pătură a atmosferei ce înconjura pământul, totul îi păru la fel — pământul, marea, oraşele...

Plană foarte jos deasupra unei şosele şi observă maşini care goneau.

Se îndreptă către Autoritatea Silkie beat de bucurie şi văzu fereastra spartă, prin care sărise atât de dramatic, încă neînlocuită.

Când, câteva clipe mai târziu, ateriză în mijlocul aceluiaşi grup de oameni care asistaseră la plecarea lui, pricepu că se produsese un fel de *stază* a timpului, legată de micşorarea dimensiunilor.

Pentru Pământ şi locuitorii săi, acele optzeci de zile fuseseră optzeci de secunde.

Ceva mai pe urmă auzi spunându-se că oamenii avuseseră impresia unui scurt cutremur, că resimţiseră o tensiune în trup, o pierdere de cunoştinţă, o scurtă senzaţie de întunecare...

Acum, intrând, Cemp se transformă în om şi anunţă cu o voce tunătoare:

— Domnilor, pregătiţi-vă pentru cea mai remarcabilă noutate din istoria universului. Acel soare roz pe care-l vedeţi acolo, la orizont, nu este rezultatul unei distorsiuni atmosferice.

Şi, domnilor, pământul are acum o mie opt sute de planete-surori locuite. Să începem să ne organizăm pentru un viitor fantastic!

Ceva mai târziu, revenit în confortabila sa vilă din Florida, Cemp îi spuse Joanne-i:

— În prezent ne dăm seama din care motive nu se putea soluţiona problema Silkie. Două mii de Silkie-i erau prea mulţi pentru Terra. Însă cu acest nou sistem solar...

Nu se mai punea problema de a şti ce se putea face cu cei 6000 de membri ai naţiunii Silkie, ci de a căuta o cale prin care s-ar putea alcătui o sută de asemenea grupuri pentru a face faţă sarcinilor următoare.

Repede!

XXIII

Când sosi cererea de ajutor a Silkie-ului, Nat Cemp tocmai explora planeta ce primise denumirea astronomică de Minus 1109-93.

Cea de a 1109-a planetă, mai depărtată de pământ decât de noul şi puternicul soare, se rotea într-un unghi de nouăzeci şi trei de grade în raport cu pământul.

Purta un nume provizoriu. Nimeni nu pleca de la principiul că Terra era planeta cea mai importantă a noului sistem.

De altminteri, faptul n-ar fi avut nici o importanţă..

Din cele trei planete, cu numărul 1107, 1108, iar acum 1109, încredinţate lui Cemp, nici una nu era locuită. De o jumătate de zi, el plana între straniile şi zveltele blocuri, adevărate dantelării sub cer. Şi era de o tristă evidenţă că şi acolo perioada de tranziţie fusese prea lungă, pentru ca viaţa să mai dăinuie. Numai pământul şi câteva alte planete dintre cele descoperite putuseră, într-adevăr, suporta transformarea.

Chemarea într-ajutor îi parveni lui Cemp pe când zbura pe deasupra unui vast complex de centrale electrice. O captă clar, scurt şi urgent prin sistemul de relee mecanice dintre 1109 şi 1110. Suna astfel: *„Către toţi Silkie-ii şi către toate serviciile guvernamentale: am primit un (cuvânt Silkie) mesaj de la Lan Jedd.*

Cuvântul Silkie special era o formă de gândire întrebuinţată spre a descrie un fenomen de comunicare Silkie post-mortem. Când un Silkie păşea în moarte, trecea un prag la care se activa un fascicol nervos izolat. Fascicolul era un emiţător telepatic ce transmitea simplu ultimele gânduri, percepţii şi senzaţii ale acelui Silkie care, în momentul când pornea mesajul, era deja mort.

Numele Silkie-ului decedat, transmis astfel, îi cauză un şoc lui

Cemp. Lan Jedd şi cu el fuseseră prieteni, atât cât puteau fi doi Silkie-i sau, mai degrabă, cât li se permitea să fie. Oamenii şi mai cu seamă Fiinţele Speciale nu încurajaseră niciodată legăturile între Silkie-i.

Lan şi cu el aleseseră să exploreze lotul de planete din marginea îndepărtată a sistemului, spre a putea vorbi nesupravegheaţi despre crescânda încordare dintre Silkie-i şi oameni.

Primind mesajul, pe Cemp îl izbi gândul îngrozitor că, exceptându-l pe transmiţător, el era ajutorul cel mai apropiat.

Răspunse de îndată:

— Nat Cemp, sosesc imediat. Cine eşti?

— Ou-Dan! Transmit de pe 1113-86.

Identificarea emiţătorului îl nelinişti. Acesta purta un tip şi un stil de nume curent la Silkie-ii meteoritici, a căror existenţă fusese încă necunoscută cu un an în urmă. Prezenţa acestor Silkie-i „originari" într-un sistem solar mult lărgit era un factor necunoscut şi nesoluţionat, iar Cemp şi Lan Jedd discutaseră mult pe tema asta.

Tresări la ideea că, poate, Ou-Dan, „citise" discuţia dintre ei. Însă neliniştea lui Cemp era cauzată mai ales de lipsa de încredere în capacitatea de luptă a nou sosiţilor Silkie-i. Astfel că, timp de mai multe ceasuri avea să fie practic singur împotriva unui inamic foarte puternic şi misterios, care se şi dovedise destul de tare ca să ucidă un Silkie.

Cemp se proiectă afară din clădirea în care se afla. Câteva clipe mai târziu, el părăsea atmosfera, aplicând metoda Silkie de inversare gravitaţională.

Literalmente, planeta îi expulza corpul care, în starea lui de Silkie-C, căpătase forma unui proiectil de zece picioare lungime. În această alcătuire, era pe deplin capabil să trăiască şi să opereze în vidul spaţial.

Lăsând în urmă planeta, Cemp îşi păstră elanul de la pornire şi se deplasă în spaţiu, suprimând gravitaţia tuturor

obiectelor, cu excepţia celor din direcţia în care dorea să meargă. Aşa că planetele exterioare îl atraseră, iar el „căzu" cu o viteză în continuă creştere către destinaţie — o „navă" specială.

În ciuda acceleraţiei iniţiale, drumul era cel obişnuit, lin, al unui Silkie care călătoreşte singur prin spaţiu. Mai multe ceasuri de nelinişte se scurseră deci, înainte să zărească nava în tenebre.

Aceasta era o rachetă defensivă, construită în cadrul unui program de urgenţă atunci când pământul devenise o forţă a noului sistem solar.

Fără cuirasă, nava folosea arme concepute după principiile învăţate de Cemp de la Glis şi făcea parte dimpreună cu altele din planul de necesitate adoptat pentru explorarea atâtor şi atâtor noi planete necunoscute.

De îndată ce fu la adăpost la comanda navei, Cemp o pilotă către Ou-Dan la o distanţă de numai patru planete, ceea ce nu ridica nici o problemă rapidei rachete.

După pornire, Cemp îşi reactivă releul emiţător. Ascultă, astfel, discuţii ce aveau loc până în sectoarele cele mai îndepărtate; mai mulţi Silkie-i se întrebau telepatic ce anume se putuse întâmpla.

Ei îşi spuneau că planeta pe care o explorase Lan Jedd avea, probabil, forme de viaţă puternice... dacă una dintre acestea sau chiar mai multe putuseră ucide un Silkie în plină formă, ca Lan! Aceasta era opinia generală. Pretutindeni în sistem, Silkie-ii se adunau, gata să facă front împotriva unui adversar primejdios.

Din nefericire, trebuia să aştepte o bună bucată de vreme înainte să intre în scenă aceste ajutoare îndepărtate. Cel puţin o zi pământeană, Ou-Dan şi Cemp aveau să fie singurele fiinţe vii pe acea scenă sau lângă ea.

Sosind cu viteza navei, Cemp află că trupul Silkie-ului mort fusese transportat de către Ou-Dan pe un meteorit ce se rotea în jurul lui 1113-86.

Ciudata beznă scânteietoare a spaţiului, cu „cercul" ei negru şi enormul soare din depărtări, aruncând mii de reflexe pe fiecare muchie de rocă şi de metal a

meteoritului, alcătuiau peisajul.

Într-un cadru atât de vast, trupul zdrobit al Silkie-ului părea un atom în infinit. Zăcea pe tipsia netedă a unei stânci. Mort, semăna şi mai puţin decât în viaţă cu o fiinţă umană.

Nimic nu indica în ce fel se produsese distrugerea. Ou-Dan explică, prin telepatie, că trupul părea micşorat, dar că nu se redusese mult faţă de normal, ci doar cu maximum opt inchi.

Contemplându-şi în tăcere prietenul mort, Cemp înţelese că se întâmplase tot ce putea fi mai rău.

Un Silkie în plină maturitate, extrem de antrenat cu tot ceea ce presupunea aceasta ca simţ al primejdiei şi facultăţii de folosire a puternicelor energii defensive şi ofensive, fusese atacat de o altă fiinţă, înfrânt şi ucis.

Ou-Dan, care semăna oarecum şi el cu un meteorit alungit, telepatiză:

— Lan tocmai mă anunţase că nu există supravieţuitori pe 1110, 1111, şi 1112, iar eu, care lucram în direcţia opusă, constatasem aceeaşi situaţie pe 1115,1114 şi 1113, când mi-a sosit mesajul său de după moarte.

Un Silkie mort, gândi Cemp, şi un singur indiciu, acea scurtă comunicare a maturului şi puternicului Lan Jedd la o clipă după ce murise. Imaginea mentală a unei forme piramidale şi gândul: *S-a năzărit de nicăieri, din neant.*

Cântărind fantasticele implicaţii ale acestui mesaj, pe Cemp îl trecu un fior. Iuţeala inimaginabilă a atacului... venit de nicăieri.

Cemp îi transmise lui Ou-Dan:

— Vii cu mine, să aşteptăm pe vas? Armele navei ne vor fi de folos în cazul în care vom fi atacaţi.

Ou-Dan îl urmă pe Cemp într-o nişă-barieră, în inima maşinăriei navei.

— Însă nu rămân, spuse el.

Cemp simţi în această hotărâre nu ostilitate, ci lipsă de interes. Gândul lui Ou-Dan depănă în continuare:

— Am rămas lângă cadavrul lui Lan din bună-cuviinţă, până la venirea altcuiva. Acum, că eşti aici, intenţionez să

mă întorc pe pământ.

— Suntem mai în siguranţă pe navă, îl îndemnă Cemp.

Cemp îi atrase atenţia că deviza unui Silkie pănuntean era de a nu-şi asuma un risc inutil. Or proiectul lui Ou-Dan de a pleca singur în spaţiu reprezenta un astfel de risc.

— Ar fi un pur accident, fu replica, să dau peste ucigaş în această imensitate. După părerea mea, pe Lan l-a reperat atunci când s-a servit de sistemul său de legătură, ca să comunice cu mine. Încât cred că, cu cât eşti mai aproape de o navă, cu atât eşti mai primejduit.

Analiza nu era lipsită de adevăr. Dar, o dată ce Ou-Dan se alăturase la plecare grupului de explorare, de ce să plece acum? Cemp îl întrebă.

Ou-Dan îi răspunse că, întrucât Cemp îi salvase pe Silkie-ii de pe asteroidul Glis-ului cu opt luni în urmă, se simţea obligat să-i destăinuie că el considera cele ce se petrec drept o criză. Era însă, probabil, caracteristic pentru numeroase alte crize ce vor surveni în viitor, într-un sistem nou, alcătuit dintr-o mie opt sute douăzeci şi trei de planete locuibile. Aşa că venise vremea să se rezolve problema drepturilor Silkie-lor în raport cu fiinţele umane.

Ou-Dan prezise că Silkie-ii originari nu vor întreprinde cu siguranţă nimic câtă vreme situaţia lor legală pe pământ nu va fi reglementată.

— Ceilalţi şi cu mine am vrut să participăm, ca să ştim despre ce este vorba, adăugă el, însă-ţi poţi spune chiar de pe acum că nu vom accepta să fim agenţi de poliţie, ca voi. Şi, fireşte, nu vom renunţa la facultatea noastră de a lua orice formă corporală. La urma urmei, continuă Ou-Dan tolerant, noi n-avem nici o obligaţie de pe urma faptului că voi v-aţi limitat la ciclul Silkie-om.

Discutară mental, ultrarapid, prin sincronizarea gândurilor cu undele purtătoare magnetice. Ar fi fost nevoie de o carte întreagă ca să cuprindă toate detaliile mesajelor schimbate între ei, atât de multe erau nuanţele cuprinse în discuţie.

Acum, pentru momentul de confidenţă, Cemp ridică o barieră. Nu ţinea să discute cu nimeni fantasticul subiect al

transformărilor.

Primise, de altminteri, ordin de la Autoritatea Silkie, să păstreze secrete cunoştinţele sale în materie.

Silkie-ii originari — cum era Ou-Dan — aveau darul înnăscut de a lua orice formă de viaţă care putea conţine, dilata sau comprima numărul total al moleculelor lor. Şi nu numai forma omenească. Era totuşi o transformare la nivel elementar, comportând o asemănare generală, internă şi externă — nu prea rafinată, însă adecvată oricărui scop raţional. Mai mult, in prezenţa unei forme de viaţă, ei o puteau reproduce rapid printr-un procedeu continuu de analiză şi recompunere, la orice grad de asemănare — cu condiţia ca fiinţa copiată să fie foarte aproape.

Silkie-ii pământeni, pe de altă parte, fuseseră biologic limitaţi la transformarea om-Silkie-B, Silkie-C, care odată declanşată, continua automat. Dintre toţi Silkie-ii tereştri, doar Nat Cemp putea depăşi ciclul Silkie-om..

Învăţase din confruntarea cu remarcabilul kibmadin metoda perfectă de metamorfozare a acestuia. Îi era de ajuns să-şi amintească de o fiinţă întâlnită cândva, ca să-i devină asemănător în toate privinţele.

După ce cumpănise in secret aceste gânduri, Cemp îi transmise lui Ou-Dan, încercând să temporizeze:

— Nu-i subestima pe oameni.

— Nu, ripostă Ou-Dan, câtă vreme vă duc de nas ca să fiţi de partea lor.

— Chiar cu cei şase mii de Silkie-i originari adăugaţi la numărul nostru, zise Cemp, în întregul univers, populaţia Silkie totală n-atinge opt mii de capete. O asemenea minoritate trebuie să se adapteze populaţiilor, nenumăratelor forme de viaţă planetare.

— N-am de ce să mă adaptez la nimic, protestă Ou-Dan. Sunt liber să fac ce-mi place.

Cemp zise:

— De-a lungul întregii istorii umane, de câte ori gloata a obţinut dreptul de a face ce-i place, a refuzat deîndată să conlucreze fie şi pentru binele comun. Imediat, fiecare individ s-a declarat propriul său şef, socotind că opinia lui

era la fel de bună ca şi aceea a vecinului. În chip firesc, oamenii au căzut repede sub influenţa unor indivizi abili şi până la urmă au fost manipulaţi şi azvârliţi intr-o nouă sclavie. Şi, uite, acuma comiteţi aceeaşi eroare, refuzând să cooperaţi.

— Să colaboreze ceilalţi cu noi, fu răspunsul. Noi suntem fiinţele superioare!

— Dacă suntem aşa de mari şi tari, i-o-ntoarse Cemp, cum se face că am rămas aşa de puţini?

— Ei bine, spuse Ou-Dan la capătul răbdării, am avut nenorocul să ne ciocnim cu o rasă care posedă şi mai multe capacităţi decât noi. Cel puţin aşa spune legenda. Şi după asta, desigur, ne-am pomenit în acel asteroid, sub stăpânirea Glis-ului, iar numărul nostru a fost voit limitat.

Cemp observă cu blândeţe că, prin controlul său, Glis-ul făcuse din Silkie-i nişte sclavi.

— În consecinţă, zise el, putem deduce că, multă vreme în urmă, Silkie-ii atinseseră stadiul în care refuzau să se unească pentru binele comun. Putem să ne imaginăm nişte egoişti umflaţi peste măsură, încăpăţânaţi şi ridicoli, care nu se gândeau deloc la supravieţuirea speţei.

Ni-i putem închipui pe Silkie-i refuzând cu îndărătnicie orice cod de legi, ştergând-o în spaţiu la orice supărare, crezându-se absolut invulnerabili, continuă Cemp. Apoi, într-o zi, acolo, în sumbrele hăuri spaţiale, şi-au găsit naşul, vânaţi unul câte unul de către un inamic necruţător.

— Nu văd cum noi, Silkie-ii liberi, am putea sta de vorbă cu cineva aşa de comformist, zise Ou-Dan.

— O persoană demnă de încredere ar fi cuvântul mai potrivit, îi răspunse Cemp. Poţi fi sigur că îmi respect cuvântul. Este evident că tu şi ceilalţi care gândesc ca tine nu ştiţi nici măcar ce rol vreţi să jucaţi.

— De ce să jucăm vreun rol? De ce să ne înhămăm la vreo treabă, oricare ar fi ea? De ce n-ar lucra fiinţele omeneşti pentru noi, decât noi pentru ele? Iată o întrebare perfect justificată.

Cemp se strădui să-i explice că fiinţele umane se simţeau bine în actuala lor asociere cu Silkie-ii. Dar că

lucrurile n-ar mai sta aşa, dacă s-ar schimba condiţiile de asociere.

Această eventualitate păru să-l lase rece pe Ou-Dan.

Iar Cemp înţelese că a-i cere să-i iubească pe oameni cuiva care n-avusese legături cu aceste fiinţe, ar fi prea mult. În timp ce el, născut dintr-o pământeană, îi iubea. Spuse deci ca să curme discuţia:

— Vom ţine curând o adunare generală. Vom mai vorbi atunci.

O asemenea reuniune fusese deja propusă de Charley Baxter, conducătorul Autorităţii Silkie. Şi pe el îl nelinişte a atitudinea Silkie-lor de baştină, la fel ca şi pe Cemp.

Ou-Dan fu de acord să se pună capăt discuţiei.

— Nu mai am nimic de aflat aici. Cu bine, zise el.

Drept care se înălţă în văzduh şi dispăru repede din vedere. Curând, undele magnetice nu-l mai înregistrară altfel decât înregistrau toate deşeurile şi epavele de meteoriţi ce rătăceau prin spaţiu.

În acel îndepărtat punct din spaţiu, Cemp aştepta cu toate sistemele de atac ale navei pregătite pentru o ripostă imediată. Aştepta şi nu ştia ce.

Nava, deschisă spre spaţiul dimprejur, nu era luminată. Lumina artficială, oricât de mică intensitate ar fi avut, ar fi produs interferenţe cu sensibilele sisteme ale echipamentului de apărare, însăşi prezenţa lui Cemp ridica destule probleme echipamentului înconjurător — de care el trebuia să ţină seama.

Periodic, efectua o verificare completă a acestui echipament, asigurându-se de fiecare dată că toate releele erau gata de declanşare, că fiecare sistem era reglat astfel, încât să permită prezenţa formei şi masei lui Silkie, precum şi a acelei părţi din energia sa vitală pe care n-o putea reţine în trup.

În aşteptare, Cemp privea „în jos", în direcţia pământului. Priveliştea de acolo, de dedesubt, avea harul, întotdeauna nou, al unor alcătuiri şi al unor lumini dincolo de orice prag al abundenţei. Erau acolo multe, multe şi strălucitoare făclii planetare, pe întunecatul cer al noului

sistem suprasolar al Terrei, iar numărul incredibil de planete, fiecare de altă culoare, întregea o panoramă de o superbă frumuseţe.

Pentru Cemp, acele repere erau dedesubt şi jos, pentru că de multă vreme se orienta conform terminologiei umane.

Sub forma de Silkie, el opera întotdeauna într-o poziţie care, pentru o fiinţă umană ar fi fost „cu faţa în jos". Astfel, el avea o dreaptă şi o stângă, mergea înainte şi înapoi, în sus şi în jos.

În decursul mai multor conversaţii pe care le avu cu pământul îndepărtat, Cemp nu putu obţine nici un fel de date suplimentare în privinţa precauţiilor pe care să le ia. Nimeni nu credea că o fiinţă vie s-ar putea apropia de el, fără să fie remarcată acolo jos, la limita sistemului solar.

Totuşi, „raportul" lui Lan Jedd arăta că nu va fi nici un averisment.

Şi nici n-a fost.

În momentul atacului, Cemp aştepta în navă exact de patru ore, optsprezece minute şi patruzeci şi două de secunde, în timp terestru.

Fiinţa ce se expuse percepţiei lui câteva fracţiuni de secundă avea forma unei piramide răsturnate... era interesant de notat că in aceeaşi imagine transmisă de defunct, răsturnarea nu fusese înregistrată. Consultându-şi analogiile, ordinatorul de transmisie dăduse ca rezultat al analizei sale o piramidă stereotipă în poziţie normală.

În realitate, baza stătea în sus, iar vârful în jos.

Aceasta fu tot ce avu Cemp timp să „vadă", căci creatura nu căzu în capcană decât un moment fulgerător. O percepţie mai puţin rapidă decât aceea a unui Silkie, n-ar fi remarcat mai mult decât o vagă umbră, într-un spaţiu luminat.

În ciuda fantasticei viteze cu care făptura dăduse înapoi, Cemp, graţie percepţiei sale ascuţite de Silkie, putu să-şi examineze, în adâncul fiinţei lui, conştiinţa ce înregistrase automat mai multe informaţii.

Astfel, el continuă să vadă ce fusese aceea cu ajutorul

unor serii de receptori nervoşi şi energetici, care-i derulau informaţia, ca s-o evalueze.

Înţelese, fascinat, că în momentul când căzuse în cursă creatura îl atacase şi încercase să-l ucidă. Fusese însă salvat de către sistemele de apărare ale capcanei.

Îl cuprinse o vie dorinţă de a studia lupta, de a descoperi numaidecât ce anume îl făcuse vulnerabil, de ce propriile-i ecrane nu funcţionaseră.

Rezistă acestui impuls, zicându-şi: *Lasă la o parte lupta. Examineaz-o la urmă.*

Căci un atac nu însemna numai energie, forţă sau altele. Mai era vorba şi de metodele de apropiere ale creaturii, pe care ştiinţa dorea să le cunoască. De unde venea fantastica fiinţă?

Studiind rederularea imaginilor, Cemp constată cu uimire că forma piramidală era în realitate o energie proiectată de o sursă. Nu izbutea să vadă clar fiinţa de la origine, pentru că ea se retrăsese prea repede.

Reflectând la incredibila rapiditate a acestui recul, îşi aminti de o discuţie de natură ştiinţifică şi speculativă pe care o purtase cu alţi Silkie-i în legătură cu întâlnirea sa cu Glis-ul. Acum, retrăi în gând experienţa sa cu Glis-ul, dar nu despre ea era vorba.

Concluzia îl îngrozi, căci ceea ce întrezărea era ceva, iar apoi nimic. De la ceva la nimic. De la nimic la ceva, de la ceva la nimic. Ce putea fi asta?

Unul dintre receptorii lui Cemp păstra o vagă percepţie — atât de vagă, încât nu se concretiză decât după ce el o derulă mai bine de zece ori. Dar chiar şi atunci, rămânea neclară. Totuşi după atâtea reexaminări căpătă impresia, dacă putea fi numită aşa, că punctul de energie care era sursa aparentă a piramidei inversate mai avea un punct la o imensă depărtare. Iar în spatele acestuia — dincolo — mai exista unul şi încă unul, şi altele, şi altele, pe o distanţă infinită... Dar de ce distanţă era vorba, Cemp nu se putea pronunţa.

După ce examină şi reexamină imaginea atât de neclară şi de imprecisă, el compară, în consecinţă, ceea ce vedea

cu o imagine fără sfârşit, reflectându-se în două oglinzi perfecte, puse faţă în faţă.

Nu era totuşi decât o analogie, căci imaginile nu se repetau decât în una singură dintre oglinzi. Era un fenomen unidimensional.

Incapabil să rezolve acest mister, îşi concentră atenţia, cu inima strânsă, asupra bătăliei pe viaţă şi pe moarte pe care o dăduse.

La fel ca toate celelalte aspecte ale acestui contact de moment, lupta nu putea fi studiată decât confuz, prin examinarea consecinţelor ei. Se vădi că începuse în fracţiunea de secundă în care sosise creatura. Capcana, constând, în prima fază, într-o moleculă de tip Glis, cu puterea de gravitaţie a unei planete, se îndreptase instantaneu către inamic. Da, *instantaneu,* deoarece, fireşte, nu exista decalaj pentru gravitaţie; nu intervenise nici un moment de aşteptare în timpul procesului de adaptare.

Molecula, această remarcabilă descoperire a naturii vechi a materiei, al cărei secret îl smulsese Cemp de la Glis, se proiectase cu forţa unei întregi planete, fixându-se pe intrus. Îl stânjenise.

Astfel handicapat, agresorul făcuse totuşi ceva. Ce? Cemp nu-şi putea face o idee. Toate mijloacele majore de apărare ale lui Cemp intraseră în acţiune — ecranele energetice, metodele magnetice de a azvârli înapoi radiaţiile, ceea ce învăţase de la kibmadin despre folosirea energiei de atac împotriva atacatorului...

Atacul nu se produsese pe o undă de energie. Mijloacele de apărare a lui Cemp nu fuseseră de nici un folos. Simţise o schimbare în tot corpul, o senzaţie bruscă de colaps şi distorsiune internă.

Gândurile i se învălmăşiseră în chip straniu. Incapabil să ridice o singură barieră, se simţise tras în vârtejul morţii.

O fracţiune de secundă mai târziu, stânjenită de molecula Glis, creatura dispărea.

Iar bătălia lua sfârşit.

XXV

Cu cea mai mare urgenţă, Cemp luă legătura cu pământul. Fu potopit de întrebări.

Cineva avusese chiar aceeaşi idee ca şi el — că piramida era o armă ce opera după vreun sistem de oglinzi, plecând de la o distanţă dată. Aşa încât, suna raţionamentul, efectul nimic-ceva-nimic era ca o oglindă întoarsă cu faţa şi apoi cu dosul în timpul necesar acţionării unui comutator.

— Nu, răspunse Cemp. Era o formă de viaţă. I-am simţit vitalitatea.

Aceasta puse capăt primei părţi a discuţiei.

Veni rândul lui Charley Baxter.

— Informaţia adusă de tine a fost introdusă pe computer, Nat, spuse el pe un ton grav. În aşteptare, vrei să vorbeşti cu soţia ta?

— Cum să nu.

Gândul ce-i parveni de la Joanne reflecta iritare:

— Toţi sunt al naibii de secretoşi în privinţa treburilor tale, începu ea.

Prin urmare, nu i se vorbise de primejdia prin care trecuse. Se simţi uşurat.

— Ascultă, transmise el prin telepatie, explorăm în jur şi experimentăm o navă spaţială de tip nou. Asta e tot ce sunt îndreptăţit să-ţi spun.

Era, mai mult sau mai puţin, adevărat. Adăugă:

— Dar tu cum te descurci?

Tentativa de diversiune izbuti. Joanne începu, cu indignare:

— Mi s-a-ntâmplat ceva îngrozitor!

Îi povesti că femei Silkie — Silkie de baştină — le vizitaseră pe nevestele Silkie-lor pământeni spre a le convinge să divorţeze. Una dintre aceste femei Silkie venise la Joanne şi-i ceruse să divorţeze de Cemp.

Îi atrăsese atenţia, fără menajamente, că Cemp, fiind Silkie, va trăi cel puţin o mie de ani. Şi, natural, viaţa Joannei va fi mult mai scurtă. „Atunci", spuse femeia Silkie, „de ce să nu privească adevărul în faţă numaidecât"... Câtă vreme Joanne era încă tânără.

Cemp avu sentimentul apăsător că problema era chiar cu mult mai gravă decât îşi închipuia Joanne. O mie de ani era răstimpul de viaţă pe care, din motive ce-l priveau, Glis-ul îl acordase Silkie-lor spaţiali. Nimeni nu ştia însă cu precizie care era limita vieţii unui Silkie.

Totuşi Cemp nădăjduise întotdeauna că aceste probleme se vor soluţiona de la sine, la momentul potrivit. Joanne nu împlinise treizeci de ani. Speranţa ei de viaţă era cam de o sută cincizeci de ani. Mult timp înainte să atingă această vârstă, s-ar fi putut, eventual, ca omenirea să câştige imortalitatea.

Întrebând-o pe Joanne, Cemp află că ea îi şi spusese toate acestea femeii-Silkie, trimiţând-o la plimbare, după ce-i întorsese amabilităţile.

Cemp socoti că nu era momentul să piardă timpul cu schimbările ce s-ar fi putut produce în încurcătura Silkie-oameni. Telepatiză cu căldură:

— Nu-ţi face griji! Tu eşti dragostea mea!

— Ăsta-i punctul tău tare, răspunse cu dulceaţă Joanne, dar să nu crezi un singur moment că mă păcăleşti. Simt că în viaţa ta va interveni un eveniment capital şi, ca de obicei, tu iei lucrurile mult prea uşor.

— Ei bine... Începu Cemp.

— Este, într-adevăr, o dilemă de nerezolvat, zise Joanne.

— Care, adică? întrebă Cemp, mirat. Înţelesese repede că pe Joanne n-o îngrijora primejdia, ci, lucru curios, tocmai lipsa lui de teamă. Ea răspunse aproape plângând:

— Dacă tu te simţi atât de sigur în faţa unui duşman aşa de puternic — ce are să se întâmple cu raporturile dintre Silkie-i şi oameni?

— Vrei să spui, presupun, că Silkie-ii nu vor mai avea nevoie de oameni?

— Păi, nu e adevărat?

Cemp explică, plin de răbdare:

— Mai întâi, încrederea mea izvorăşte din logica nivelurilor şi nu se bazează pe calităţile mele.

Joanne respinse argumentul:

— Tot una-i. Logica nivelurilor e un instrument pe care-l poţi folosi fie că eşti asociat cu oamenii, fie că nu.

— În al doilea rând, replică Cemp, nici măcar nu ştiu dacă am să îndrăznesc să mă folosesc de ea, deşi ameninţ cu asta.

— Ai să fii obligat s-o faci şi în felul ăsta vei învinge şi atunci vei ajunge pe o culme a puterii şi capacităţii.

— În al treilea rând, continuă Cemp, asocierea între Silkie-ii şi oameni există şi sunt nespus de fericit de ceea ce mi-a adus acest pact — pe tine. Ţi se pare că sunt mai inteligent?

— N-nu!

— La cota inteligenţei umane deci?

— Desigur... aşa presupun, spuse ea cu regret parcă.

— Gândesc ca o fiinţă umană, nu-i aşa?

— Dar eşti atât de puternic!

— Poate că ar trebui să mă consideri ca pe comandantul unui vas de război, zise Cemp. În cazul de faţă, vasul de luptă este corpul meu de Silkie, iar tu eşti soţia mult iubită a comandantului.

Comparaţia păru să o readucă pe linia de plutire, căci îi surâse telepatic lui Cemp şi-i spuse:

— Mi se face semn să încetez; să ştii că te iubesc ca întotdeauna. La revedere, dragul meu.

Comunicarea încetă brusc.

Reveni Charley Baxter. Gândurile lui erau pline de îngrijorare.

— Ordinatorul, zise el, şi-a adus aminte, graţie datelor aduse de tine, de un lucru pe care l-ai raportat cu luni în urmă — ceva ce-ţi spusese Glis-ul în timpul agoniei lui.

...Glis-ul, înţelegând că Cemp era un Silkie primejdios, se îndreptase către un sistem sideral îndepărtat. Acest sistem, dacă se dădea crezare celor spuse de Glis în ultima lui sforţare de a se salva, era locuit de un vechi duşman al

Silkie-lor.

Aceste fiinţe îşi spuneau Nijjan-i, un nume al rasei încărcat de semnificaţii. Creatori de universuri. Sau, într-un sens mai deplin, Poporul Care Cunoaşte Natura Lucrurilor Şi . Poate Crea Universuri După Voia Sa.

Pe când Cemp cântărea cu nelinişte consecinţele oribile, în cazul în care analiza s-ar fi dovedit corectă, Baxter îşi continuă argumentaţia:

— Nat, Glis-ul *mergea* undeva. Tu te-ai alarmat, l-ai ameninţat. După câte spui, Glis-ul s-a oprit şi a încercat să facă pace cu tine. În acest caz, sistemul către care se îndrepta trebuie să fie în direcţia pe care o luase el şi nu prea departe.

Întrucât astronomii aveau o linie spre Sol, precedentul soare al pământului, ei şi proiectaseră o alta, destul de dreaptă, către destinaţia originară a Glis-ului, undeva în spaţiu, relativ aproape.

— Şi, spuse Baxter, sistemul se află acolo, la circa şase ani-lumină de tine, Nat.

Aceste amănunte erau, fireşte, interesante, însă Cemp se simţea mult prea ameninţat ca să-i ardă de altceva decât de lucruri absolut concludente. Telepatiză precipitat:

— Are ordinatorul vreo idee asupra felului în care l-a ucis Nijjan-ul pe Lan sau asupra a ce trebuie să fac eu, dacă se întoarce cu ajutoare?

Baxter răspunse tulburat:

— Nat, ştiu că-ţi spun ceva îngrozitor în situaţia în care te afli, însă computerul n-are nici cea mai vagă idee. Nu ştie cum s-a năzărit creatura din neant, nici ce forţă a folosit împotriva lui Lan şi a ta. Spune că n-are o programare corespunzătoare şi...

Aceasta fu tot ce avu timp Cemp să recepţioneze.

În acea miime de secundă, perceptorii pe care-i proiectase dincolo de primul punct de releu al Nijjan-ului intrară în acţiune.

Întrucât exista o linie deschisă de comunicare cu pământul, Cemp înregistră pericolul şi lăsă înregistrarea să-i treacă prin trup şi să se transmită de-a lungul liniei.

Esenţialul comunicării astfel realizate suna aşa:

— Nijjan-ul a revenit... Înainte să mă fi pregătit.

Un lung, foarte lung *înainte,* i se păru.

Creatura era acolo, aproape în aceeaşi poziţie ca şi prima oară, în parte în interiorul navei, la vreo sută de paşi.

Însă singură. Acesta era singurul aspect liniştitor.

Proiecţia piramidală răsturnată scânteia de pulsaţii energetice.

Cemp vedea acum că fiinţa de la sursa proiecţiei era, de asemenea, o piramidă inversată — însă oarecum diferită. Baza era mult mai strâmtă. Şi, observă el, avea braţe şi picioare. Vietatea era lungă de şase picioare şi foarte frumoasă, cu o piele dură, strălucind de culori schimbătoare.

Chiar în clipa sosirii corpului străin, molecula Glis-ului încercă să se lipească de el. Însă, evident, Nijjan-ul se aştepta la aceasta, căci se echilibră în ciuda ei, iar apoi o ignoră cu totul.

Cemp fu conştient că fiinţa îl fixa cu intensitate, dintr-unul sau altul dintre punctele luminoase de pe partea superioară a corpului ei. Cemp transmise un .gând pe o undă magnetică, ca să vadă ce o să se întâmple.

Răspunsul sosi numaidecât pe aceeaşi lungime de undă magnetică, dar cu mult mai multă putere decât era obişnuit Cemp să recepţioneze. El poseda însă propriii transformatori nervoşi, care coborâră tonul la nivelul lui. Astfel avu loc prima comunicare.

— Să stăm de vorbă, începu creatura.

— Ai o mulţime de lucruri de explicat, gândi cu asprime Cemp.

— Suntem perplecşi, veni răspunsul. Dintr-o dată un soare-nova apare la numai câţiva ani-lumină de sistemul nostru. Investigăm şi descoperim că sistemul brusc născut este cea mai mare familie planetară posibilă, a întregii galaxii. Doar câteva planete sunt locuite, mai multe au fost locuite cu multă vreme în urmă, deşi acum nu mai sunt. Întâmplător, una din unităţile noastre de explorare întâlneşte un Silkie, o fiinţă puternică şi cunoscută, în

antichitatea noastră, ca duşman. Fireşte, îl distruge.

— Pretindem, replică Cemp, să-l executaţi pe acel explorator care şi-a îngăduit — şi încă în chip firesc — să distrugă un Silkie.

— A fost un reflex străvechi, pe care l-am modificat acum, replică creatura. Deci nu va avea loc nici o execuţie. Asta s-ar fi putut întâmpla oricărui Nijjan.

— Tu ai fost acela? întrebă Cemp. Oare tu eşti — cum i-ai zis? -unitatea de explorare?

— Are vreo importanţă?

— Probabil că nu.

Nijjan-ul schimbă subiectul.

— Ce sunt Silkie-ii în raport cu fiinţele umane? Ce rol aveţi?

— Suntem poliţia.

— Ah! Interesant!

Cemp nu vedea de ce şi, de altminteri, atenţia îi era mai departe concentrată asupra explicaţiei primite în legătură cu uciderea lui Lan Jedd. Trebuia să recunoască, deşi în silă, că dacă reflexul de atac se afla înrădăcinat în toate flintele acestea, de un noian de vreme, şi nu fusese niciodată anulat, ar fi greu să-i judece pentru crimă intenţionată.

Dar nu transmise nimic din aceste reflecţii.

— Foarte bine, zise el, iată-ne deci sortiţi să ocupăm un spaţiu doar la câţiva ani-lumină unii de alţii. Şi avem o mie opt sute de planete locuibile. Voi câte aveţi?

— Greu de răspuns la o astfel de întrebare. Noi nu gândim în termeni de planete. Desigur, îmi dau seama că acest concept poate să-ţi scape, aşa că voi spune că avem, probabil, o planetă — locul nostru de baştină.

— Şi mai doriţi şi altele?

— Nu în sensul la care vă aşteptaţi. Toate acestea sunt prea noi. Însă intenţiile noastre sunt fundamental paşnice.

Cemp nu crezu o iotă, în această privinţă.

Totuşi, s-ar fi putut să fie adevărat. Trecerea erelor ar fi trebuit să pună un termen vechilor impulsuri de ură şi de distrugere. Pe pământ, o mie de descendenţi ai unor duşmani milenari trăiau în bună pace unii lângă alţii,

aparent pentru veşnicie.

Desigur, nu era chiar acelaşi lucru. Nijjan-ii nu erau nişte urmaşi, ci anume aceleaşi fiinţe care, de foarte multă vreme, atinseseră culmile civilizaţiei şi obţinuseră nemurirea. Aceleaşi creaturi care, într-un trecut îndepărtat, îi urâseră pe Silkie-i şi încercaseră să-i extermine — după cum îi spusese Glis-ul lui Cemp.

În acele timpuri străvechi, puternicul Glis, dorind să-i aibă pe Silkie-i servitori, le oferise o relaţie în simbioză, ca preţ al salvării pe care le-o aducea — iar Silkie-ii acceptaseră.

Dar situaţia aceasta luase sfârşit, o dată cu transformarea şi înfrângerea Glis-ului. Iar Silkie-ii erau din nou independenţi. Numai că nu puteau spera nici un ajutor de nicăieri, de la nimeni din afară.

Era o concluzie dureroasă, dar Cemp nu se lăsă doborât.

— Nu pot să accept explicaţia dată, zise el. Într-adevăr, de ce, când am ajuns aici, iar reflexul tău de atac se presupune că e anulat, ai încercat să mă ucizi?

— A fost un gest de apărare, răspunse Nijjan-ul. Ceva m-a stânjenit. Văd acum că e o manifestare gravitaţională neobişnuită, însă în acel prim moment, am acţionat în doi timpi, contraatac imediat şi retragere. De îndată ce am putut examina ameninţarea, m-am decis să revin. Şi iată-mă. Aşa că să discutăm.

Era o explicaţie bună, totuşi Cemp era mai departe neîncrezător; nu crezuse povestea străinului, nu putea s-o accepte, considera că Nijjan-ul ţinteşte să câştige timp. Îl apăsa convingerea disperată că pericolul creşte pentru el clipă de clipă. Îşi puse întrebarea: *De ce vrea el să câştige timp?* Răspunsul îi apăru evident: *ca să exploreze nava, desigur, structura, armele ei*

— Dacă ceea ce spui e adevărat, replică Cemp, atunci dezvăluie-mi metoda voastră de atac. Cu ce anume a ucis colegul tău un Silkie?

, — Ar trebui să fiu nebun să-mi dau pe faţă avantajele. Cum aş putea cunoaşte intenţiile *tale?*

Şi acest lucru era fundamental adevărat, dar atunci se

aflau într-o situaţie fără ieşire. Totuşi Cemp mai putea afla câte ceva.

Trimise unde magnetice pe toate lungimile de bandă, destinate să provoace reacţii pe corpul străin. Înregistra informaţia ce reveni pe undele magnetice ce treceau prin corpul Nijjan-ului în momentul în care sosiseră mesajele lui.

Se servi de radar şi citi datele ce ţâşneau înapoi spre el.

Se sluji, de asemenea, de undele geon, aceste stranii modele de încetinire a timpului.

Folosi, de asemenea, şi energia Ylem — care semăna în chip primejdios cu o armă. Dar intenţia sa, pe care o telepatizase Nijjan-ului, era de a suscita o reacţie.

Dacă obţinu efectiv informaţii pe undele şi energiile ce se reflectau sau reveneau către el, Cemp nu le putu analiza.

Stăpânindu-se, se pregăti de eşec şi porunci:

— Pleacă. Dacă nu-mi dezvălui metoda uciderii, refuz să continui această discuţie. Şi te asigur că nu va avea loc nici o negociere între grupurile noastre înainte de a ne face aceste dezvăluiri.

Nijjan-ul răspunse:

— Nu pot da asemenea informaţii, fără autorizaţie. Dar de ce n-ai veni cu mine ca să discuţi cu...

Folosi un semnificant mental ce indica noţiunea de guvern, dar care avea un caracter aparte, pe care Cemp nu-l putea pricepe. Replică:

— Asta m-ar lăsa la discreţia voastră.

— Cineva trebuie să negocieze. De ce nu tu?

Nu putea să nu-i recunoască cel puţin o calitate acestui Nijjan. Viclean sau ba, ştia să persevereze.

Telepatic, Cemp temporiză:

— Cum aş putea merge cu tine?

— Treci lângă mine de-a curmezişul şi în proiecţia mea la o distanţă de...

Şi Nijjan-ul numi o măsură în termenii unei anumite lungimi de undă magnetică.

O dată mai mult şi fără să vrea, Cemp simţi admiraţie pentru această fiinţă şi gândi: *Pe cât îmi dau seama, dacă*

fac aşa ceva, asta a fi metoda lui dea mă ucide.

Încă mai fascinant era faptul că îl manevra în aşa fel, încât să şi-o facă cu mâna lui.

Extrema ingeniozitate a vicleşugului, în acest moment aproape final, atrase atenţia lui Cemp asupra *acestui* aspect.

Dându-şi seama de asta, făcu două lucruri. Trimise o rază către mecanismul capcanei care controla molecula ce avea gravitaţia unei planete şi o dezlipi de Nijjan.

Motivul acestei prime manevre era acela că, probabil, creatura lupta din răsputeri împotriva gravitaţiei; probabil că folosea o energie pentru a se menţine la distanţă de ea. În momentul desprinderii, trebuia să se apere împotriva inerţiei rezultate, echivalentă cu forţa de împingere centrifugă a unei planete.

Al doilea lucru pe care Cemp îl făcu, în acelaşi timp, fu mai subtil. Încercă logica nivelurilor asupra comportamentului observat în ultimul moment la Nijjan.

Şi cum nu era sigur că va izbuti şi nici nu voia să deconspire ceea ce până atunci fusese secret între oameni şi Silkie-i, el contă că pierderea de gravitaţie va descumpăni marea creatură ce se lăsase atrasă în capcana sa, atât de sigură de superioritatea ei faţă de Silkie-i. Speră că Nijjan-ul se va tulbura o clipă, va fi vulnerabil un moment şi că, într-un fel sau altul, dezastrul va putea fi prevenit.

Comportamentul pe care Cemp crezuse a-l fi observat în mintea creaturii era o manifestare a faimoasei scheme a trădării.

Din punctul de vedere al logicii nivelurilor, acesta era un eveniment minor în creier. Deoarece aparţinea unui ciclu de viaţă destinat să învingă, prin însăşi esenţa sa, nu se putea întreprinde nimic decisiv împotrivă-i. Declanşând procesul, îl determina pe Nijjan să învingă încă mai mult — ceea ce aducea a ironie şi putea avea consecinţe imprevizibile. Însă era singura soluţie posibilă.

Trei lucruri se petrecură simultan. Molecula se desprinse; ciclul trădării se declanşă; iar Cemp intră în

făgaşul razei de energie pe care o emana puternica piramidă.

Încercă o senzaţie care nu semăna cu nimic din ceea ce simţise vreodată. De sub el, din jurul lui, nava-capcană... pieri.

Percepu că se află într-un straniu... nu loc, căci nu era nimic acolo.

Dar... ce?

XXVI

Într-un grup, doar conducătorul poate trăda. Iar el trebuie să trădeze sau să fie gata să trădeze, altfel grupul nu există.

Toţi ceilalţi trebuie să se încline, să respecte necondiţionat regulamentul; orice obiecţie, fie şi numai în gând, este interzisă.

Trebuie să-i juri credinţă conducătorului „fără rezerve mentale". Trebuie să susţii codul şi, în chip ideal, să raportezi poliţiei conducătorului orice abatere comisă de alţii sau de tine însuţi.

Poţi fi trădat (sacrificat), în orice moment, pentru binele grupului, aşa cum singur şi fără vreo altă explicaţie, hotărăşte conducătorul.

Periodic, tu însuţi — sau vreun alt conformist — trebuie să fii trădat, ca simplă măsură politică, chiar când n-ai încălcat codul în nici una din prevederile lui.

Venind din partea conducătorului, trădarea, în sine, te învinovăţeşte pe tine, cel ce ai fost trădat. Toate celelalte persoane din grup trebuie să se îndepărteze imediat de tine fără nici o rezervă mentală.

Regula trădării numai de către conducător se aplică întregului sistem al grupului, inclusiv corpului electiv — care reprezintă grupul asistenţilor din imediata apropiere a conducătorului.

Când un grup se măreşte, conducătorul îşi delegă drepturile la trădare unor persoane divers calificate, care acţionează în numele său. Acolo unde acest procedeu de delegare continuă şi se generalizează, regimul devine mai blând, deoarece nu totdeauna subşeful este la fel de sensibil faţă de primejdia nonconformismului, cum e conducătorul.

Însă conducătorul care poate citi gândurile şi care aplică ciclul trădării după o metodă necruţătoare de control poliţienesc, poate rămâne la cârmă... veşnic.

Astfel, trădarea aplicată consecvent triumfă la toate nivelurile; iar cel mai înalt nivel este...

Pentru Cemp, se petrecea un eveniment combinat. Avea impresia că acel cineva cu care se află în comunicare telepatică totală era mic. *Atât* de mic. Afară de cazul când — şi nu mai ştiu ce să creadă — el ar fi fost, în fapt, foarte mare. *Incredibil* de mare — mai mare decât universul?... Fiinţa căreia Cemp îi capta gândurile respinse conceptul de imensitate. Era mai confortabil să te simţi... micuţ.

Bucuroasă de a nu fi decât un punct, fiinţa chibzui ce ar putea *să devină.* Ea se gândi, iar Cemp acceptă gândul, informaţia: *N'Yata va fi mulţumită că am această clipă de realitate finală.*

În stadiul său de dezvoltare, nu putea spera să se menţină decât un timp foarte scurt, recurgând la tot ce-i stătea în putinţă, presărând atâtea puncte luminoase câte putea in timpul de care dispunea... n-avea nici măcar o clipă de pierdut.

Fiinţa, atât de mică ea însăşi, proiectă, una câte una, fărâme de o şi mai redusă micime, in bezne. Fiecare fărâmă se lăsa greu, ca şi cum ataşamentul sau consanguinitatea ar fi împiedicat-o să se îndepărteze. Primii yarzi erau îngrozitor de greu de parcurs, prima mie de mile, dificilă, primul an-lumină din ce în ce mai uşor, distanţa până la o galaxie, ca un fulg în vârtejurile vântului. Iar întunecaţii ani-lumină de după aceea păreau a fi lipsiţi de orice obstacol.

Dintr-o dată, una din fărâmele pe care le expulzase astfel, atrase atenţia fiinţei. Se gândi: *Nu, nu, nu trebuie să*

fac asta!

Luptă atunci cu tendinţa unei subite treziri a interesului faţă de această fărâmă. Încercă să-şi mărturisească adevărul — că el fusese acela care expulzase fărâma, că tot el îşi proiectează interesul asupra acelei fărâme. Că, pentru sine, lucrul nu prezenta nici un interes.

Se produse însă o curioasă răsturnare — convingerea că fărâma prezenta interes pentru el, că avea ceva atractiv în ea, independent de gândul pe care i-l acorda.

De cum avu această scăpare de conştiinţă, Cemp simţi că înalta şi pura energie a creaturii începe să scadă. I se păru că foarte repede — n-ar fi putut spune in ce interval de timp — fiinţa suferi o transformare emoţională; de la o stare radioasă, printr-o răbufnire momentană de furie — ah, cât de nesuferită! — ajunse sub stăpânirea unei iluzii: *Sunt, probabil, un zeu sau cel puţin un semizeu. Deci toate lucrurile trebuie să se supună în faţa mea.*

Revenise, gândi sardonic creatura, la nivelul trădării.

Î*n fine, toate cele bune au un sfârşit.*

Gândind acestea, ajunsese deja la celălalt punct, cel ce-i trezise automat interesul.

În fiecare din etapele acestor remarcabile evenimente, Cemp dădea — şi observa, totodată, prin mijlocirea unui alt sector al conştiinţei sale — o bătălie pe viaţă şi pe moarte, ce n-avea nici un rost.

Nimeni nu se lupta cu el.

Întocmai unui om ce cade printr-o gură de canal, pe care n-a văzut-o, într-o cloacă adâncă, colcăitoare şi dezgustătoare; asemeni unui copil care atinge un fir de înaltă tensiune şi este brusc curentat, aşijderi celui ce calcă pe nodul frânghiei care ţine aplecat un arbore şi se pomeneşte azvârlit la o sută de paşi, în timp ce copacul se îndreaptă — Cemp se lansase singur în echivalentul cosmic al vârtejului lăsat în urmă de o rachetă.

Fu, instantaneu, incapabil de a face faţă... Lupta împotriva unei forţe naturale ce-i depăşea experienţa. Era în faţa unei condiţii fundamentale a spaţiului, a cărei existenţă nu fusese niciodată bănuită de vreun om sau de

vreun Silkie.

Cemp îşi ridică barierele, sustrase energie din nava-capcană, înlocui ceea ce fusese aspirat din el.

Punctul auriu se stinse.

Iar Cemp îşi dădu seama că se afla într-o vastă încăpere. Mai multe fiinţe omeneşti erau acolo, aşezate în faţa unui uriaş tablou de comenzi, şi-l priveau uluite.

Pe când Cemp recunoştea personalul superior al Autorităţilor Silkie, Charley Baxter sări de pe scaunul său şi se repezi la el, făcând paşi mari pe covorul gros.

Cemp îşi mai dădu seama de un lucru — corpul său de Silkie părea lipsit de sensibilitate, cum nu mai fusese vreodată. Nu era o senzaţie neplăcută. Avea doar impresia că o parte din el păstra conştiinţa unui loc îndepărtat.

Îi trecu prin minte un gând alarmant: *Sunt încă legat de celălalt loc. Aş putea fi smuls de aici dintr-o clipă în alta.*

Şi, ceea ce era încă mai alarmant, nu mai avea alte arme de apărare. În afara unei foarte slabe idei de tărăgănare a timpului, îşi consumase toate posibilităţile.

În consecinţă, adevărata criză era în faţa lui, afară numai dacă...

Cemp se transformă în om.

Era un act destul de necugetat Plecase de la premisa că o schimbare de structură l-ar elibera, fie şi cât de puţin, de acea îndepărtată... conexiune. Întrucât fusese singura posibilitate ce-i mai rămăsese, efectua schimbarea imediat şi, în graba sa, lunecă şi aproape se prăbuşi la pământ.

Observă, cu uşurare, că tranziţia părea să fi funcţionat. Senzaţia de a fi dependent de o legătură aproape că se risipi. Dăinuia, insă doar ca o şoaptă într-o încăpere unde cineva a urlat cu un moment în urmă.

Charley Baxter ajunse lângă el şi Cemp îi strigă:

— Repede! Haidem la ordinator. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Trebuie să fiu descifrat.

Pe drum, careva îi întinse lui Cemp o cămaşă lungă. O îmbrăcă pe trupul gol, din mers.

Avu loc o scurtă, sacadată şi încordată discuţie. Baxter întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?
— Am câştigat ceva timp, răspunse Cemp.
Dădu explicaţii; desigur, era vorba de mult mai mult decât atât. În loc să fie instantaneu înfrânt, îşi manipulase şi dezorientase adversarul. Confruntat cu o fiinţă superioară lui, îşi folosise dibăcia şi şiretenia. Acum, avea o disperată nevoie de ajutor, ca să înţeleagă, să pătrundă fantastica întâmplare trăită.
— Cât timp crezi că avem? întrebă îngrijorat Baxter.
— Am impresia că ei lucrează cu toată viteza. Aşa că, o oră, nu mai mult, răspunse Cemp.
Cu rapiditatea lui electronică, ce-i păru lui Cemp cu totul nesatisfăcătoare, computerul îl studie şi dădu cele patru răspunsuri alternative. Din • cele patru, doar două răspunsuri erau mai importante. Dintre acestea unul era foarte straniu. „Am impresia, spunea ordinatorul, că tot ce a avut loc s-a petrecut în mintea cuiva. Totuşi, există amprenta a ceva fundamental în acest concept. Ceva... ei bine, nu ştiu... ceva esenţial pentru orice pe lume."
Era, fireşte, greu de acceptat Fundamental — esenţial — era prea important Axiomatic, ceea ce e fundamental nu poate fi combătut ori respins de ceea ce ar fi mai puţin.
„Asta este, într-adevăr, tot ce vă pot spune, zise ordinatorul. Manipularea spaţiului, de care se pare că sunt capabili Nijjan-ii, reprezintă ceva nou. S-ar părea că celulele sistemului lor s-au adaptat unor condiţii ce le asigură un avantaj asupra altor forme de viaţă, un soi de bună stăpânire a esenţei lucrurilor."
Trecură printr-un moment greu. Pe când însuşi ordinatorul îşi mărturisise eşecul, Cemp simţea în interiorul său o schimbare în rău. Acel ceva din depărtări se adapta trupului său omenesc. Căpătă convingerea că, dintr-o secundă într-alta, va trece un prag.
Îi raportă în grabă lui Baxter ce simţea şi conchise:
— Speram să am timp să vizitez cartierul general de pe pământ al Silkie-lor originari, dar aş face mai bine să mă transform din nou în Silkie, şi chiar imediat.
Răspunsul lui Baxter dovedi că era conştient de

pericolul la care era expus Cemp: să se regăsească în hăul cine ştie cărui vid spaţial, cu trupul său omenesc lipsit de apărare. Întrebă zguduit de nelinişte:

— Nu cumva te-ai transformat în om pentru că erai şi mai vulnerabil ca Silkie faţă de acela care încearcă să te târască cu el?

Era adevărat. Însă Cemp n-avea alegere. În forma sa de Silkie ar fi fost, cel puţin provizoriu, mai apărat într-un mediu primejdios.

Baxter reluă cu o voce încordată:

— Nat, de ce n-ai lua altă formă?

Cemp se-ntoarse şi-l privi. O clipă, rămaseră tăcuţi, faţă în faţă în sala îmbrăcată în pluş, cu fotolii adânci şi cu acele protuberante ieşind din pereţi — singurele părţi la vedere din ordinatorul uriaş. În sfârşit, Cemp spuse:

— Charley, consecinţele a ceea ce sugerezi duc în necunoscut.

Baxter răspunse cu gravitate:

— Nat, dacă nu ne putem baza pe tine să ieşim la liman, înseamnă că, oricum, am încurcat-o, problema este de nerezolvat.

Senzaţia de schimbare iminentă devenea tot mai puternică. Însă Cemp se zbătea să câştige timp. Ceea ce-l sfătuia Baxter era tot atât de teribil ca şi ameninţarea Nijjan-ilor!

Să se transforme în orice ar fi!

În orice fel de trup! în orice fel de formă! Să fie ceva cu totul diferit de cele trei corpuri pe care le cunoştea atât de bine!

Credea în spusele lui Charley. Însă adevărul conţinut în spusele lui era legat de un trecut cunoscut — situaţia oameni-Silkie-i în care crescuse. Pentru cineva care n-ar fi avut antecedentele lui, acest adevăr n-ar fi fost valabil. Ou-Dan, Silkie-ul „de baştină", o spusese cu o claritate de cristal.

Cemp avu cea mai stranie certitudine din viaţa lui, că era ca un om la marginea unei prăpăstii, în noaptea cea mai adâncă, pregătindu-se să sară în vid şi beznă.

Ar fi fost, fireşte, un salt limitat. Pentru moment, nu putea efectua decât trei schimbări. Putea să devină un kibmadin sau creatura în care se schimbase kibmadin-ul... sau un Nijjan.

Îi explică lui Charley:

— Trebuie să ai o imagine mentală, ca să te ghidezi — să fii şi „văzut" fiinţa cealaltă; iar eu am văzut doar tare puţine.

— Schimbă-te în Nijjan! îi spuse Baxter pe un ton stăruitor.

Cemp întrebă aproape cu nepăsare:

— Vorbeşti serios?

Apoi, cum, lăuntric, avea senzaţia că ceva începe să-i scape — o impresie foarte netă — îşi desfăşură foarte repede prin faţa ochilor imaginea Nijjan-ului, aşa cum o înregistrase; o „desfăşură" cu ajutorul sistemului său transmorf.

În acelaşi moment, fiecare din celulele sale primi o descărcare electrică uniformă şi simultană, care acţionă ca explozia unei capse de cartuş, eliberând energia conţinută în celulă.

Transformarea se efectuă foarte repede, fiindcă energiile chimice astfel eliberate aveau nevoie să se unească instantaneu cu omologii lor chimici.

Era una din acele situaţii când, în teorie, întregul proces nu trebuia să dureze decât o secundă sau mai puţin. În realitate, fireşte, celulele vii se adaptau mai lent. Astfel, trecură cinci secunde înainte ca Cemp să se afle în noua lui stare.

Şi după cum observă, într-un loc necunoscut.

XXVII

Cemp îşi dădu seama că înregistra din nou gândurile celeilalte fiinţe.

Această fiinţă — Nijjan-ul — luă cunoştinţă de o

prezenţă la stânga sa.

Privi în acea parte şi văzu că N"Yata se deplasase către el din îndepărtatul său centru vital, intrând în spaţiul lui.

Era o mişcare pe care o întâmpină cu bucurie şi cu admiraţie, căci ea se afla cel puţin cu o jumătate de stadiu deasupra lui, ca dezvoltare.

În împrejurări obişnuite, ar fi apreciat venirea ei, căci îl măgulea şi-i era instructivă. Şi, în mod normal, ar fi fost pentru el o ocazie ideală de a observa şi imita perfecţiunea ei mai înaltă.

Însă împrejurările nu erau nici normale, nici obişnuite. Ea venea spre a răspunde cererii sale de ajutor, neputinţei lui derutate în faţa lui Cemp.

Ce anume gândea ea în această privinţă i se citea în mişcări, iar el o percepu ca pe un punct auriu, de talia unui atom. Putu nota poziţia şi micimea ei, la stânga sa, graţie unei grile de linii de forţă.

Cemp făcu aceeaşi observaţie, dar curând îl străbătu un gând personal: *Oare cum de observ toate astea?* Apoi înţelese, cu propria-i energie, automat suscitată de o emoţie care (gândurile celeilalte fiinţe notară aceasta cu o grimasă autocritică) nu era încă decât la câteva vibraţii deasupra trădării.

Odată mai mult, logica nivelurilor, cu implicita ei conştiinţă a naturii emoţiei, fu pentru Cemp unicul mijloc de apărare. Şi, bineînţeles, ca şi mai înainte, trădarea nu era tactica cea mai potrivită care să-i permită o biruinţă decisivă împotriva cuiva.

În plus, intuitiv, îi repugna să declanşeze la mai puternica decât el N"Yata vreun nivel final de triumf.

Ţinând seama de aceste diverse restricţii, îşi îndreptă unica sursă de apărare împotriva oricărei distrugeri implicite în emoţia trădării. Cu subtilitate, îi murmură lui N"Yata o semnificaţie mai relaxată a trădării. Sugerând seducţia. Şi dădu de înţeles că plăcerea depăşea efectele negative.

Era o contraofensivă abilă, căci punctul auriu îşi schimbă poziţia în spaţiu şi lunecă spre el, aşezându-i-se

drept în faţă.

Câţi ani-lumină presupunea această deplasare, Cemp nu-şi putea imagina. Căci N"Yata era încă foarte departe, iar vastele distanţe sfidau măsurarea prin mijloacele lui tehnice cu o jumătate de treaptă mai rudimentare, ce reflectau starea corpului de Nijjan, pe care el îl reprodusese.

Încă mai poţi trăda! Acesta era gândul-senzaţie care curgea în prezent de la punctul auriu către Cemp. După ce-şi transmise mesajul, punctul începu să se îndepărteze. Cemp simţi în mod distinct cum propriul său nivel de energie scădea la un nivel încă mai jos (decât cel al trădării), al amărăciunii şi apatiei. Privind cum se îndepărta punctul, prima lui dorinţă fu de a muri, atât de mare era refluxul energiei sale vitale.

Recunoscu în aceasta o tentativă de crimă, făcută fără convingere, simţi că, deşi ea ştiuse că el nu era adevăratul G'Tono, se aflase într-o încurcătură şi, până la urmă, nu se putuse totuşi decide să distrugă un alt Nijjan, chiar dacă acesta se dovedea a fi o copie.

Retragerea ei demonstra intenţia de a studia problema. Simţi că ea îl lăsa să se ducă...

Gândul i se curmă. Se afla din nou în sala ordinatorului. Îl privi pe Baxter şi-l întrebă prin telepatie:

— Ce s-a întâmplat?

Pe când punea această întrebare, Cemp deveni conştient de trei lucruri. Primul era doar interesant. În timpul... confruntării dintre el şi N"Yata, Baxter se îndepărtase.

Acum îl privea cu un aer bănuitor pe faţa sa fină.

Cemp repetă întrebarea:

— Mi s-a-ntâmplat ceva. Ce-a părut că se petrece în tot acest timp? Era aceeaşi întrebare de mai înainte, dar mai amănunţită.

De această dată Baxter se animă. Răspunse cu voce tare:

— Nu-ţi receptez gândurile. Aşa că dă-mi voie să-ţi spun că simt în acest moment cum trupul tău de Nijjan radiază

mai multă forţă decât pot eu suporta. Fără îndoială, eşti într-o altă stare de energie.

Cemp îşi aminti propria-i problemă, când primise comunicarea Nijjan-ului. După ce cântări o clipă dificultatea, căută să efectueze o reglare la ieşire, in banca de celule consacrată acestei probleme, apoi îi telepatiză lui Baxter, cu titlu de încercare.

O expresie de uşurare apăru pe trăsăturile feţei delicate a lui Baxter.

— E-n regulă, m-am branşat. Ce s-a-ntâmplat?

Cemp îi raportă pe scurt experienţa sa.

— Fără îndoială că modul original în care am aplicat logica nivelurilor l-a tulburat pe primul Nijjan pe care l-am întâlnit, G'Tono pe numele lui, dacă am înţeles bine. Făcându-l să urce în spirală până la situaţia triumfului deplin, am scăpat de ce o fi avut în minte să-mi facă. Iar acum, devenind dublul lui — în esenţă asta este tot ce am făcut — am pus-o, pentru un moment, în încurcătură pe N"Yata. Dar şi-a revenit foarte repede. Aşa că timpul presează.

— Crezi că...

— Aşteaptă, îl preveni Cemp.

O a doua stare de conştiinţă acapară spiritul lui Cemp, dar de această dată nu era numai interesant, ci şi urgent — conştiinţa de a fi un Nijjan.

Totul se petrecuse atât de repede! Momentul prefacerii, transferul instantaneu, confruntarea cu N"Yata, apoi reîntoarcerea...

Acum Cemp îşi dădea seama, ca Nijjan, că putea auzi sunete. Vocea umană a lui Baxter îi parvenise la nivel normal — nu numai auzul, ci şi vederea, pipăitul, senzaţiile proprioceptive; aparent, o gamă fizico-emoţională umană.

Şi putea merge. Simţi că posedă nişte apendice cu forme bizare ce-l susţineau, echilibrându-l, îngăduindu-i să stea drept... şi nişte membre ca nişte braţe, ceva mai şerpuitoare.

Cemp nu se mira că avea conştiinţa facultăţilor umane. Schimbarea formei nu însemna schimbarea fiinţei, ci doar o

alterare cameleonică a aspectului — modificare totală, diferită de un simplu camuflaj; nu doar un mod de a te topi în decor.

El era omul-Silkie Nat Cemp sub forma unui Nijjan. Celulele lui născute pe pământ alcătuiau materia fundamentală a noului corp, cu siguranţă deosebite de cele ale unui Nijjan autentic.

Totuşi asemănarea, până în cele mai gingaşe amănunte, era suficient de complexă ca să-i trezească interesul lui Cemp. Îi dădea speranţa că, având forma unui Nijjan, va putea, de asemenea, descoperi câteva dintre secretele capacităţilor acestei forme.

Atenţia lui continua să treacă de la un punct la altul al corpului său de Nijjan.

Picioarele şi braţele — să ai aşa ceva în vidul spaţial! — difereau de cele ale Silkie-ului terestru.

Forma de Silkie nu putea supravieţui in spaţiu decât când carnea şi structura internă erau separate de vid prin substanţă chitinoasă, dură ca oţelul. Din acest motiv, era necesar ca picioarele să fie masive. Aşa încât Silkie-ii n-aveau decât nişte cioturi, iar acolo unde ar fi trebuit să fie capul şi faţa n-aveau decât o grimasă.

Evident, Nijjan-ii aveau aceleaşi capacităţi, fără a mai fi nevoiţi să-şi schimbe forma. O substanţă dură? Nu s-ar fi zis. Părea mai degrabă o structură moleculară diferită.

Însă nu era timp de *astfel* de cercetări.

La un nivel mai înalt, în trupul Nijjan-ilor se manifesta întreaga sensibilitate a lungimii de undă magnetică şi a radiaţiei; in plus, conştiinţa gravitaţiei şi a tuturor centrilor de stază ce permiteau Silkie-lor să opereze cu stabilitate în vidul spaţial.

Şi pe deasupra...

Cemp percepu un alt ansamblu de centri de control la nivel înalt, situat în partea cea mai densă a formei piramidale. Însă aceste regiuni nervoase erau silenţioase, nu difuzau energie, nu reacţionau la nici unul din ordinele pe care le dădea el în grabă.

Poate că exista o activitate autonomă dincolo de pragul

supravieţuirii chimice, în această masă a substanţei nervoase, dar Cemp n-o putea detecta.

Se întrebă, cu îngrijorare, dacă acesta era lobul de control spaţial al creierului de Nijjan. Şi n-avea timp să experimenteze. Nu încă.

Cel mai enervant era faptul că nici o imagine a vreunei energii piramidale mai însemnate nu se proiecta asupră-i. Prin urmare, nu se punea problema unui proces automat. Să fi fost o proiecţie oarecare a celulelor de control spaţial?

Nu mai avea timp nici să facă investigaţii în direcţia aceasta, căci o a treia certitudine i se impunea atenţiei, într-un domeniu în care putea întreprinde ceva.

În plus, după judecata lui, era ceva legat de cea de a doua conştientizare pe care o avusese. În felul acesta, nu renunţa să afle ce însemna să fii Nijjan, spre a se ocupa de ceva mai urgent. În orice caz, nu cu totul.

— Aşteaptă... Încă puţin, îi repetă el lui Baxter.

După ce-i transmise rugămintea, Cemp plasă un alt gând pe raza magnetică ce putea fi citită de om.

Gândul era îndreptat către cartierul general terestru al Silkie-lor spaţiali. El fu trimis pe o linie deschisă, aşa încât nu se miră când primi răspunsuri mentale, dintre care unul de la o femeie Silkie.

Răspunsurile se asemuiau.

— Noi, Silkie-ii spaţiali, ne-am decis de comun acord să nu discutăm individual problemele noastre.

— Ceea ce am de spus este foarte urgent. Aveţi un purtător de cuvânt? întrebă Cemp.

— Da. Pe I-Yun. Însă trebuie să veniţi aici. El nu va vorbi decât în prezenţa mai multora dintre noi.

Aceasta implica o gândire, o acţiune de grup, decizii ale mai multora, nu numai ale unei singure persoane. Luând — fulgerător -în consideraţie aceste restricţii, Cemp avu o intuiţie spontană, un gând, cu siguranţă de o importanţă capitală.

— Voi fi acolo în... Începu Cemp.

Se întrerupse şi întorcându-se către Baxter, îl întrebă:

— Cât de repede m-ai putea conduce la cartierul

general al Silkie-lor spaţiali?

Baxter se îngălbeni.

— Ar dura prea mult, Nat, protestă el. Un sfert de ceas, douăzeci de minute...

— În douăzeci de minute. Până atunci, adunaţi-vă cu toţii într-o sală! zise Cemp, completându-şi comunicatul către Silkie-ii din îndepărtatul lor cartier general.

După care, o convinse mental pe Baxter, care tot mai protesta, să alerge pur şi simplu către ascensorul cel mai apropiat.

Capetele se întoarseră, ochii se holbară, văzând trupul argintiu al Nijjan-ului şi fiinţa omenească, gonind cot la cot. Însă Cemp apucase să-i explice lui Baxter şi să-l convingă.

Încât tot ce putea face Autoritatea fu făcut.

Un ascensor ce cobora se opri la semnalul de urgenţă şi-i transportă pe acoperiş. Un helijet pe punctul de a decola fu reţinut printr-o comandă prioritară a turnului de control şi curând se înălţă deasupra uriaşelor clădiri ale Autorităţii Silkie, depărtându-se cu mai multe grade de destinaţia sa iniţială. Câteva minute mai târziu, aparatul coborî către zona de aterizare a imobilului cu trei etaje care fusese atribuit Silkic-lor spaţiali drept cartier general provizoriu.

În timpul zborului, Cemp reluă legătura la nivel magnetic. Se adresă celor trei care-l recepţionau, le spuse cine era duşmanul şi explică:

— Deoarece nu am reacţionat faţă de el sub forma mea de Silkie, presupun că noi, Silkie-ii pământeni, n-avem nici unul din vechile reflexe referitoare la Nijjan-i. Dar ne-am gândit că Silkie-ii siderali ar fi putut păstra vreunul.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi o altă minte transmise prin rază magnetică.

— Aici I-Yun. Toate restricţiile au fost momentan suspendate. Trimiteţi, ca răspuns, toate adevărurile de care aţi putut lua cunoştinţă, toate.

Primul a fost gândul femeii Silkie.

— Dar s-au perindat atâtea generaţii de atunci! protestă ea. Credeţi că după atâta vreme mai avem o memorie

ancestrală?

— Dacă aşa s-au petrecut lucrurile, nu pot decât să sper, răspunse Cemp, dar…

Şovăi. Îi trecuse prin minte un gând şi mai fantastic. Glis-ul îi dăduse impresia că un anumit număr de veritabili Silkie-i originari mai existau încă.

Scurta lui ezitare luă sfârşit. Transmise gândul.

Un Silkie-bărbat îi răspunse stupefiat:

— Vreţi să spuneţi că ar avea o sută de mii de ani?

— Poate nu tocmai atâta, zise Cemp. În fapt, calculez după gândurile-senzaţii pe care le-am înregistrat, că n-au trecut o sută de mii de ani de când şi-a ataşat Glis-ul pe Silkie-i. Dar intre cinci şi zece mii de ani, da.

Din nou tăcere. Apoi:

— Ce aşteptaţi de la un asemenea Silkie? Să poată înfrânge un Nijjan? Nu uitaţi că, după câte ştim, Silkie-ii au fost cei învinşi şi decimaţi. Şi, de altminteri, cum să-i găsim pe acei bătrâni? Nimeni nu-şi mai aminteşte de ceva aşa de vechi; Glis-ul "a avut grijă cu tehnicile sale de ştergere a memoriei. Aveţi vreo metodă pentru stimularea unor reflexe aşa de vechi?

Cemp, care se afla în posesia metodei perfecte gata de pus in aplicare, dori să ştie câţi Silkie-i erau prezenţi în clădire, in acel moment.

— Oh! cam o sută, răspunse I-Yun.

Părea să fie un eşantion destul de mare. Cemp întrebă dacă se adunaseră cu toţii, aşa cum ceruse.

— Nu, dar îi putem aduna, dacă doriţi.

Cemp dorea foarte tare.

— Şi repede, presă el. Vă jur că nu e timp de pierdut.

După câteva clipe, emise un nou mesaj.magnetic:

— Domnul Baxter şi cu mine aterizăm în acest moment pe acoperiş. Vom fi în sala cea mare într-un minut.

Timp de un minut transmise curenţii de gândire grupului, explicându-le analiza sa.

Chestiunea capitală era de a şti, dat fiind că Silkie-ii fuseseră efectiv decimaţi într-un trecut îndepărtat de către Nijjan-i, cum au supravieţuit unii dintre ei?

Deoarece supravieţuitorii sau urmaşii lor erau singurii Silkie-i pe care-i avea la îndemână, iar răspunsul era, probabil, adânc ascuns in subconştientul lor, acesta putea fi extras printr-o stimulare a moleculelor A.D.N.-AR.N. ancestrale.

Cemp şi Baxter ieşiră din ascensor şi întinseră pasul printr-un coridor către masiva uşă verde.

În acest penultim răstimp, gândul lui I-Yun dădu la iveală un scrupul:

— Domnule Cemp, telepatiză el cu îngrijorare, am cooperat cu dumneata mai mult decât am fi fost dispuşi s-o facem cu oricine de pe pământ. Însă cred că, înainte de a merge mai departe, ar trebui să ştiu ce anume...

În acel moment Baxter împinse uşa verde, iar Cemp intră în sală.. Cemp fu conştient că Baxter se înapoiase pe coridor, alergând cât îl ţineau picioarele; retragerea îi era, oricum, apărată de un ecran de energie pe care-l ridicase Cemp în momentul când trecuse pragul. Conveniseră ca Baxter să plece, pentru ca Cemp să nu fie nevoit să-şi disperseze atenţia, apărându-l.

Baxter venise până acolo, fiindcă voia să vadă sala în care aşteptau Silkie-ii spaţiali. Având această pre-reprezentare, putea obţine restul prin canalul telepatic pe care Cemp 0 lăsase deschis pentru el.

În caz de urgenţă, experienţa lui putea să fie folositoare. Aceasta fusese înţelegerea...

XXVIII

De cum intră, Cemp văzu numeroşi bărbaţi şi femei, aşezaţi sau în picioare. Corpul său de Nijjan avea percepţie vizuală în toate direcţiile, aşa că remarcă, de asemenea, patru forme de Silkie-i, plutind pe sub tavan, de o parte şi de alta a uşii. Gărzi? Aşa presupuse.

Cemp le acceptă prezenţa ca pe o precauţie normală.

Propriile-i sisteme rapide de apărare împotriva lor intrară în acţiune; îşi pregătise un semnal magnetic care, în cazul când ar fi fost atacat de către un adversar periculos, ar fi ridicat automat un ecran.

Majoritatea ocupanţilor vastei săli nu erau din cale afară de atrăgători, căci pentru Silkie-ii spaţiali nu era uşor să ia forma omenească. Însă aveau, totuşi, o aparenţă umană. La sosirea lui Cemp, îşi aţintiră în chip firesc privirile spre el.

Toţi ochii văzură în aceeaşi clipă corpul său argintiu şi sclipitor de Nijjan.

Cemp nu putea şti câţi indivizi erau de faţă, nu-i numără nici atunci, nici mai pe urmă. Însă auzi numaidecât un zgomot de haine sfâşiate, în timp ce veşmintele cădeau ferfeniţă.

Zgomotul însoţea transformarea simultană a majorităţii de la forma omenească la aceea de Silkie. Numai vreo doisprezece, dintre care opt femei, începură să gâfâie, fără să mai facă vreo sforţare pentru a se transforma.

Dar... trei indivizi se schimbară în Nijjan-i şi se îndepărtară numaidecât. Alergară în trei direcţii, oprindu-se fiecare in câte un colţ, însă nu părăsiră încăperea.

Cemp aşteptă încordat, înregistrând cu toţi receptorii şi neştiind bine ce avea să urmeze. Se întâmpla ceea ce nădăjduise şi, până în acel moment, nu fusese dezamăgit. Trei. De necrezut aproape, trei dintr-o sută reacţionaseră — prin ce? Cemp dorea din tot sufletul să creadă că se declanşase un reflex primar prin prezenţa Nijjan-ului.

Acesta să fi fost, aşadar, mijlocul de apărare împotriva unui Nijjan? Să devii un Nijjan?

Lucrul părea cam elementar. Ridica prea multe întrebări.

Cemp recepţă un gând de la Baxter:

— Nat, nu crezi că veteranii Silkie-i de altădată au fost ucişi pentru că, luaţi prin surprindere, nu s-au putut transforma destul de repede în Nijjan-i?

Argumentul părea raţional. Decalajul, mereu acest decalaj în sistemul de transformare, îi pusese în primejdie

pe Silkie-i pe timpul unei fracţiuni de secundă.

Însă întrebarea rămânea în picioare: odată prefăcuţi în Nijjan-i, ce ştiau ei oare? şi ce puteau întreprinde contra *adevăraţilor* Nijjan-i?

Din beznele unui noian nesfârşit de milenii, de dincolo de pâclele uitării, create de Glis în efortul lui de control total, un răspuns venise acum. Ca o lumină pură, proiectând imagini, strălucea din adâncurile trecutului spre prezent. Se mai găsea şi altceva în imaginile date la iveală, afară de ceea ce apărea la suprafaţă? Mai mult decât transformarea însăşi?

Secundele se scurgeau cu repeziciune, iar Cemp nu percepu nimic în plus, nimic special.

Spiritul neliniştit al lui Baxter înregistra probabil decepţia prietenului său, căci un gând sosi de la el:

— Nu există oare o asociere pe care ei o obţin prin transformare, un motiv pentru care transformarea a reuşit?

Cemp captă acest gând, şi-l însuşi, îl transferă în undă magnetică şi-l trimise celor trei Silkie-Nijjan-i.

Obţinu atunci primul răspuns neautomat.

— Vreţi să-mi cunoaşteţi reacţiile clipă de clipă? zise unul din ei. Ei bine, reflexul declanşat n-a provocat decât un decalaj transmorfic obişnuit. Nu estimez la mai mult de şapte secunde timpul de transformare. Până să mă transform şi imediat după aceea, primul meu impuls a fost să fug — însă, fireşte, n-am alergat decât câţiva paşi şi apoi am înţeles că nu eraţi un Nijjan autentic.

În acel moment m-am oprit din fugă. A urmat o perioadă de nelinişte internă — bazată pe amintiri, bineînţeles, fiindcă n-aveam nici un motiv de teamă. Asta e tot.

— N-aţi avut impulsul de a folosi energii de apărare sau de atac? întrebă nerăbdător Cemp.

— Nu. Doar să mă transform şi să-mi iau tălpăşiţa.

Unul dintre ceilalţi doi Nijjan-i-Silkie-i nu putu adăuga decât un singur amănunt nou:

— Aveam convingerea că unul dintre noi era condamnat şi mă simţeam abătut, întrebându-mă cui i-a venit rândul de astă dată, spuse el.

— Dar, insistă Cemp, nu presimţeaţi *în ce fel* aţi fi fost ucişi? Presupun că n-aţi avut nici o idee prin ce mijloace apăruse printre voi Nijjan-ul, fără nici un avertisment?

— Nici-una, răspunseră toţi trei la unison.

Interveni un al treilea gând de la Baxter:

— Nat, ar fi mai bine să ne întoarcem la ordinator.

Pe drum, Baxter luă o hotărâre şi mai importantă.

Întâi lansă un cod de urgenţă cu circuit închis, ce putea fi înţeles numai de către cei cărora le era destinat; apoi, prin sistemul de alarmă al Autorităţii Silkie, proiectă mental un avertisment către „toţi Silkie-ii şi Fiinţele Speciale" — adică ceva mai mult de şase mii de persoane...

În acest avertisment, Baxter descria primejdia Nijjan-ă şi singura soluţie, găsită până în prezent pentru Silkie-i — să se schimbe în Nijjan-i şi să se împrăştie!

După ce-şi completă mesajul, îl prezentă pe Cemp, care difuză pentru Silkie-i doar imaginea Nijjan-ului.

Puţin după aceea, Baxter şi Cemp ajunseră la ordinator care declară: „Cu toate că aceste noi informaţii nu furnizează indicii suficiente asupra metodelor de controlare a spaţiului de către Nijjan-i, putem acum înfăţişa date privind natura bătăliei ce a dus la decimarea treptată a vechii naţiuni Silkie. Metoda a constat în a-i extermina unul câte unul, sistem niciodată modificat".

Ordinatorului i se păruse instructivă împrejurarea că însăşi N"Yata, femeia Nijjan-ă de categoria cea mai înaltă, nu făcuse o tentativă serioasă de a-l ucide pe Cemp, atunci când acesta luase formă de Nijjan.

Analiza îi pricinui lui Cemp gânduri negre. Era clar acum că, mai întâi molecula Glis-ului, iar apoi folosirea moderată a logicii nivelurilor asupra trădării, îl salvaseră în primele două confruntări.

Se întreba, abătut, care ar putea fi *natura* acestui spaţiu pe care nici un om, nici vreun Silkie n-o bănuiseră măcar în vis.

...De la nimic la ceva, iarăşi la nimic; apoi trupul cocârjat-dezumflat al lui Lad Jedd, acestea erau singurele indicii.

„Spaţiul" — răspunse ordinatorul la întrebarea lui Cemp — „este considerat ca o imensitate ordonată şi neutră în care energia şi masele de materiale se întrepătrund, urmând un număr însemnat, însă limitat de legi. Distanţele spaţiale sunt atât de vaste, încât viaţa a avut prilejul să evolueze cum i-a plăcut, conform nenumăratelor jocuri ale hazardului, pe un număr important, insă limitat de planete unde — fără îndoială accidental — s-au dezvoltat condiţii adecvate".

Definiţia nu făcea decât să sporească proasta dispoziţie a Iul Cemp. Ea părea justă. Totuşi, acceptând-o în litera ei, cum putuseră Nijjan-ii să parcurgă acele distanţe enorme; aparent în afara timpului? Una sau mai multe dintre premise trebuia modificată. Cel puţin aşa se părea.

— Nu trebuie să uităm, spuse el pe un ton potolit, că noi luăm in consideraţie un univers evoluat. Poate că, în epocile sale timpurii, spaţiul era mai puţin — cum ziceai? — neutral. Se pune deci problema de a şti cu ce poate să fi semănat un spaţiu dezordonat.

— Acesta este un lucru ce poate fi aflat acum, când se poate aplica logica nivelurilor.

Baxter tresări.

— Poftim? Logica nivelurilor să se aplice aici? în ce chip?

„Reflectaţi!" răspunse calculatorul. „Va trebui să sosească, de la eul central al unui Nijjan, o comandă care să pună în acţiune zonele de control spaţial. Problema cu care ne confruntăm este că nu cunoaştem această comandă, dar ştim că un anumit fel de gândire o stimulează. Fireşte, cineva o să trebuiască să forţeze o confruntare primejdioasă, pentru a declanşa acest ciclu."

— Mai ai încă impresia că ceea ce am putea declanşa este mai colosal decât ceea ce i s-a-ntâmplat Glis-ului şi mai fundamental? întrebă repede Cemp.

— Absolut.

— Dar — îl stârni el — ce ar putea fi mai colosal decât un obiect aparent mic, precum Glis-ul, dilatându-se spre a deveni cel mai mare astru al universului pe care-l cunoaştem?

— Acesta este lucrul ce trebuie descoperit şi presupun că numai dumneata eşti acela care-o poate face.

Cemp, căruia nici prin gând nu-i trecuse una ca asta, presupuse, la rândul său, că el va fi acela.

Cu aceste gânduri, simţind ironia situaţiei, dar totuşi resemnat, Cemp se transformă în Silkie. Se aştepta să perceapă numaidecât atracţia aceea îndepărtată, prin toate celulele lui.

Dar nu simţi nimic. Nici un fel de presimţire a vreunui îndepărtat segment de spaţiu. N-avea cea mai vagă senzaţie de dezechilibru undeva în adâncul lui. Calmul îi domnea în tot trupul, ce se simţea într-un perfect echilibru cu tot ce-l înconjura.

Cemp îi raportă lui Baxter situaţia, apoi se transformă cu prudenţă în om. Însă nici în această stare nu simţea vreo atracţie din depărtări.

Câteva .minute mai târziu, ordinatorul exprimă ceea ce, între timp, devenise evident: „Ei nu-şi iau nici un risc. Nu şi-au asumat niciodată riscuri faţă de Silkie-i. Va trebui să-i scoateţi din bârlog... sau altfel veţi fi exterminaţi până la ultimul, acum că au dat de voi".

Cu colţul ochiului, Cemp observă că, pe când asculta această analiză, Baxter avea o expresie stranie, de parcă ar fi căzut în transă sau ar fi fost hipnotizat.

Cemp nu pierdu vremea. Îl scutură de braţ şi-i strigă:

— Ce gând ai primit? Ce comandă s-a dat?

Baxter încercă să se degajeze din această strânsoare de oţel, apoi, încetând orice rezistenţă, murmură:

— Mesajul pe care-l primesc este absolut ridicol. Refuz să...

XXIX

Clopoţelul de la uşă sună pe armonioasele sale note muzicale. Joanne Cemp îşi întrerupse treaba la bucătărie şi

gândi: *A sosit momentul revelaţiei Noaptea uitării s'-a sfârşit.*

După ce gândi astfel distrat, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva obişnuit, ea se îndreptă spre uşă. Şi, dintr-o dată, două lucruri o izbiră simultan. Şocul fiecăruia dintre ele îi provocă o reacţie de o intensitate fără seamăn în întreaga ei viaţă.

Primul dintre acestea se materializă astfel: *Noaptea uitării!... Revelaţia!... Dar e de-a dreptul demenţial! De unde mi-a putut veni o asemenea idee?*

Cel de-al doilea fu provocat de faptul că nu recepta nici un gând de la persoana care sunase la uşă.

O trecu un fior. Putea să descifreze gândurile prin metoda directă telepatică mai bine chiar decât soţul ei Silkie. Însă de la persoana din faţa uşii nu percepea nimic. Totdeauna i se păruse surprinzător cât de tari erau Fiinţele Speciale în domeniul transmiterii gândurilor. Această aptitudine era atribuită unei combinaţii unice a A.D.N.-A.N.R., în celulele câtorva fiinţe omeneşti, ce nu se întâlnea la oamenii obişnuiţi şi nici la Silkie-i.

Iar acest simţ deosebit nu înregistra nici o prezenţă în faţa uşii. Nimic. Nici un sunet, nici un gând, nici o imagine sau alt semn de la vreo fiinţă.

Joanne se întoarse scurt, trecu în camera ei şi-şi luă revolverul. Era un fleac împotriva a ceea ce-şi închipuia că ar fi o Silkie-e spaţială, venind într-o a doua vizită. Însă cea dintâi nu fusese mută mental.

Totuşi împotriva unui om, revolverul ar fi fost eficient; cu atât mai mult cu cât n-avea nici o intenţie de a deschide uşa. O clipă mai târziu,

Joanne puse în funcţiune televizorul cu circuit închis şi văzu -nimic

Avu deci acest gând: S-a sunat de la o distanţă de mai mulţi ani-lumină, ca să ţi se spună că va veni cineva. Ţi-ai făcut datoria. Dureroasa schimbare în laborator din Nijjan în om se va inversa... Păcat că Nijjan-ii n-au nici un mijloc natural de a trece dintr-o formă în alta. Oricum, schimbându-ţi forma prin această metodă grea te-ai putut

mărita cu un Silkie terestru. Procedând aşa, i-ai adormit vigilenţa şi l-ai descifrat. Şi acum, când în fine Silkie-ii spaţiali au ieşit la iveală, putem, în sfârşit, să decidem soarta acestei rase primejdioase; iar ceea ce aţi făcut, tu şi cu celelalte Fiinţe Speciale, va pecetlui soarta acestor făpturi care pun în primejdie Universul.

Joanne încruntă din sprâncene, dar nu răspunse; rămase tăcută şi tulburată. Ce lucru fără noimă!...

Gândul urmă: Eşti sceptică, fără îndoială, dar vor sosi curând şi dovezile! Poţi, de pe acum, să pui orice întrebare vrei.

Cu inima bătândă, Joanne reflectă, reconsideră, luă o hotărâre şi refuză să răspundă.

Vedea în acest mesaj o minciună, o amăgire pentru a depista locul unde se află, în cazul în care ar fi răspuns. La drept vorbind, adevărat să fi fost şi tot n-ar fi avut importanţă. Ea aparţinea în întregime pământului.

Îşi spuse: *Asta e ultima confruntare între Sil/kie-i şi Nijjan-i, iar totul e o grămadă de scorneli ale Nijjan-ilor.* N-avea intenţia să accepte o asemenea soluţie, chiar dacă descindea din Nijjan-i.

Cât timp durară aceste momente de tensiune, Joanne îşi păstrase propriile gânduri în afara undelor telepatice. Totuşi spaima se cuibărise în ea şi înţelegea că acel mesaj fusese probabil receptat de către toate cele 4.700 de Fiinţe Speciale de pe pământ. Şi era îngrozită la gândul că dintre aceste atât de numeroase persoane careva ar fi putut fi aşa de nebun, încât să răspundă.

Căpătă oribila certitudine că un răspuns ar fi dezastruos pentru toată lumea, căci toate Fiinţele Speciale ştiau, fără excepţie, atât de multe lucruri fundamentale despre Silkie-i.

Chiar pe când ea se zbătea in ghearele nelinişti, cineva răspunsese. Două femei şi trei bărbaţi îşi proiectară aproape simultan protestele indignate, iar Joanne percepu fiecare nuanţă de emoţie ce întovărăşea aceste replici necugetate.

Prima pesoană spuse:

— Dar o mulţime de Fiinţe Speciale au murit în ultimele

două sute de ani.

O a doua interveni în discuţie:

— Deci ele nu pot fi Nijjan-i nemuritori!

Cea de-a treia declară:

— Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, rezultă că Silkie-ii şi Nijjan-ii ar putea trăi împreună.

A patra persoană — un bărbat — îşi arătă dispreţul:

— De această dată, ucigaşi demenţi ce sunteţi, vă veţi lovi de unii mai puternici ca voi!

Sosi şi cel de-al cincilea răspuns uman telepatic, la capcana Nijjan-ă:

— Nu ştiu ce speraţi să dobândiţi cu minciuna asta, dar eu o resping.

Numai atât putură răspunde cei cinci condamnaţi. Mai târziu, reconstituirea celor întâmplate arătă că, în toate cazurile, răspunsul indicase Nijjan-ilor locul în care se afla fiecare. De îndată, un Nijjan sosi acolo — în casă, pe stradă, oriunde — şi răpi persoana.

În momentul răpirii, un singur ţipăt mental de disperare scăpase uneia dintre femei. Ceilalţi patru îşi îndurară soarta în tăcere.

Iată ce se întâmplase: la scurtă vreme după ce-l lăsase pe Cemp in navă alături de corpul lui Lan Jedd, Ou-Dan, Silkie-ul spaţial, percepuse o mişcare rapidă lângă el.

Altceva Ou-Dan n-a mai avut răgaz să observe. Într-o fracţiune de secundă el fu supus unei presiuni interne împotriva căreia n-avea nici un mijloc de apărare. Aceasta ar fi putut fi chiar clipa morţii lui, căci, luat prin surprindere, era cu totul neputincios. Însă Nijjan-ul G'Tono, după cele două eşecuri în faţa lui Cemp, voia un prizonier, şi nu un cadavru. Nu încă.

Peste câteva clipe, Ou-Dan, în stare de inconştienţă, se afla pe planeta lui G'Tono.

Studiul mecanismelor interne ale Silkie-ului îi dezamăgi întrucâtva pe diverşii Nijjan-i veniţi de departe să-l examineze. Nimic, în diferitele memorii ale lui Ou-Dan nu explica în ce fel se salvase Cemp de la distrugere, în timpul confruntării cu G'Tono.

Răpitorii descoperiră curând deosebirile dintre Silkie-ii tereştri şi cei spaţiali şi aflară de la Ou-Dan că Cemp era un Silkie pământean. Nijjan-ii traseră deci concluzia corectă că Silkie-ii spaţiali, consideraţi a nu fi de încredere, nu fuseseră puşi la curent cu secretul tehnicii speciale folosită de Cemp.

Studiindu-l pe Ou-Dan, marile creaturi pierdură minute întregi, poate chiar un ceas, datorită unei stări ce radia din acesta. Ou-Dan dezaproba şi dispreţuia într-atât legăturile dintre oameni şi Silkie-i, încât sentimentele lui ridicau o barieră. Astfel, un interval decisiv de timp, Nijjan-ii nu citiră în gândurile lui că Fiinţele Speciale reprezentau un grup omenesc unic.

În acest răstimp vital, Baxter răspândi printre Fiinţele Speciale informaţia privitoare la Nijjan-i, iar Cemp, împreună cu el, vorbiră cu Silkie-ii spaţiali şi luară legătura cu ordinatorul. Şi astfel, în momentul răpirii celor cinci Fiinţe Speciale, Terra era gata pregătită, cum nu mai fusese până atunci.

Nijjan-ii obţinură soluţia fundamentală de la cei cinci captivi umani. Câteva clipe mai târziu, cunoaşterea logicii nivelurilor se împrăştia de-a lungul şirului de planete ale Nijjan-ilor, a milioanelor şi milioanelor de asemenea planete.

XXX

Pe planeta lui G'Tono se afla un munte abrupt, înalt de mii de picioare. Pe culmea acestui munte se ridica palatul lui G'Tono.

În sala tronului, poporul de caracatiţe trebăluia de zor, parte cu treburi rituale, parte cu munci legate de prezenţa celor cinci captivi umani şi a Silkie-ului spaţial Ou-Dan.

Qvintetul de Fiinţe Speciale se simţea ceva mai puţin primejduit; nu mai era pe deplin convins că-l aşteaptă

moartea fără judecată. Ou-Dan, care suferise vătămări interne de pe urma interogatoriului, zăcea fără cunoştinţă într-un ungher, uitat de toţi, cu excepţia câtorva paznici.

În fundul sălii, în partea opusă celei în care se găseau oamenii -la o distanţă de mai multe sute de paşi — se înălţa un mare tron sclipitor. Pe tron stătea o figură încă şi mai strălucitoare în stare naturală decât toate obiectele neînsufleţite care-l înconjurau -G'Tono în persoană!

O duzină de creaturi din neamul caracatiţelor stăteau prosternate pe dalele de marmură, în faţa tiranului lor. Chipurile lor blânde şi bulbucate atingeau podeaua tare. Era pentru ele un privilegiu nepreţuit şi, la câte o jumătate de oră, îşi cedau cu regret locurile unui nou grup, însufleţit de aceeaşi adoraţie.

G'Tono nici nu se sinchisea de poporul său slujitor. Angajase o discuţie mentală cu N"Yata, la 2.400 ani-lumină, iar subiectul conversaţiei privea soarta captivilor săi.

G'Tono socotea că cele cinci Fiinţe Speciale şi Ou-Dan îşi împliniseră rostul şi trebuiau daţi morţii conform principiului trădării. N"Yata considera că n-ar fi bine să se ia o decizie definitivă câtă vreme situaţia Silkie-lor pământeni nu va fi pe deplin pecetluită, odată cu nimicirea tuturora.

Ea făcu observaţia că ideea de trădare nu se aplica decât atunci când făcea parte dintr-un sistem de control. Nici un control nu exista încă pentru fiinţele umane şi nici n-avea să existe înainte ca Terra să devină domeniul unui Nijjan.

G'Tono începu să se simtă plin de superioritate masculină faţă de N"Yata. Socoti, aşadar, că răspunsul ei reflecta o încântătoare slăbiciune feminină, o inutilă prudenţă acum, când problema oameni-Silkie fusese rezolvată. Nijjan-ii intraseră în posesia conceptului de logică a nivelurilor. Cu aceasta, gândea el, se risipea orice primejdie.

— Parcă ai crede, protestă el, că s-ar mai putea întâmpla ceva rău.

— Să aşteptăm, răspunse N"Yata.

G'Tono replică dispreţuitor că, la urma urmei, Nijjan-ii îşi

aveau raţionalitatea lor, bazată pe o îndelungată experienţă. Nu era necesar să se aştepte rezultatul unei secvenţe logice, din moment ce aceasta fusese începută în termeni motivaţi.

După cafe ii comunică temeiurile pentru care, orice s-ar fi întâmplat, Silkie-ii erau de pe acum înfrânţi.

De aici înainte, zise el, atacurile Nijjan-ilor se vor produce aşa fel, încât niciodată un Silkie să nu se mai poată „plimba", cum cu atâta abilitate izbutise Silkie-ul Cemp. Mai mult încă, imensa majoritate a Nijjan-ilor, cu toate că filtraseră prin barierele lor mentale informaţia despre logica nivelurilor, refuzaseră, din fericire, să ia parte la lupta propriu-zisă.

G'Tono explică:

— Oricât ne-am supărat noi la început pentru refuzul lor de a participa, ceea ce au făcut — sau mai degrabă ceea ce n-au făcut -este, în realitate, favorabil taberei noastre. Şi se întrerupse, ca să lămurească această afirmaţie. Câţi aliaţi avem?

— I-ai văzut aproape pe toţi, răspunse N"Yata. În jur de o sută.

Acest număr redus îl puse pe gânduri pe G'Tono. Îi privea cu un oarecare cinism pe Nijjan-i; dar raţionamentul lui părea just. Era adevărat că Nijjan-ii întâmpinau dificultăţi când era vorba să se pună de acord. Ce de mai indivizi semeţi, fiecare cu planeta lui, al cărei despot absolut era! Acolo unde, fără excepţie, fiecare era rege sau regină, ego-urile aveau tendinţe de a nu-şi mai vedea lungul nasului! Când şi când, fireşte, câte o regină catadicsea să comunice cu câte un rege, cum făcea N"Yata cu el. Şi, câteodată, regii erau receptivi la chemarea unei regine. Observase, ros de gelozie, că cei o sută de Nijjan-i care-i răspunseseră la cererea de voluntari lansată de N"Yata aparţineau cu toţii genului masculin.

Dar această semeţie a marii majorităţi era, după G'Tono, o dovadă a indestructibilităţii Nijjan-ilor. Risipiţi în tot universul, fără contacte cu propria lor speţă, în ansamblul lor Nijjan-ii nu puteau fi hăituiţi cu toţii nici într-

un milion de ani, chiar presupunând că ar fi existat cineva atât de abil şi de puternic, încât să poată ucide Nijjan-i. Numai că o asemenea persoană, un astfel de grup sau de rasă nu exista.

— Iar acum, când dispunem de singura armă periculoasă a Silkie-lor, logica nivelurilor — poziţia noastră este absolut inatacabilă, declară G'Tono.

N"Yata ripostă că ea mai studia încă logica nivelurilor şi că nu erorile pe care le-ar putea comite Nijjan-ii în viitor o nelinişteau; era chiar de părere că riscul unor mari greşeli era imposibil. Însă voia să ştie în ce fel vor repara G'Tono şi ea greşelile comise.

G'Tono rămase uluit.

— Singura eroare importantă, obiectă el, ar fi să-i îngăduim acestui Silkie Cemp, să ne constrângă, pe mine sau pe tine, să-l transportăm aici prin sistemul nostru de control spaţial. Măcar că eu, adăugă el sfidător, aş fi prea fericit să fiu primul care să aflu o asemenea metodă. Mă-ntreb dacă ar îndrăzni să vină? în ce chip s-ar putea el măsura cu mine, când din pornire eu sunt mai puternic decât oricare dintre Silkie-i?

Cugetase intens în timp ce vorbea şi acum descoperise o scăpare în logica lui N"Yata, precum şi o cale de a-i impune punctul lui de vedere.

— După cum văd eu lucrurile, zise el, singurul element care ne-ar putea face vulnerabili ar fi captivii aceştia. Vei fi de acord, cred, că exterminarea lor neîntârziată e o măsură de precauţie, dacă nu chiar şi mai mult. Nu încerca să te amesteci!

Nu aşteptă un răspuns de la N"Yata şi slobozi imediat o rafală de energie de înalt nivel asupra celor două femei şi trei bărbaţi ca şi asupra neajutoratului Ou-Dan. Cei şase prizonieri fură pur şi simplu dizolvaţi până în ultimele elemente ce-i alcătuiau; muriră instantaneu.

După care G'Tono reluă enumerarea avantajelor:

— La urma urmelor, zise el, fără controlul spaţiului Silkie-ii sunt prizonierii pământului şi ai vecinătăţilor acestuia sau, în cazul cel mai bun, rămân tributari vitezelor

scăzute ale obişnuitelor călătorii spaţiale. Consider că în trei săptămâni pământene aş putea, eventual, să mă aştept să văd sosind pe planeta mea o navă de pe pământ. În cazul ăsta, dacă mă pofteşti, voi veni să petrec câtva timp la tine. Şi, sincer vorbind, ce-ar putea ei face? Unde să mă caute? Un Nijjan poate dispărea în depărtări într-o fracţiune de secundă.

Se întrerupse, pradă unei ameţeli subite...

N"Yata telepatiză furtunos:

— Ce se întâmplă?

— Eu — îngâimă G'Tono.

Mai multe nu spuse. Ameţeala se preschimbă într-o stare demenţială ce-l copleşi, încât se prăbuşi ca un butuc de pe tronul său pe dalele de marmură, se rostogoli şi rămase, nemişcat ca un mort.

XXXI

Nijjan-ii minţiseră; faptul acesta îi deşteptă lui Cemp cel mai viu interes.

O examinare rapidă a înregistrărilor cu ajutorul ordinatorului stabilise, cu numeroase date amănunţite, că Fiinţele Speciale nu puteau fi cu nici un chip Nijjan-i.

Era greu de crezut ca Nijjan-ii să-şi fi expus pe unul dintre ei unui contraatac la acest nivel. Şi totuşi aşa se părea că stau lucrurile.

Cemp îi împărtăşi lui Charley Baxter concluziile lui şi văzu că acestea îl pasionau. Omuleţul zise:

— Ai dreptate, Nat! O minciună e un dezastru complet într-o lume în care indivizii cunosc curentele de energie în cauză şi le pot controla, cum pot Silkie-ii.

...Pentru că un obiect existent reprezintă adevărul incarnat. Este aici — orice ar fi — fără paradox, fără comentariu.

Nu poate să nu fie. Sau cel puţin n-are cum să nu fi fost;

dacă era materie, iar aceasta a fost convertită în energie sau viceversa, există mai departe prin vreunul din aspectele formei sale eterne.

O minciună în legătură cu un obiect reprezintă o tentativă de transformare a „eului" său. Fundamental, efortul implicit în minciună tinde să creeze o dihotomie acolo unde aceasta nu poate exista. Nu există un contrariu şi totuşi minciuna pretinde că este unul.

În consecinţă, de îndată ce se evocă o dihotomie într-un spirit, se creează simultan o confuzie.

Este o posibilitate mult prea importantă ca să ne scape.

Expunându-i lui Baxter planul său, Cemp observă:

— Va trebui să trimiţi după mine o navă spaţială, pentru că am să fiu blocat acolo.

— Nu crezi că ai să te poţi înapoia prin aceleaşi mijloace cu care vei ajunge în Nijja? întrebă cu aer nedecis Baxter.

— Nu. Cineva va supraveghea totul şi va remarca.

— Îi vor trebui trei săptămâni navei ca să ajungă acolo, obiectă Baxter.

Cemp n-avea timp să-şi facă probleme în această chestiune. Trebuia ca etapele bătăliei să aibă loc într-o întrecere cu timpul. De când începuse lupta între G'Tono şi el, duşmanul de-abia dacă îşi acordase răgazul să studieze sumar noile informaţii înainte de a izbi din nou.

— În concluzie, spuse Cemp, nu pot fi sigur de izbândă. Cred că o să-l dobor pe cel care a minţit, însă asta nu va soluţiona problema. Deci voi lua măsuri ca oricine i-ar veni aceluia în ajutor să fie la rândul lui condamnat. Însă o asemenea reacţie în lanţ nu poate dura decât până în momentul in care ei îşi vor da seama de ea.

Baxter replică, presant:

— Acum, când aceste fiinţe stăpânesc logica nivelurilor, pot s-o declanşeze la tine, aşa cum o declanşezi şi tu la ei.

Dat fiind că nu există apărare împotriva logicii nivelurilor, lui Cemp nici măcar nu-i trecuse prin cap ideea. Şi cum nu-i servea la nimic s-o ia de la capăt, acum, când i se atrăgea atenţia asupra acestei primejdii… continuă să nu se sinchisească de ea. Se transformă în Nijjan şi emise

următorul gând:

— Doresc să-ţi aminteşti momentul când ai primit mesajul mincinos, ce-ţi spunea că eşti un Nijjan.

Unor experţi de talia lui Baxter şi Cemp le trebui mai puţin de un minut ca să studieze schema undelor, să măsoare subtilele variante create de Nijjan-i pe lungimea de undă a Fiinţelor Speciale — şi să suprapună fiecărei variante *toate* cele două sute şaptezeci şi opt de dihotomii, cunoscute ca fiind cele mai derutante dintre contrariile verbale care, încă de la începuturile comunicării prin limbaj, bruiaseră mental fiinţele umane.

Adevărat — fals... bun — rău... drepte — nedrepte... Primind pentru întâia dată, într-un interval de câteva secunde, o asemenea baie de nebunie, un creier viu se putea cufunda într-o stare de totală confuzie mentală.

În punctele-cheie ale acestui ansamblu de cuvinte, Cemp plasă directive stricte de ordin hipnotic, destinate să-influenţeze creierul Nijjan-ului-receptor în timpul stării sale confuzionale, astfel încât mai întâi să-l transporte pe Cemp prin spaţiu, folosindu-se de experienţa lui anterioară; iar în al doilea rând să instaleze o logică a nivelurilor fundamentale în creierul receptor al Nijjan-ului...

Cemp sosi — aceasta făcea parte din ordinul hipnotic dat lui G"Tono — în exteriorul atmosferic al planetei acestuia. Coborând către suprafaţă, văzu un mare oraş la ţărmul unui imens ocean.

Ateriză pe o plajă izolată a acestui ocean, unde mugetul valurilor şi aerul marin îl ademeneau. Punând frâu dorinţei subite de a regăsi mediul acvatic, porni la drum către oraş.

În cartierul mărginaş, intră cu îndrăzneală în prima locuinţă întâlnită, ce-i păru bizară cu uşa sa joasă şi largă. Odată pătruns înăuntru, trebui să se aplece, deoarece tavanul avea mai puţin de şase picioare înălţime. Înăuntru se aflau trei caracatiţe mătăhăloase. El le văzu, ele însă nu. Cemp le manipula mecanismul halucinogen, drept care ele îl putură vedea, dar îl considerară ca pe unul de-al lor. După ce le studie capacităţile mentale, Cemp ieşi cu prudenţă pe una din străzile apropiate şi se sui pe un acoperiş, ca să

observe creaturile-caracatiţă care se perindau.

Întocmai precum, corect, analizase, aceste fiinţe nu prezentau nici un pericol pentru el şi, cu siguranţă, nu erau capabile să se apere. Cercetă cugetele a mai multor sute de asemenea creaturi şi nu detecta nici un gând suspect. Bunătatea fundamentală a fiinţelor studiate îi inspiră manevra următoare.

Câteva minute mai târziu, apăru în faţa mai multor membri importanţi ai guvernului, îi hipnotiză, ca să-l vadă ca pe o fiinţă umană, şi îi întrebă în gând:

— Cine este cel care poate trăda?

Înspăimântate, creaturile ministeriale dădură înapoi. Nu înţeleseseră semnificaţia întrebării lui, căci spuseră că nimeni, în Nijja, nu trădase vreodată pe cineva.

Răspunsul îl amuză şi îl întristă pe Cemp. Însemna că, aşa cum bănuise, pe întreaga planetă nu exista decât un singur ciclu al trădării, Nijjan-ul autentic fiind trădătorul, iar toate celelalte fiinţe, subiectele.

Emise o altă întrebare:

— Această planetă s-a numit dintotdeauna Nijja?

Fiinţele nu cunoşteau decât o singură altă denumire. Studii arheologice privind antichitatea indicau că în epoca în care apăruse vorbirea, cu nu se ştie câte milenii înainte, numele planetei era Thela, ceea ce însemna Patria celor Bravi. Pe de altă parte, în limba lor, Nijja voia să spună Ţara celor Puri.

Numele avea, probabil, o semnificaţie în limba lor ca şi în aceea a adevăraţilor Nijjan-i. O semnificaţie diferită, bineînţeles.

— Înţeleg, zise Cemp.

Şi înţelegea prea bine.

Mai puse deci o întrebare:

— Unde-l pot găsi pe cel care pretinde puritatea?

— Ah, nu-l puteţi vedea decât cu ajutorul poliţiei.

— *Cum altfel?* gândi sarcastic Cemp.

Chiar atunci, pentru că se scursese timpul anume şi sosise momentul trezirii lui G'Tono, îi transmise un gând pe lungimea de undă a Fiinţelor Speciale:

— Eu sunt acel Silkie care te-a înfruntat după ce i-ai ucis asociatul Silkie — şi ştiu sigur acum că tu l-ai omorât. După câte înţeleg, planeta aceasta lămureşte ceea ce voiai să spui când afirmai că Nijjan-ii n-au planetă în sensul obişnuit. *Toate* planetele controlate de un Nijjan fac parte din sistemul Nijjan — cu alte cuvinte, locul cel mai apropiat în care se poate afla la putere un singur Nijjan. E corect?

O dată cu mesajul, Cemp proiectă şi gândul ce avea să declanşeze ciclul logicii nivelurilor, pe care-l fixase în creierul lui G'Tono. După care, Cemp se adresă iarăşi punctului focal, la o depărtare de aproape trei sute de mile:

— Ai face bine să-mi vorbeşti, până nu e prea târziu.

Câteva clipe mai târziu o senzaţie ciudată afectă sistemul transmorfic al lui Cemp — N"Yata, se gândi el. Îşi aminti de teama lui Baxter că şi el ar putea fi atacat, or tocmai asta i se întâmpla. I se păru extrem de interesant să constate că îi era atins tocmai mecanismul schimbării formei; în fond, nu era de mirare, însă nimeni n-o prevăzuse. În timpul acestui gând, îşi acceptase dezastrul personal. Îi păru rău, o clipă, pentru Joanne. Se gândi că el va muri, pe când ea va trebui să trăiască fără el. Cât îi privea pe Nijjan-i, îl trecură fiorii, aducându-şi aminte ceea ce prezisese ordinatorul: „logica nivelurilor Nijjan-ilor va depăşi în importanţă ceea ce i se întâmplase Glis-ului". Se miră din nou: *Ce s-ar putea mai mult?*

Pusă in fugă, întrebarea se risipi. Brusc, nu mai avu timp să observe decât ce se petrece cu el.

XXXII

Lui Cemp i se înfăţişă mai întâi un caleidoscop de imagini vizuale.

Văzu trupuri şi chipuri de Nijjan-i — dacă partea de sus a piramidei putea fi considerată un chip. Imaginile se perindau, nu tocmai pe tăcute, căci de la unele dintre ele

ajungeau până la el gânduri.

Cemp avu impresia că plutea într-un vid atemporal, unde fiecare serie de gânduri ale Nijjan-ilor îi parvenea distinct şi separat.

— Dar cum a făcut el??

— Ce se petrece, de fapt?

— De ce să nu-i venim de hac şi să rezolvăm ulterior problema între noi?

— Pentru că noi nu ştim măcar ce parte a creierului Nijjan a fost folosită pentru atac, de-aia. De altfel, n-avem încă dovada că-l putem ucide. La acest Silkie, logica nivelurilor pare să fie un fenomen temporal. La noi, desigur, e spaţial.

Pe când aceste gânduri şi altele asemănătoare intrau în percepţia lui Cemp, el mai era conştient de o agitaţie în creştere, în marile depărtări ale lumii Nijjan-e. Alte spirite, puţine la început, apoi mai multe, apoi cu zecile de mii îşi aţinteau cu uimire atenţia spre el, pradă gândurilor *lor...* Şi căzură în plasa dezastrului lui G'Tono. Asemeni unui muşuroi de furnici, răscolit de o lovitură zdravănă de picior, sistemul Nijjan începu să foiască zgomotos, să se frământe cu nenumărate reacţii. Lucrul de care se temeau trezi o clipă mirarea şi interesul lui Cemp — două corpuri nu pot ocupa acelaşi spaţiu sau două spaţii acelaşi corp; şi aceasta era primejdia care-i pândea acum.

Mai fundamental, continuum-ul spaţiu-timp, deşi era un mecanism cu o autoîntreţinere de o imensă, însă nu şi nesfârşită complicaţie avea nevoie de Nijjan-i, ca să dureze. *Acesta* le era gândul. În aşa chip, încât dacă un Nijjan era suprastimulat, spaţiul putea produce o reacţie.

În acest mod fusese ucis Jedd Lan — un Nijjan, suprastimulându-se conştient, provocase o mică, precisă reacţie în spaţiul ocupat de trupul lui Lan.

Împinge în univers, în spaţiu. Lucrul acesta i-ar putea dăuna unui Nijjan. Împinge un Nijjan; universul l-ar împinge înapoi sau s-ar adapta împingerii într-un mod fundamental.

Ce vor să zică? se gândi Cemp. *Ce tot spun?*

Un raport simbiotic între univers şi Nijjan-i. Dacă unul se

destabiliza, celălalt îl urma. Iar Nijjan-ii se destabilizau.

Pe când raţionamentul lui Cemp ajungea la acest punct, observă că, într-o străfulgerare, toate spiritele alarmate ale Nijjan-ilor se puneau de acord.

Atunci N"Yata îi telepatiză lui Cemp:

— Vorbesc în numele Nijje-i. Suntem pe punctul de a fi distruşi de o reacţie în lanţ. Am putea face ceva ca să ne salvăm? Am putea cădea la o învoială? în noi, continuă N"Yata, cu disperare, conştiinţa legăturii dintre viaţă şi toţi atomii universului nu s-a tocit. Într-un fel sau altul, în îndepărtatele vremuri ale începutului lucrurilor, am găsit automat o metodă de păstrare a conştiinţei, fără a ne pune în permanenţă în pericol. Alte forme de viaţă au fost silite să-şi suprime orice contact direct cu spaţiul şi conţinutul acestuia. Nijjan-ii pot fi, deci, nimiciţi, dacă li se impune o stare de ordine în haosul în care nu poate dăinui decât viaţa — şi tocmai constrângerea asta ai exercitat-o asupra noastră.

Era cea mai neverosimilă poveste pe care o auzise Cemp vreodată.

— Nu sunteţi decât o bandă de mincinoşi, replică el cu dispreţ, iar dovada este că G'Tono a putut cădea victimă unei doze mărite de contrarii. Adevărul este, continuă el, că n-aş putea avea încredere în nici una din făgăduielile voastre.

Urmă o scurtă, dar grea tăcere şi, în cele din urmă, un suspin mental dinspre N"Yata:

— Este interesant, zise ea cu resemnare, cum singura rasă de care ne temeam mai mult — Silkie-ii — a putut efectua acum cu succes un atac împotriva noastră. Din cauza nemăsuratului orgoliu al nenumăraţilor Nijjan-i, noi suntem deosebit de vulnerabili. De cum trece pe ascultare, fiecare Nijjan are un ciclu de logică a nivelurilor care se declanşează în el, iar noi nu putem face nimic ca să-l avertizăm din timp. Vrei, prin urmare, să spui, că nu intenţionezi să angajezi nici o discuţie pe această temă.

Era mai mult decât atât, după câte vedea Cemp. Între aceste două rase nu exista nici o posibilitate de colaborare.

Ăsta e adevărul, gândi Cemp, chiar dacă soarta universului ar fi depins de asta. Exterminarea Silkie-ilor de către Nijjan-i fusese prea de tot nemiloasă.

Şi, în plus, acum nu mai era nimic de făcut. Odată pusă în acţiune logica nivelurilor, ea nu mai putea fi întreruptă. Ciclul se completa în *ei* şi în *el* şi avea să facă tot ceea ce pretindea *logica.*

Se declanşase un mecanism cerebral. Schema acestui mecanism fusese implantată cu ere în urmă şi nu putea fi altfel.

Nu avu timp să-şi ducă la capăt gândurile.

Se petrecu o întrerupere. Două evenimente interveniră aproape simultan.

O stare de angoasă ţâşni din gândurile trimise de N"Yata, către cele ale lui Cemp.

— Ah, se întâmplă! zise ea.

— Ce se întâmplă? ţipă mintea lui Cemp.

Poate că ea îi răspunse, dar el nu percepu nimic. Deoarece chiar în acea clipă fu cuprins de o stranie, lăuntrică emoţie.

Urmă cel de al doilea eveniment. Era pe pământ, cu Joanne, la începutul căsătoriei lor. Ea era acolo, el era acolo, amândoi cât se poate de reali. Afară strălucea soarele.

Totul se întunecă brusc.

Înţelese că se află într-un timp şi mai îndepărtat. Cu mai bine de o sută de ani înainte de a se naşte.

Aceasta este schimbarea timpului în mine însumi, gândi Cemp. Logica nivelurilor acţiona asupră-i, îl azvârlea tot mai adânc în timp, într-un soi de călătorie în memoria genetică.

Noapte., Cer negru. Un Silkie cobora în tăcere din cer... Tresărind, Cemp înţelese că era primul Silkie care sosea pe pământ, cel care ar fi fost, după cum se pretinsese mai târziu, creat în laborator.

Scena ce-i trecuse- fulgerător prin faţa ochilor se şterse, făcând loc priveliştii oraşului din interiorul meteoritului Glis-ului. Se aflau acolo Silkie-ii spaţiali şi — după câte i se păru — el însuşi, de asemenea. Probabil că era strămoşul său, cu

celulele sale transmorfice, memoria A.D.N.-A.R.N. a primelor trupuri.

Se succedă apoi o altă scenă în spaţiu. Un astru alb-albăstrui în depărtare. Alţi Silkie-i în jurul său, în beznă. Şi, în toţi, o fericită linişte.

Cemp avu impresia că era vorba de timpuri într-adevăr foarte îndepărtate, douăzeci de mii de ani pământeni, mai mulţi poate, înainte de a-i fi întâlnit pe Nijjan-i.

Acum, o scenă încă mai primitivă. Cu milioane de ani în urmă. Ceva — el însuşi, însă altfel, mai mărunt, mai puţin inteligent, mai animal — cocoţat pe un mic pietroi, în spaţiu. Beznă.

O altă scenă. Miliarde de ani. În locul tenebrelor, o lumină orbitoare. Unde? Cu neputinţă de situat. În interiorul unui soare? Bănui vag că da.

Era nespus de cald. O titanică erupţie de materie îl aruncă în întunecimi îndepărtate.

Proiectat şi mai înapoi.

Din ce se îndepărta mai mult în timp, Cemp se simţea cumva legat de G'Tono şi de ceilalţi Nijjan-i, agăţat, într-un fel, de ceea ce, în lipsa unor date mai concrete, considera a fi un raport mental.

Datorită acestei legături şi acestei interacţiuni ce se continuau, Cemp fu în stare să perceapă dezastrul Nijjan-ilor, de la o distanţă sigură în timp.

Posibil deci ca el să fi fost singura fiinţă vie care să fi asistat dintr-un post de observaţie privilegiat la distrugerea unui univers cu diametrul de opt miliarde de ani-lumină, din care galaxia Terrei nu era decât un minuscul fir de praf cosmic.

XXXIII

Începutul a fost cu totul asemănător momentului în care ciclul trădare/biruinţă fusese declanşat în G'Tono pentru a

obţine o ultimă victorie, în timpul celei de-a doua confruntări cu Cemp.

Sosi repede clipa în care toate aceste trupuri de Nijjan-i conectate între ele atinseseră linia de demarcaţie între ultramic şi supramare. Însă de această dată victimele n-aveau alegere. Nu mai era vorba să câştige. Era un ciclu al logicii nivelurilor în ultimele sale consecinţe , operând prin şi asupra a numeroşi indivizi, dintre care fiecare poseda potenţialul acestei stări terminale.

Fiecare piatră cuprinde în ea istoria universului; orice formă de viaţă a evoluat, pornind de la o stare primitivă spre a ajunge la una sofisticată. Atingi resortul acestei evoluţii într-o fiinţă vie — sau într-o piatră — şi *ea trebuie să-şi amintească.*

Pentru milioanele de Nijjan-i venise sfârşitul. Procesul prin care treceau n-avea de-a face cu menţinerea identităţii.

În clipa dinainte, fiecare Nijjan era o entitate, o fiinţă vie cu un loc anume în spaţiu şi cu o masă; apoi în momentul următor centrul cerebral Nijjan, care avea facultatea de a-l deplasa pe individul Nijjan în spaţiu, încercă să-t mute simultan în toate spaţiile. Instantaneu, întreaga rasă Nijjan-ă se dezintegră în toţi atomii ce-i alcătuiau pe membrii ei.

La nivelul obiectului, procesul îi risipi, plasă un atom ici, altul colo, în miliarde de miliarde de locuri diferite. În momentul în care toţi Nijjan-ii deveniră la fel de mari ca universul, acesta se inversă în raport cu ei, îşi reluă adevărata normalitate, ordinea perfectă -inerentă unui punct de mărimea unui atom, neafectat de alţi atomi.

Nu era un fenomen de micşorare. O întoarcere pe dos, da, iată analogia cea mai bună. Plesnirea unei băşici.

Cemp, se afla doar în ascultarea lui G'Tono şi a celorlalţi, simţi cum i se dilată propria-i gândire odată cu Nijjan-ii condamnaţi, cum se dilată până la o stare corespunzând mărimii universului cu care Nijjan-ii acţionaseră reciproc.

Odată devenit, in felul acesta, pur mental, mai mare decât spaţiul şi timpul, Cemp îşi izgoni ameţeala din minte

şi privi în jur. Distinse, de îndată, ceva în imensele întunecimi. Distras de ceea ce vedea, uită punctul care fusese universul.

Atunci punctul dispăru.

Scânteia minusculă, universul, care sclipise o clipă cu atâta intensitate, pâlpâi şi se stinse.

Cemp luă cunoştinţă, în parte, de pieirea ei, însă nu-şi putu dezlipi imediat atenţia de la priveliştea care-l făcuse s-o uite.

Privea „arborele".

Postul lui de observaţie era atât de departe, la atât de enormă distanţă de orice lucruri, încât acum vedea arborele de aur.

Timp de o părere, se sforţă să-şi întoarcă privirile de la acest obiect sclipitor.

Când, în sfârşit, după ceea ce păru a fi câteva secunde, Cemp putu lua din nou în consideraţie dispariţia universului, gândi: *De câtă vreme s-a dus? De o mie de ani, de un milion, de o mie de miliarde de ani sau de nici un fel de timp?*

Poate, într-un viitor îndepărtat, când va ajunge la acest post de observaţie nu printr-o proiectare artificială, ci prin evoluţie, va putea calcula scurgerea de timp a unui asemenea fenomen.

Se mai gândi un răstimp, fascinat, la fenomenul acela, când simţi că poziţia i se destabiliza. *Oh, oh,* se gândi el, *mă voi inversa din nou.*

Prima dovadă a acestei instabilităţi fu dispariţia arborelui magnific. Înţelese că nu are, probabil, decât câteva clipe ca să-şi găsească universul.

Cum se găseşte un univers?

Cemp descoperi atunci că nu era chiar o problemă. Întreaga semnificaţie a logicii nivelurilor se baza pe certitudinea că toate formele de viaţă cunosc rădăcinile lor interne, originea lucrurilor şi că, prin însăşi natura structurii lor, ele se echilibrează în funcţie de celelalte lucruri.

În nici un moment, cea mai măruntă insectă, planta, piatra sau grăuntele de nisip nu încetează interacţiunea.

Atomii din miezul stelelor îndepărtate iau parte la această interacţiune.

Nu producerea acestei interacţiuni ridica probleme, ci faptul că, dacă funcţionezi în baza ei, conştiinţa multor lucruri trebuie să-ţi fie redusă.

În mod normal, această atenuare nu e conştientă. Prin urmare, sensibilitatea faţă de multe lucruri bune scade automat, se reduce aproape la zero, astfel că in acest univers numai Nijjan-ii îşi păstrează, aparent, prin vicisitudinile evoluţiei lor, metoda celulară a cunoştinţei, a conştiinţei spaţiului şi a controlării lui.

Pe când Cemp îşi readucea în memorie universul lui, intră în interacţiune cu el şi universul începu să redevină ceea ce ştia el esenţial că este. Şi, dintr-o dată, fu acolo, un punct luminos.

Înţelese, prin interacţiunea pe care continua să o simtă, că universul se realcătuia în miezul profund al structurii lui, răspunzând exact memoriei universale ce se păstra în Cemp.

O idee viguroasă i se impuse: *Înainte să devină exact ce-a fost, de ce nu l-aş schimba eu?*

Desigur, nu era timp pentru consideraţii amănunţite. Câteva gânduri-fulger, judecăţi rapide, decizii imediate — şi, iată! Acum sau niciodată. Pentru veşnicie.

Nijjan-ii?

Într-un fel Cemp înţelegea că ei socotiseră necesar să se protejeze, pe ei şi continuum-ul spaţiu/timp, prin nimicirea raselor capabile să le pună în joc hegemonia. Erau deci mai puţin vinovaţi decât îi judecase. Dar, în realitate, universul n-avea nevoie de o seminţie capabilă să-l distrugă. Sosise vremea ca lumea "să devină permanentă.

Cemp refuză să-i includă pe Nijjan-i în amintirile sale despre univers.

Dar pe fiinţele umane, pe Fiinţele Speciale, pe Silkie-ii spaţiali, da. Soluţia imediată a lui Cemp a fost ca, în universul său, să devină cu *toţii* Silkie-i tereştri, cu aptitudinea de a lua orice formă şi cu voinţa neştirbită de a

juca, pretutindeni în spaţiu, rolul poliţiei binevoitoare.

Şi fără excepţie, vor cunoaşte metoda de control spaţial a Nijjan-ilor, dar posibilitatea lor de a interacţiona cu spaţiul va fi limitată la scara necesară deplasărilor. În plus, nici un Silkie nu avea să fie supus logicii nivelurilor, iar toate efectele ciclului ce fusese declanşat în el se vor inversa. În cazul în care vor apărea probleme, Silkie-ii vor fi nemuritori.

Nu va exista rasa kibmadină — faţă de aceste creaturi perverse Cemp nu simţea nici o compasiune.

Pământul, la rândul său, îşi va regăsi propriul soare.

Va fi bine astfel? Nu era nimeni să-i răspundă prin da sau ba.

Gândi aceasta, iar pe urmă fu prea târziu ca să-şi mai amintească altfel.

Într-o străfulgerare, perfecţiunea ordonată a unicei luminiţe din tenebre... se modifică, se dilată. Sub privirile concentrate ale lui Cemp, punctul gălbui atinse momentul inversării. .

Cât îl privea, sosise clipa să redevină mic. Ceva îl apucă şi cu o forţă irezistibilă îl comprimă — impulsionându-l.

Când reintră în simţurile sale, universul înstelat se întindea în jurul lui, în toate direcţiile.

Realiză că se afla undeva, prin spaţiu, cu corpul său de Nijjan intact. Pentru această alcătuire hipersensibilă, pe care acum o înţelegea, orientarea în spaţiu era un instinct. Se afla aici: *acesta* era pământul. Cemp procedă la manipularea controlului spaţial după metoda Nijjan-ilor şi interacţionă cu un alt spaţiu, depărtat la mai mulţi ani-lumină, a cărui existenţă o presimţea. Supuse acest spaţiu unei inversări la scară redusă, deveni un punct, el însuşi deveni un punct... de la ceva, la nimic, la ceva.

Şi sări peste 80.000 de mii de ani-lumină spre a se regăsi în clădirea Autorităţii Silkie şi a-i spune lui Charley Baxter:

— Nu te mai obosi să trimiţi nava după mine. Nu mai am nevoie de ea.

Omuleţul îl privi cu ochi strălucitori.

— Nat! exclamă el. Ai izbutit. Ai câştigat!

Cemp nu răspunse numaidecât. O întrebare îi stăruia în minte: *Întrucât, în timp ce universul fusese distrus şi renăscuse, el se aflase într-o transformare de timp, fusese martor şi participase la o a doua formare a continuum-ului? Sau la cea dintâi?*

Pricepu că nu va cunoaşte niciodată răspunsul la această întrebare.

De altminteri... nu fusese, oare, totul o plăsmuire, o dorinţă ce-i învolburase spiritul, pe când era în stare de inconştienţă, visul cel mai straniu al tuturor timpurilor?

La dreapta sa se afla o fereastră înaltă ce dădea într-un vast balcon, de unde Silkie se putea înălţa în văzduh. Cemp ieşi în balcon.

Era noapte. Bătrâna lună pământeană plutea pe cerul întunecat şi toate familiarele constelaţii, pe care le cunoştea atât de bine, erau acolo.

Privind, din acel loc, drept, în picioare, Cemp se simţi străbătut de un fior, sentimentul profund al permanenţei şi al finalităţii biruinţei sale.

— Mă duc la Joanne, îi spuse lui Charley Baxter, care venise lângă el.

Lansându-se în universul prietenesc care era Terra, Cemp se gândi că avea să-i povestească nişte lucruri nemaipomenite celei pe care o iubea.
